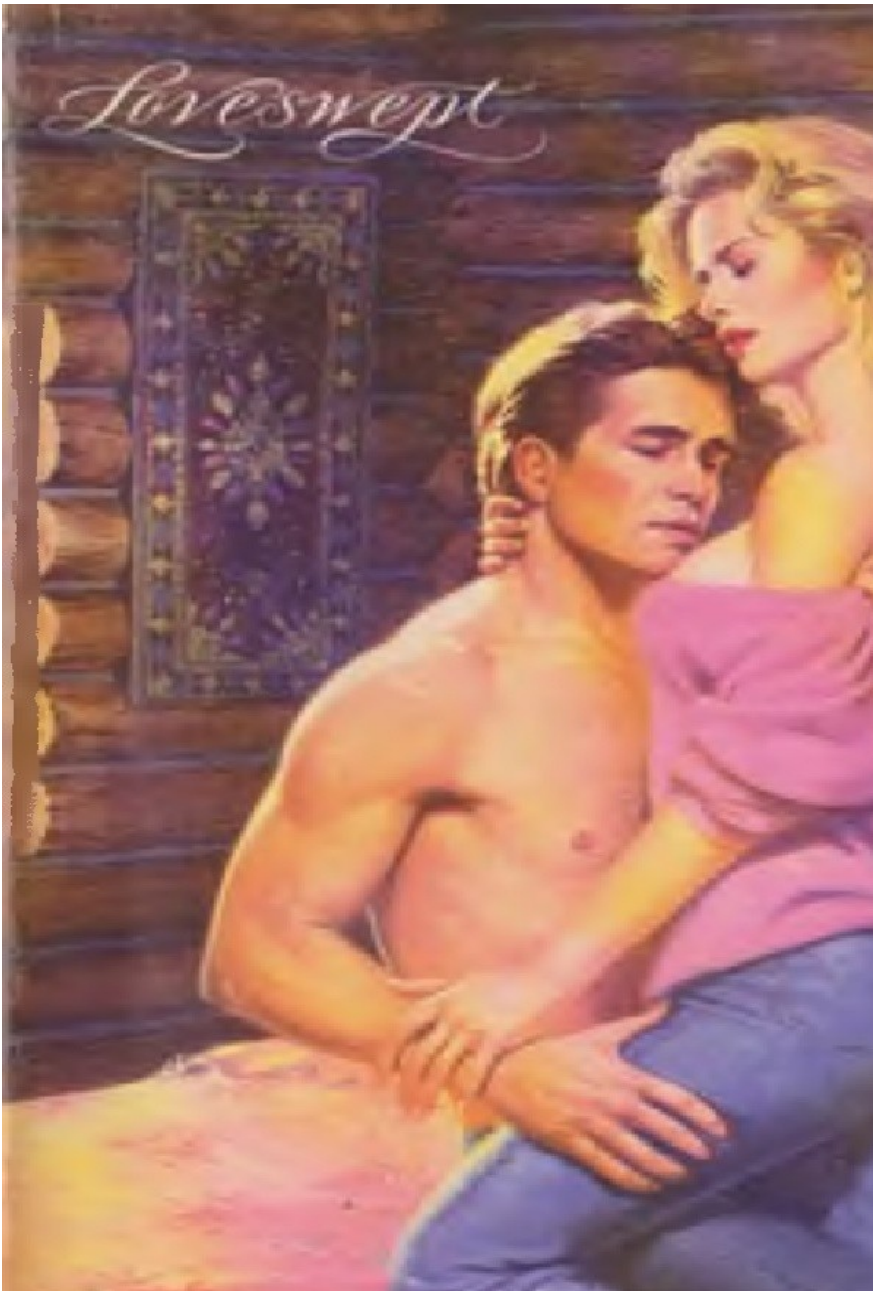
Loveswept

Terry Lawrence

Dansând pe muchie

Dance On The Edge by Terry Lawrence

Traducere de Anca Nistor

ISBN 979 – 95055 – 5 – 4

Unu

„Fluturi de mărimea unor pterodactili”.

Annie Oakley Cartwright îşi şterse palma asudată de blugi, minimalizându-

şi teama şi închipuindu-şi-o depărtându-se peste peisajul preistoric al Arizonei.

Mintea fiindu-i liniştită deocamdată i se concentră doar asupra trupului. Pielea o mânca. Nervii îi zbârnâiau. Îi plăcea. Savura acest lucru. Nimic nu o făcea să se simtă mai plină de viaţă, absolut nimic. Un val puternic de adrenalină îi dădea acel sentiment de concentrare de care o cascadoare avea nevoie înainte de a face ceva primejdios.

Dar de ce aceste emoţii necaracteristice? Lista lucrurilor pe care le avea de făcut era, de fapt, foarte simplă: să-l cunoască pe Greg Ford şi să sară dintr-o maşină în mers.

Cel puţin, în acest domeniu avea experienţă.

Ei, Annie, îşi spuse ea, ai sărit din maşini, eiicoptere şi clădiri incendiate. Ai fost azvârlită de cai nărăvaşi şi de un poney înţepat de o viespe. Te poţi descurca şi cu Greg Ford.

Avea opt ani când o azvârlise poney-ul. A căzut, dar a continuat să călărească până în prezent. Acesta era primul ei film complet după doi ani de spectacole TV cu poliţişti şi cascadorii simple. Trebuia neapărat să-l impresioneze pe coordonatorul cascadorilor. Faptul că ea avea să fie impresionată de el o făcea să tremure în cizmele de cowboy.

Greg Ford avea cea mai solidă

reputaţie în domeniu şi, ca o consecinţă directă, cel mai uluitor record. Chiar dacă echivala riscul cu sentimentul de vitalitate, Annie se mândrea că nu făcea nicio cascadorie în mod stupid sau cu jumătate de inimă.

Se gândea foarte bine şi abia după aceea sărea. Cu ambele picioare. Domnul să-l ajute pe cel care-i spusese că nu există nimic pe lume ca ea să nu poată face.

Annie râse uşor de propriile ei cuvinte încurajatoare. Tocurile ei zgâriară pământul uscat pe drumul spre rulotă. Deasupra capului, soarele nemilos de vară îşi trimitea căldura asupra lui Monument Valley. Rulota de şase metri părea să fie o jucărie a

zeilor. Lângă ea se afla un cort mare din pânză, în umbra căruia şase bărbaţi stăteau în jurul unei mese pliante.

Annie îşi făcu politicoasă loc până în mijloc.

— Domnul Ford?

— Greg, zise el ca şi cum ar fi fost un ordin.

Ea încuviinţă, îi strânse mâna cu fermitate şi îl privi drept în ochi. Nervii, numai ai ei, îi zbârnâiră prin braţ.

— Încântată să te cunosc, Greg. Annie Cartwright se prezintă la lucru.

Tipul ar fi trebuit să fie actor, îşi spuse ea imediat. Ochii aceia, acea privire pe furiş. Asemenea pometi nu permiteau feţei unui bărbat să se întindă prea mult. De fapt, era încordat

tot, începând de la linia aspră a gurii şi până la puternica lui strângere de mână. Parcă era săpat în stâncă. Se părea că şi personalitatea îi era la fel de fermă.

— Stai aşa, îi zise el unui tânăr cascador, care se afla la vreo doi metri distanţă, fără să mai adauge nimic.

Băiatul înghiţi cu zgomot. Îi amintea lui Annie de un călăreţ care strânge cu putere şaua cu câteva clipe înainte de sunetul goarnei şi de ieşirea taurului. Se părea că Greg Ford era gata să i se repeadă la gât.

Ar fi fost ceva.

Greg era mai înalt cu un cap decât Annie, iar umerii îi erau aproape cât lăţimea unei şei. Părul îi era de culoare

castanie, iar ochii, precum cerul preeriei. Numără trei cicatrici, fiecare din ele accentuându-i şi mai mult masculinitatea dură şi aspră. La fel de dur ca o cădere de pe un mustang într-o zi secetoasă, îşi spuse ea.

Era evident că tânărul cascador dăduse greş. Annie hotărî chiar în clipa aceea că nu va fi ea următoarea persoană căreia i se va întâmpla acest lucru. În filmele lui Greg nu se admiteau eşecuri. Tolera greşelile tot aşa cum un şarpe cu clopoţei tolera să fie călcat în picioare.

— Ce ai de spus? întrebă el.

Tăcerea se întinse ca umbrele după-amiezei. Cu degetele mari vârâte în buzunarele din spate ale

pantalonilor, ghinionistul cascador se mişcă de pe un picior pe altul.

— Ai idee cât o să coste acest film… aiureala ta? întrebă Greg.

— Nu, domnule.

Înjurătura fu uşoară numai pentru că se afla şi Annie de faţă, dar va trebui să-i spună că nu era nevoie de menajamente. Toată viaţa trăise în preajma bărbaţilor; era obişnuită cu cuvintele formate din patru litere. Judecând după resentimentul care îşi făcu drum spre urechile tânărului, „Ford” devenise cel mai nou cuvânt alcătuit din patru litere existent în vocabularul limbii engleze.

Greg lătră un alt ordin.

— Ai idee cât costă o zi de filmare?

— Nu, domnule.

— Ai idee cât valorează viaţa ta?

— În clipa asta nici cât o ceapă degerată, îndrăzni tânărul.

— Rahat!

Tunetul din glasul lui Greg se transformă imediat într-un mormăit înfundat.

— Viaţa ta, fiule, valorează cât zece filme din astea idioate. Tu eşti cel care o consideră…

— N-am vrut decât…

— Să ne arăţi nouă ce tare eşti. Să ne dovedeşti ce băiat isteţ eşti tu şi ce bătrâni ramoliţi suntem noi.

Din câte îşi putea da seama Annie, Greg nu avea mai mult de treizeci şi opt de ani. Băiatul, însă, era mai aproape

de douăzeci. Un puşti care avea foarte multe de dovedit – şi nimic de spus.

— Eşti suspendat, zise Greg. Ia-ţi liber astăzi şi gândeşte-te dacă vrei ca numele să-ţi apară pe genericul acestui film sau pe o piatră funerară. Dacă preferi gloria, ieşi din filmul meu.

Tânărul se răsuci şi se îndreptă spre motocicletă.

— Şi nu porni chestia aia sub ochii camerelor de luat vederi!

El stârni praful cu piciorul şi îşi continuă drumul.

— Şi pune-ţi casca, zise Greg mai mult pentru sine. Iar voi, ce vă uitaţi aşa?

Cei din jurul mesei răsuflară uşor şi fluierară’ încet.

— Ai devenit sentimental, şefule.

Văzând privirea furioasă a lui Greg, Annie avea îndoieli în acest sens.

Un bărbat mai vârstnic o înghionti uşor şi făcu un semn din cap spre tânărul cascador care se îndepărta.

— Prostul era gata să-şi reteze capul într-o cascadorie cu motocicleta. Lipsă de concentrare.

— Aha.

Auzindu-i glasul, ceilalţi se întoarseră spre ea unui câte unul. Greg Ford răsfoia paginile unui scenariu. La fel ca temperatura care se ridică într-un termometru, aşa se ridică şi tensiunea lui Annie cu câte un grad pentru fiecare secundă de aşteptare ca el să-şi înalţe privirea. Inima începu să-i

bată mai tare. Picături de sudoare îi sclipeau între sâni, iar genunchii i se înmuiară puţin.

La naiba, era chiar culmea.

„Annie Oakley, eşti o perversă!” Cu toate acestea, partea dură din ea aproape că ar fi dorit să fi făcut ceva care să-l înfurie. Merita tot acel zgomot. Îşi promise să o facă înainte să se termine de turnat acel film.

Adică, dacă obţinea postul.

— Mi-au spus că eşti bună, zise el.

— Sper să fii mulţumit. De munca mea, vreau să spun.

Îi auzi pe bărbaţi râzând şi încercă să-şi împiedice sângele de a-i ajunge în obraji. Renunţă şi râse cu ei.

Greg Ford nu schp niciun zâmbet.

— Este primul tău film întreg?

— Sper.

— Ai de gând să-mi atragi atenţia făcând cascadorii nebuneşti ca Jackson?

— Am venit în locul lui Julie McLean.

El trăsări, iar ceilalţi tăcură, deodată. Aha, îşi spuse Annie. Atinsese deja un punct sensibil şi nici măcar nu ştia despre ce era vorba. Ştia doar că venise s-o înlocuiască pe o cascadoare rănită din cauza unei căzături de pe cal.

Greg bătu cu capătul de gumă al unui creion în coperta scenariului.

— Sper să faci treabă bună.

Părul de pe ceafă. I se zbârli. Treaba aceea era destul de grea pentru

o femeie şi fără să fie nevoie ca Julie să fie învinuită pentru vreo greşeală prostească a calului. Annie îşi încrucişă braţele, iar ochii i se îngustară.

— O cunosc pe Julie McLean, domnule Ford.

Este precisă, profesionistă şi cu capul pe umeri…

El trânti deodată scenariul pe masă, făcând-o să tresară.

— Am urcat-o într-un avion-ambulanţă ieri. Ce crezi că am făcut, că am certat-o în timp ce ei o ridicau?

Se confrunta deja cu Greg Ford. Trebuia să aibă mai multă grijă pe viitor.

— Calul se numeşte Dickens1, spuse el. Aşa şi este. Julie era atât de

preocupată să-l ţină în frâu, încât n-a văzut locul unde era şarja. Când aceasta s-a declanşat, el a azvârlit-o şi a trecut peste ea. A avut noroc că nu şi-a rupt decât piciorul.

Annie rezistă tentaţiei de a se mişca de pe un picioc pe altul ca acel nefericit cascador.

— Îmi pare rău, spuse ea. Am înţeles greşit. Bănuiesc că e-n regulă.

— Greşelile nu sunt niciodată în regulă.

Vocea lui era puţin mai ridicată decât şoapta vântului slab care le sufla praf peste cizme.

— Dacă treaba e făcută bine, nimeni nu păţeşte nimic.

Ea înţelese, deodată, mai mult

decât spuneau cuvintele. Nu voia ca totul să meargă bine numai pentru că aşa spunea el sau pentru că reputaţia lui era în joc şi nici pentru că depăşeau bugetul şi erau în întârziere. Îl certase pe băiat pentru că-i păsa. Vocea i se transformase în nisip şi mâinile în pumni când vorbise despre Julie McLean pentru că-i păsa. Annie văzu acest lucru săpat adânc pe chipul său dur; autoînvinuirea şi autoacuzarea îl măcinau, pur şi simplu.

— Te simţi vinovat de accident, spuse ea încet.

— Sunt vinovat.

Privind în ochii de culoarea cerului la prânz, Annie îşi spuse că nu mai întâlnise niciodată un bărbat atât de

fascinant. Duritatea lui era naturală, tare ca piatra. Dar inima lui era mai mare decât toată întinderea aceea din jur. Şi, în afară de motociclistul zgomotos care îşi gonea Harley-ul spre orizont, toţi cei aflaţi la masă ştiau acest lucru.

Respectul ei faţă de Greg trecu peste zvonuri şi sări drept în realitate. Un zâmbet îi apăru pe chip ca o rază de soare şi, aplecându-se puţin înainte, îl îmbrăţişă scurt.

— Cred c-o să-mi placă să lucrez cu tine.

El sări ca muşcat de un şarpe.

— Poftim?

Privirea lui încruntată-o făcu să zâmbească şi mai mult.

— O să fie amuzant.

— Cascadoriile nu sunt amuzante.

— Zău? făcu ea şi, apropiindu-se de masă, îl lovi uşor cu şoldul. Spune-mi ce trebuie să fac şi o să vedem noi, şefule.

Revenindu-şi, Greg se uită la cei şase, dintre care nici unui nu-şi putea ascunde zâmbetul, deşi încercaseră cu toţii.

— Haide, şefule, spuse unul din ei râzând uşor. Spune-i ce trebuie să faceţi.

El făcu o pauză. Foarte, foarte îndelungată.

— Mai târziu o să reluăm scena cu calul. Azi vom avea o altă cascadorie.

— Ce anume?

Annie avu impresia că-şi aude dinţii scrâşnind. Inima i se opri în loc. Avea nevoie de slujba aceea.

Ştia că trupul ei mărunt, blugii strâmţi, pieptul mic şi înălţimea ei de un metru şaizeci nu erau foarte impresionante. Alături de Greg Ford nu părea destul de mare, nici destul de puternică.

Ştia asta. Şi el ştia. Dar gimnastica, artele marţiale, aerobica şi cascadoriile, la naiba, chiar şi numai pura îndărătnicie, erau de ajuns.

— Annie, îi spusese tatăl ei, îţi vei dovedi talentul în fiecare zi în această meserie, asta-i clar. Dacă-ţi face cineva probleme, tu doar înaJţă bărbia şi uită-te la el de-a, lungul nasului ăluia al tău

slăbănog. Asta-l va face să se gândească mai bine. Dacă nu merge, scutură-ţi părul puţin; asta-l va distrage.

Nu-i făcea nicio plăcere, dar procedă aşa cum o învăţase tatăl ei. Îşi propti o mână în şold, îl privi pe Greg Ford drept în ochi şi îşi scutură părul de culoarea fildeşului peste umăr.

— Pot să fac orice doreşti, domnule Ford. Absolut orice.

Fluieratul scăzut îl scoase altcineva. Provocarea rămase în privirea lui Annie.

Greg o măsură din cap până în picioare, zăbovind mai mult asupra ochilor decât asupra mărimii ei. Primi răspunsuri la întrebări fără să le pună

măcar.

— Cascadoria constă în faptul că tu şi cu mine trebuie să stăm pe bancheta din spate a unei maşini care se răstoarnă în prăpastie.

Ea schiţă un zâmbet slab, sperând să mascheze astfel un sunet sec.

— Bancheta din spate, repetă ea.

— Începe ca o scenă de dragoste, care apoi devine primejdioasă.

Îi venea să creadă.

El îi înţelese imediat îngrijorarea şi cauza acesteia. Mai sărise şi altă dată din maşini în mers. Dar gândul de a o executa alături de Greg Ford făcea ca tensiunea să-i crească până la cer.

— Crezi că te descurci?

Adică putea să se descurce cu el?

Îşi îndoi degetele care erau proptite pe şold.

— Mă descurc. S-ar putea chiar să-mi placă.

Avu loc o descărcare electrică între ei. Acum simţea o altfel de nervozitate – care nu-şi desfăcea aripile să „zboare. Nu îi era de ajutor acea tensiune care emana din el în valuri fierbinţi.

— O să-ţi explic mai întâi şi după aceea o facem, spuse el.

— Am înţeles.

— Dacă ai întrebări, le pui, nu-ţi dai părerea.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă vocea lui suna totdeauna ca nisipul frecat pe piatră sau dacă avea vreo legătură cu

apropierea bruscă dintre ei.

Următoarea lui întrebare o luă prin surprindere.

— Ţi-e frică?

Ea înghiţi praf şi aer uscat.

— Puţin.

— E bine. Sinceritatea e regula numărul unu aici. Dacă ai griji, îndoieli, suspiciuni, premoniţii, nervi, vii la mine. Gata, băieţi, haideţi să-i explicăm.

Luă un cronometru şi îşi trecu degetul mare peste carcasa uzată. Înainte ca ea să-i urmeze pe ceilalţi spre un Sedan parcat în soare, el o opri cu câteva cuvinte rostite în şoaptă.

— O să vii la rrţjne, Annie?

Temându-se foarte mult că

răspunsul i se putea citi în ochi, ea se întoarse. Era genul de bărbat la care o femeie s-ar fi dus dacă avea probleme. Exact genul care o speria de moarte. Un cascador nebun care putea omorî pe cineva. Unui sentimental care-i putea zdrobi inima. Cascadoria era ceva mult mai sigur.

— Dacă voi avea vreo problemă cu o cascadorie, vei fi primul care va afla, domnule Ford.

— Hai să ne apucăm de treabă.

— Hai.

Sinceritate sau nu, ea îşi păstră setul de fluturi numai pentru sine.

Două cutii de bere ţineau harta care reprezenta partea de est a muntelui. Cronometrul stătea deasupra,

aşteptând clipa începerii cascadoriei. Un scenariu, citit şi răscitit, cu marginile îndoite, fu deschis deodată de o pală de vânt şi coperta se izbi de masă.

Annie se uita la Greg care îi explica totul pentru a treia oară.

Ce-i drept, avea reputaţia de a-i plăcea perfecţiunea. În cascadorie, eşecurile loveau ca un bici. Odată cu căderea lui Julie, biciul lovise, în sfârşit, în plin. Greg nu s-ar fi putut simţi mai vinovat şi mai torturat.

— E nevoie să-ţi mai explic o dată?

Tonul îi era aspru, dar se voia blând.

Cu toate acestea, Annie îşi încrucişă repede braţele şi îşi ascunse

un zâmbet în dosul mâinii. Scutură din cap şi un „Nu” strangulat îi scăpă de pe buze.

— Eşti sigură?

Era atât de sincer.

Ea le aruncă o privire celorlalţi cerându-le ajutorul, dar ei se uitară în altă parte.

— E în regulă, Greg.

— Vreau ca totul să-ţi fie foarte clar înainte să ne urcăm în maşină.

— Greg, spuse ea, punându-i mâna pe braţ.

Era un om extraordinar şi îl admira din ce în ce mai mult cu fiecare clipă care trecea.

— Dacă-mi mai explici o dată, o să ştiu toată aerodinamica, termodinamica

şi orice altă dinamică implicată în cascadoria asta. Înţeleg. Pe cuvânt.

Luându-i uşor creionul din mână, îi repetă instrucţiunile şi trasă itinerariul descris de el.

— Ne aşezăm pe bancheta din spate, reluând mişcările pe care actorul şi actriţa le-au făcut în scena de dragoste. Apoi, tu împingi schimbătorul de viteze în poziţie neutră. Mişcarea noastră face ca maşina să pornească pe drumul şerpuit al muntelui. Te întinzi peste scaun să ţii volanul; ne lovim de peretele muntelui de vreo două ori. După aceea, maşina intră în parapetul vechi, se prăbuşeşte vreo două sute de metri şi explodează. Noi sărim şi ne rostogolim cu trei secunde înainte ca

acest lucru să se întâmple. O facem o singură dată.

Simplu. Sau aşa ar fi fost dacă el nu ar fi venit atât de aproape. Luă o mână de şuviţe sclipitoare desprinse de la locul lor şi care îi fluturau pe piept şi îşi trecu degetefe prin ele.

— Mătase.

Fiecare fir deveni viu şi ataşat la un nerv. Inima lui Annie stătu o clipă în loc. Un tremurat uşor i se strecură printre clavicule, dar ea goni acea senzaţie. Acum se agita în jurul ei ca o cloşcă, iar în clipa următoare între ei exista legătura bărbat-femeie.

— Acum o să vrei să-mi verifici dinţii? Mă simt de parcă s-ar pune pariuri pe mine la curse.

Ceilalţi izbucniră în râs. Greg, nu.

— Îmi pariez viaţa pe tine, Silk. Nu-i ceva ce fac cu uşurinţă sau cu străinii.

Ea îşi ridică faţa spre el.

— Nici eu nu mă întind pe bancheta din spate cu uşurinţă. Sau cu străinii.

Greg se strâmbă uşor.

— Eu îmi iau munca în serios.

— Am observat.

Ea se menţinu pe poziţie, conştientă de ceva. Nou în ochii lui, o dorinţă de a-i oferi o şansă. Îşi simţi inima înălţându-i-se.

— Bine, Silk. Dar leagă-ţi părul înainte să urcăm în maşină.

— S-a făcut.

Repetară fiecare detaliu. Se târâră în şi afară din maşină, trântind portierele în timp ce el o bombarda cu întrebări rapide în legătură cu ce trebuia să facă. Annie îşi spuse că dacă el zâmbise vreodată, acest lucru se întâmplase, cu siguranţă, într-o altă viaţă; acum era strict cu gândul la treabă.

Un asistent de producţie se apropie în vârful picioarelor şi scânci;

— Turnăm scena asta înainte de apusul zbarelui?

Stând tulburător de aproape unul de altul pe bancheta din spate, Annie văzu o venă pulsând pe gâtul lui Greg.

Asistentul îşi vârî capul cu început de chelie pe geamul deschis al maşinii,

strâmbându-şi şapca.

— Regizorul face scandal pentru întârzieri, Ford.

Ştii foarte bine.

Judecând după felul cum ceilalţi cascadori începură să-şi privească vârful ghetelor, întorcându-şi, apoi, privirile spre orizont, toată lumea de pe platou ştia.

— Suntem aproape gata, zise Greg.

— Aproape gata nu înseamnă nimic.

— Pornim imediat.

Asistentul zâmbi încordat şi vorbi într-un radioemiţător.

— Zice că pornesc imediat.

Nimeni din echipă nu se mişcă

până când nu se stinse zgomotul din aparat. Cineva scuipă nişte tutun în praf.

Greg întinse mâna automat pentru a o ajuta pe Annie să iasă de pe bancheta din spate.

— Eşti gata?

— Ca întotdeauna, spuse ea râzând.

Era la fel de pregătită ca o maşină gata de pornire din mai multe puncte de vedere.

O oră petrecută în apropierea lui Greg Ford o făcuse să-i simtă pe trup fiecare atingere a mâinilor, fiecare lovire întâmplătoare a genunchilor şi pulpelor. Răsuflarea unui bărbat-foarte aproape de urechea ei o excită dureros.

Îşi trecu pe după ureche o şuviţă de păr ca pentru a-i da un semnal creierului în sensul de „Gata cu prostiile”.

— Costumiera ţi-a adus îmbrăcămintea, spuse Greg, arătându-i o grămadă de satin alb strânsă pe masa cu harta.

— Mulţumesc.

— Te poţi schimba, acolo.

Annie porni repede spre rulotă, bucuroasă să scape din aerul sufocant al maşinii, a cărei banchetă aluneca pe piele şi mirosea atât de bine. În genul acelora de care un bărbat şi o femeie puteau profita din plin.

Greg o apucă de braţ şi ea gemu uşor.

— Nu uita, dacă ţi-e frică, spune-

mi. E o regulă.

Îi înţelesese greşit starea de tensiune. Faptul că se depărta de el repede nu însemna că trebuia să creadă că i-ar fi fost frică.

De ce să-i fi fost? Nu profitase de locul închis în care se aflaseră pentru a-şi pune mâinile în altă parte decât unde trebuia. Ea era cea care trebuia să nu se mai gândească la un film de dragoste şi să revină la realitate.

— Lucrez în acest domeniu de câtva timp, domnule Ford. Pot să fac o săritură şi o rostogolire.

El o privi cir atâta duritate, încât ea crezu că va înjura sau va scuipa.

— „Domnule”. Mă face să mă simţjde parcă aş fi tatăl cuiva.

— Tatăl meu spune că eşti unui din cei mai buni.

— Rusty Cartwright?

— Îhî.

Întotdeauna stătea mai dreaptă când se pomenea numele tatălui ei, care era aproape o legendă în domeniu.

— A fost un călăreţ excelent la vremea lui, spuse Greg.

— Absolut.

— Şi Julie McLean era bună.

— Ce vrea să însemne asta?

El îşi propti mâinile în şolduri şi îi aruncă o privire ca a unui om care vede un zid de cărămidă venind spre el cu o viteză de şaizeci de mile pe oră, calculând cu sânge rece fracţiunea de secundă când să frâneze.

— Eu am proiectat acea cascadorie. Cineva s-a rănit. Următoarea e şi mai periculoasă. Dacă nu vrei să lucrezi. Cu mine, poţi că pleci chiar acum şi nimeni nu te va învinui. Eu am făcut tot ce-am putut ca să iasă bine, dar nu pot garanta…

Ea scutură din cap.

— În viaţă nu există garanţii.

— Am vrut doar să ştii că eu voi conduce totul.

Imagini în care el era deasupra ei o făcură să.

roşească. Trebuia să întrerupă acea tensiune’ dintre ei, altfel nu se vor putea concentra asupra cascadoriei. Aşa că se aplecă spre el şi îi spuse cu o voce scăzută:

— De asta mă şi temeam.

O clipă, ochii lui sclipiră, pur şi simplu. Îşi înclină capul şi o privi calculat.

— Am făcut cumva ceva greşit acolo?

— Ah, n-aş spune asta. Aş putea s-o gândesc, dar nu s-o spun.

El îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

Annie regretă imediat că nu îl amuzase nici măcar o dată, că nu îl scăpase de tensiunea care îl strângea ca un piton înfometat până în clipa aceea. Voia ca ea să ştie că pusese tot ce avea mai bun în proiectarea acelei cascadorii. Iar ea voia ca el să se destindă şi să se bucure puţin.

— Ce-ai face dacă aş pleca în timpul unei filmări? întrebă ea cu îndrăzneală. Ce-ai face fără mine?

— L-aş îmbrăca pe unui din bărbaţi în rochie. Aşa cum s-a făcut înainte.

— Ei? Pe bancheta din spate? făcu ea şi izbucni în râs. Nu se poate. Nu, nu. Ai nevoie de mine, Ford, hai, recunoaşte.

După care porni spre rulotă.

Greg o urmă.

Annie luă rochia de pe masă şi apoi se răsuci, lovindu-l. Se izbiră piept în piept.

— Iartă-mă, spuse el atingând borul pălăriei de cowboy negre şi prăfuite, pe care o luase de pe aceeaşi masă şi şi-o trăsese pe ochi.

— Faci asta cu fiecare cascador din echipă sau numai cu femeile?

— E meseria mea.

— O siguranţă absolută e imposibilă.

— Ştiu.

Cuvântul acela păru săpat în stâncă.

— Dar nu pot…

— Să garantezi. Nu-ţi face griji. Mama mi-a spus mereu că am mai multe vieţi decât o pisică.

— Nu e nevoie să-ţi rişti una cu rriine.

— Nu? făcu ea venind lângă el şi apoi adăugă cu o voce care o imita pe a Marlenei Dietrich: Cred că eşti unui din cei mai periculoşi bărbaţi pe care i-am

întâlnit vreodată.

Imită bine vocea groasă, dar uită de accentul german.

Greg înţelese fiecare cuvânt. Înghiţi în sec şi ochii i se întunecară ca şi cum un nor ar fi trecut prin dreptul soarelui.

Nu erau nori, îşi spuse Annie, nici pe cer, nici în ochii lui. Poate era vreo eclipsă. Unul din acele rare momente când planetele se aliniază, lumile se ciocnesc, pământul se cutremură…

— Hei, şefule, strigă unui din oameni. Ţi-au adus costumul.

Vraja se destramă. Ea îi atinse pulpa cu rochia pe care o ţinea strâns şi îşi ascunse emoţia cu un râs uşor.

— Gata. Trebuie să mă duc să mă

schimb.

Annie intră în rulotă şi se duse în vârful picioarelor să se uite pe fereastră. Paşii lui atingeau cu şi mai multă fermitate pământul. Nu voise să-i creeze o stare de tensiune şi mai mare.

Îşi ţuguie buzele şi începu să fluiere cât de tare putea, fredonând o versiune a cântecului Falling în Love Again.

Ca şi cum ar fi fost înţepat brusc de o albină, el îşi duse mâna la ceafă şi strânse cu putere. Se întoarse apoi încet-încet, şi privi în direcţia rulotei.

Annie se lăsă în jos. Viaţa era prea scurtă pentru a o trăi atât de încordat. Omul mai trebuia să şi râdă din când în când, înainte de sfârşitul secolului.

Şi tu eşti femeia care poate rezoiva treaba asta, murmură ea pentru sine.

Hei, de ce nu? Niciodată nu refuzase ceva riscant.

Mirosul de fum de ţigară pătrunsese în pereţii din placaj ai rulotei. Annie îşi lăsă nasul să se obişnuiască. Avu nevoie de cinci secunde de nemişcare pentru a-şi face picioarele să nu mai tremure.

Întotdeauna avusese încredere în sine, acel gen de încredere pe care o putea acţiona ca pe un întrerupător de lumină. Când accepta o slujbă, refuza să se gândească la aspectele negative.

Dacă o persoană se gândea la eşec însemna că se aştepta să dea greş.

„Trăieşte tot”. Acesta era motto-ul

ei. La cincisprezece ani şF-ar fi tatuat aceste cuvinte pe umăr dacă tatăl ei n-ar fi – scos-o repede din salonul unde se făceau tatuaje. Întotdeauna înfruntase viaţa cu curaj. Moartea unui frate la douăzeci şi doi de ani şi întreruperea carierei tatălui ei datorită artritei provocate de prea multe lovituri, o învăţaseră să se ia de piept cu viaţa. Nimeni nu a spus vreodată că avea să ţină o veşnicie.

Pe de altă parte, Greg Ford părea hotărât să se teamă la fiecare cotitură primejdioasă a vieţii. Deşi nu era o filosofie greşită pentru un coordonator de cascadori, provoca o extraordinară măcinare a nervilor.

Dacă ar fi ţinut hăţurile mai strâns,

i s-ar fi albit încheieturile degetelor, îşi spuse Annie.

După o zi, îl plăcea şi îl respecta destul de mult pentru a voi să-l ajute. Să-l scuture puţin. Să-i mai ia din rigiditate.

Râzând uşor, îmbrăcă ceea ce adusese cu ea. Mai întâi era un costum lipit de eorp menit să-i protejeze pielea când avea să intre în contact cu pământul. Apoi, cotierele şi genunchierele. Încheie apoi nasturii rochiei lungi pe care trebuia să o poarte, care era din satin alb.

Annie se întrebă în treacăt de ce eroina acelui film trebuia să poarte aşa ceva în Monument Valley. Dar nu era treaba ei să caute sensul în filmele de

acţiune. În schimb, trebuia să-şi stăpânească emoţiile înaintea unei cascadorii.

Materialul îi atingea braţul pe care Greg îl ţinuse mai înainte cu câteva clipe. „Mătase”, spusese el atunci. Un singur cuvânt răguşit care ai dădea palpitaţii.

Şi aceea era tot viaţă, îşi spuse ea cu amărăciune, zâmbind trist. Partea sexy şi dulce. O femeie deşteaptă se putea bucura de ea fără să se lase învinsă. Avea o treabă de făcut.

Dacă viaţa e scurtă, atunci s-ar putea spune că poveştile de dragoste din filme durează câteva secunde.

Părul îi sclipi când trecu cu peria prin el, după care îl strânse aşa cum îl

avea Belinda Saint în scena următoare. Aşa cum îi ceruse Greg. Bău puţină apă de la robinet, îşi tamponă buzele, după care închise ochii şi îşi luă inima în dinţi.

Fluturii erau tot acolo, transformaţi acum în avioane 747, transmiţând un mesaj pe care nu-l putea ignora. Faptul că urma să stea la orizontală cu Greg Ford pe bancheta din spate a unei maşini era mult mai periculos decât orice alt efect special.

— Asta da vitalitate!

Mijlocul după-amiezei pe un drum de munte prăfuit. Nisipul izbea geamurile, purtat de un vânt fierbinte. Annie şi Greg se sufocau în maşină, aşteptând semnalul de filmare.

— Gata? întrebă Greg.

Annie încuviinţă. Trase adânc aer în piept şi privi în acei ochi cu colţurile adânc ridate.

— Vrea să facem exact ce au făcut şi actorii, aşa încât secvenţele să se potrivească.

Greg se referea la regizorul Lucas Stone.

— Vor îmbina imaginile în care apare maşina cu părţi din scena în care apare Belinda.

Belinda Saint era vedeta filmului. Îşi petrecuse trei zile pe bancheta din spate a acelei maşini împreună cu Nicholas Ştrand filmând scena de dragoste.

Mai degrabă scena torturii, îşi

spuse Annie mişcându-se pentru a face mai mult loc.

— Bine, zise ea. Orice e nevoie.

— Asta înseamnă să ne sărutăm.

— Zău?

Buzele o mâncau în locul unde le atingea cu limba, de parcă ar fi gustat ceva condimentat şi încă o mai ardea.

— Nu putem să trecem brusc de la o secvenţă în care apar doi oameni îmbrăţişaţi pe bancheta din spate la o imagine în care se văd doar două capete care stau de vorbă, explică Greg inutil. Trebuie să…

— Am spus eu că mă supăr? întrebă ea, înălţându-şi bărbia.

Pe chipul lui apăru un zâmbet stins.

— Hai s-o facem.

Aruncă o privire hârtiei pe care o avea în mână şi care conţinea o listă cu mişcările pe care trebuiau să le facă pentru a simula scena de dragoste.

— De obicei sunt mai spontan.

O glumă! Annie, practic, se aruncă de gâtul lui şi îl sărută.

— Vrei să mă faci să nu am emoţii? îl tachină ea.

— Ai?

— Tot atâtea emoţii câte ar avea o femeie care s-ar afla pe bancheta din spate a unei maşini alături de un străin care e pe cale să o sărute.

Bătu din gene şi se prefăcu timidă.

Greg clătină din cap şi izbucni într-un râs care ei îi aminti de un tunet

îndepărtat.

— Credeam că eşti mult mai curajoasă.

— În locul de unde vin eu, ăsta e, într-adevăr, un mare curaj, spuse ea, şi îşi strecură degetele pe sub reverele smochingului lui, trecându-şi palma peste cămaşa plisată. Frumoasă.

El zâmbi din nou, dar zâmbetul nu se potrivea cu prudenţa din ochi.

— Speram să-ţi placă.

— Care crezi că e subiectul acestui film, de fapt? O femeie în rochie de seară, un bărbat în smoching şi un Mercedes pe un drum de munte în Arizona. E mult de mers până la următorul loc de parcare.

— Poate că tatăl ei are o puşcă de

vânătoare.

— Poate.

Annie îl simţi că se relaxează puţin. În ultimele zece secunde se uitase de vreo cinci ori pe hârtie. Ceea ce se putea considera o îmbunătăţire.

Ea zări fragmente de fraze, scrise cu litere negre de tipar:

„Două capete pe geamul din spate. Se sărută. Se lasă în jos”.

— Ce romantic, remarcă ea ironic.

El se uită din nou pe geam. Annie ştiu când se dădu semnalul după felul în care se încorda trupul lui.

— Acum ne sărutăm?

Privirile li se întâlniră. El îşi trecu mâna peste părul ei, o mângâiere blândă, dar nu atât deblândă încât ea

să înţeleagă greşit puterea degetelor care îi cuprinseră ceafa ridicându-i faţa spre el.

— Cred că da.

Începură. Hainele se frecau de haine. El era atât de serios şi de atent. În ceea ce o privea pe Annie, până în clipa când maşina porni pe drumul de munte, totul fu doar jucarea unui rol.

Începu să vorbeassă folosind un accent sudic la fel de şocant ca şi cuvintele în sine.

— Ai mai făcut asta, nu?

— Am ani de experienţă, spuse el, frecându-şi buzele de ale ei.

Se referea la cascadorie.

Ea se referea la afaceri.

— Atunci înseamnă că sunt în

deplină siguranţă cu tine?

— Deplină.

Ea se întrista.

— De asta mă temeam. Tata mi-a spus…

— Tatăl tău nu-i aici şi dacă ar fi fost…

Nu apucă, însă, să încheie fraza. Annie avu impresia că ceea ce urmă avea legătură cu biciuitul cailor.

Greg o cuprinse în braţe şi îi atinse buzele seducător. Seducător, pentru că se reţinea puţin, oprindu-se la limita autocontrolului, atât al lui cât şi al ei. Seducător, pentru că nu se prefăcea în totalitate.

Îi apucă buza de jos cu buzele lui, fără să se folosească niciun pic de dinţi

şi desebizând gura doar pentru a-i spune în ce parte să se aplece şi unde să-şi pună braţele. După aceea îşi strecură mâna pe sub şezutul ei trăgând-o mai aproape.

Limbi de foc îi dansau pe piele şi drăcuşori de praf pluteau în căldura deşertului. Îşi umezi buzele, atingându-le cu limba din greşeală pe ale lui. Răsuflarea îi mirosea a mentă şi a ţigara pe care o fumase pe jumătate şi pe care o aruncase nerăbdător înainte să se urce în maşină.

Ar fi vrutsă întrebe dacă puteau deschide un geam – căci acele răsuflări întretăiate nu-i umpleau plămânii cu aer – dar, înainte să apuce să facă acest lucru, el murmură un ordin cu un glas

răguşit:

— Lasă-ţi capu! pe spate.

Îi răsfiră părul pe speteaza banchetei. Numai faptul că el trebuia să facă asta nu minimaliză efectul, mai ales când îi surprinse expresia de pe chip.

Cu cealaltă mână îi mângâia toracele, având grijă să ocolească partea delicată de sub sânul care îi atingea degetul mare de fiecare dată când ea făcea câte o mişcare.

— Inima-ţi bate mereu atât de repede? o întrebă el.

— Inima unei femei trebuie să bată repede într-o situaţie ca asta, altfel ar fi considerată moartă.

Râsul lui fu ca duş rece pentru ea.

Ar fi vrut să-l audă din nou.

O aplecă şi mai mult pe banchetă. Lumea întreagă se înclină. Aşa era scenariul; ea trebuia să se lase în jos pentru a ieşi din imagine, iar el trebuia să se aplece deasupra ei.

— Greg? Am auzit eu de expresia „a lucra sub cineva”, dar asta-i pur şi simplu ridicol.

O glumă slabă.

El, râse, oricum, însă. Tot mişcându-se, lovi portiera cu cizma.

— Să le ia naiba de maşini străine, zise el atunci şi maxilarul îi deveni rigid. Trebuie să te mişti, totuşi, chiar atât de mult?

— Nu-i tocmai uşor pe bancheta din spate.

— Spune doar că nu-i greu.

Ea râse, dar acest lucru îi făcu trupul să se mişte sub al lui.

Îl auzi înjurând încet. Cu atenţie, cu foarte, foarte multă atenţie, se lăsă deasupra ei. Muşchii braţelor îi erau încordaţi fiindcă se ţinea la câţiva centimetri distanţă.

— Ştii ce urmează?

— N-aş fi femeie dacă n-aş şti.

Gura lui se strâmbă puţin. Lăsându-şi toată greutatea într-un singur braţ, îi dădu la o parte de pe gât câteva şuviţe de păr ca fildeşul. Niciun aparat de filmat din lume n-ar fi putut surprinde acea atingere plină de tandreţe. Ea închise ochii.

— Nu trebuie să te mai prefaci

acum, murmură el. Nu ne mai filmează.

Deschise ochii. Cine vorbise de prefăcătorie?

— Încă o jumătate de minut şi pornim.

În ceea ce o privea, lucrurile se mişcau deja destul de repede.

Răsuflările li se amestecară. Cineva înghiţi în sec. Annie întoarse capul şi deschise gura pentru a trage aer în piept.

— Greg?

— Mătase.

De data asta se referea la pielea de sub urechea ei.

Dumnezeule, ce bine era! Scântei mici îi străbătură gâtlejul când el îl atinse cu degetul arătător.

— Nu ne pot vedea, spuse ea aproape în şoaptă.

Voia să spună că nu trebuia să joace scena identic. Dar, în acel context, suna ca o permisiune.

Încercă să se ridice în capul oaselor.

— Am vrut să spun că…

O prinse înainte să apară în cadru.

— Ştiu foarte bine ce-ai vrut să spui.

Atinse cu genunchiul interiorul genunchiului ei, excitând-o din nou, fără să vrea. Puse celălalt genunchi pe podea şi se uită la cronometru, după care îi făcu cu ochiul.

— Să nu zici că n-avem noroc.

— Cât mai avem?

— Iubito, o viaţă n-ar fi de ajuns.

Încerca să înseninеze atmosfera cu umorul lui. Iar ea încerca să nu-i atingă pieptul cu sânii când râdea.

El deveni serios.

— Vreo treizeci de secunde. Nu-i bine?

Treizeci de secunde, îşi spuse ea. Nu era greu. Să stea acolo cu Greg Ford deasupra ei, în timp ce ea număra cusăturile' din tavan, iar el se juca absent cu părul ei.

Atunci înţelese Annie de ce scenele de dragoste scăpau de sub control, de ce căsniciile vedetelor de cinema erau la fel de imprevizibile ca lava. Ceva se revărsă în ea. Începu când el o sărută pe gât fără să fie nevoie; se strânse

apoi undeva jos, ca un lac nedescoperit dintr-o peşteră. Acele senzaţii care o străbăteau, confuzia, îndoiala surprinzătoare erau destul de greu de îndurat. Spera să nu se vadă oglindite în ochii ei.

Dar se vedeau.

— E o nebunie, murmură el.

Ea încuviinţă, temându-se să recunoască ce simţeau amândoi. Temându-se să lase totul neexplorat. Viaţa era prea scurtă…

— Silk?

— Da?

Ezită destul de mult înainte de a se pierde în ochii lui din nou.

El înjură uşor. Privi cronometrul. Se uită apoi la gura ei şi făcu o pauză,

atingându-i faţa cu răsuflarea crudă.

— La naiba.

Buzele lui le striviră pe ale ei, iar ea îl strânse în braţe. Şoldurile lui îi atinseră moliciunea abdomenului cu o tărie neîndoielnică.

Ea nu-şi dădea seama care parte a trupului lui o atinsese mai întâi. Ceea ce a mişcat-o cel mai mult a fost felul în care a ezitat înainte de următorul sărut, cerut în tăcere.

Îşi înălţă capul şi i se oferi.

La fel de fierbinte ca deşertul din jurul lor, limba lui îi aminti de gustul arzător al primejdiei sau ai unei otrăvi dulci. Mâinile lui erau aspre, iuţi, şi o trăgeau spre el cuprinzând-o de mijloc.

Nu mai era prefăcătorie. Nici

vreun joc de copii. În sărutul lui se afla toată nevoia disperată a unui bărbat care nu mai gustase dragostea de foarte, foarte multă vreme. Nu numai sex, ci şi dragoste adevărată.

Annie ar fi vrut să i-o dăruiască.

Gemu şi îşi desprinse gura de a lui.

— Stai puţin.

— E prea mult?

— Prea complet.

Se opriră. Ea văzu atunci un licăr de emoţie apărându-i pe chip. Se uită la ceas. Se scuză.

— Îmi pare rău, Annie, dar…

— Nu.

Îi atinse chipul acoperindu-i buzele cu degetele. O clipă, avu impresia că n-ar fi îndurat să audă. Cum să-l

învinuiască de ceva atât de pur şi puternic ca acea nevoie nesimulată? Nu replici de scenariu, nu avansuri proprii vedetelor de cinema; era ceva în care erau implicaţi un bărbat şi o femeie, la fel de real ca viaţa periculoasă.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru faptul că trăieşti, spuse ea, şi zâmbi. Acum ne putem concentra asupra scenei.

El răsuflă repede.

— Exact.

Cizma lui atinse schimbătorul de viteze printre scaunele din faţă. Avu de gând să facă acest lucru. Îşi îngropă faţa în părul ei şi răsuflarea îi era întretăiată.

— Asta e.

Maşina începu să se legene sub ei şi gravitaţia o făcu să pornească pe drumul în pantă. Roţile începură să se învârtească, iar zgomotul pietrişului şi al bârnelor de pe drum le dădea de înţeles că viteza creştea.

— Gata!

Se desprinseră unul de celălalt în timp ce maşina gonea pe drumul de munte. Greg se întinse spre schimbătorul de viteze. O adâncitură a drumului îl aruncă în sus puţin, dar apoi reuşi să apuce cu o mână schimbătorul şi cu cealaltă volanul. Mâinile lui puternice îi salvară de la prăbuşirea peste marginea prăpastiei.

Acţionând frâna de mână pentru a încetini când era nevoie, roti volanul

spre dreapta. Maşina se frecă de munte cu latura din partea lui Annie, scoţând un zgomot ascuţit. Această mişcare le mai oferi câteva secunde, până când o ieşitură în stâncă îi forţă să revină pe mijlocul drumului. Zgomotul acceleraţiei, frenetice se transformă într-un vuiet.

— Pregăteşte-te să sari, îi strigă el.

Mâna lui Annie era umedă pe minerul portierei, îl ţinea strâns, întrebându-se ce viteză aveau, oare. Fixându-şi picioarele pe covoraş, îşi lipi umărul de uşă.

— Sari!

Trase de mâner, dar nu se întâmplă nimic.

— S-a înţepenit!

Drept în faţă, drumul lua o curbă strânsă, după care se termina brusc lăsând loc cerului şi unui parapet care era menit să nu le opună rezistenţă.

Greg o împinse cu spatele de banchetă şi, ţinându-se de portiera lui, o lovi cu piciorul pe a ei care se deschise lăsând aerul să pătrundă înăuntru. Annie nu stătu nicio clipă pe gânduri şi, plecându-şi capul, se rostogoli. Intrând în contact violent cu pământul, se răsuci simţind pietrele ascuţite zgâriind şi sfâşiind, dornice să facă praf orice piele neprotejată.

După câteva secunde de ameţeală, se opri, cu stomacul întors pe dos şi cu o durere de plămâni. Aerul fu sfâşiat, deodată, de un zgomot similar

I celui scos de un cuţit frecat de o piatră de ascuţit. Metal frecat de metal. După curbă parapetul cedă cu un zgomot înfiorător, iar cauciucurile scrâşniră părăsind drumul.

Urmă o tăcere ireală şi absolută. Fără să-şi dea seama, Annie numără secundele. Auzi prăbuşirea în depărtare, zdrobirea metalului şi inevitabila explozie.

Urechile îi ţiuiră şi apoi îi zbârnâiră. Se auzi zgomotul unui elicopter apropiindu-se din ce în ce mai mult. Îşi ridică privirea şi văzu un bărbat aplecat în uşa deschisă, ce ţinea, în mână un megafon.

— Stop! strigă atunci regizorul, iar Annie se ridică repede şi o rupse la

fugă.

După curbă, acolo unde se termina parapetul, pe peticul de pietriş unde se sfârşea drumul şi începea cerul Domnului, Greg îşi pipăia cu atenţie membrele. Picioarele, gleznele şi genunchii funcţionau, nimic nu era dislocat sau luxat. Era un exerciţiu minor pe care-l făcea după fiecare cascadorie încheiată. Şi unui lipsit de sens, ţinând seamă de faptul că se oprise la un metru distanţă de o prăpastie adâncă de două sute de metri. Trăia. Cât de rănit putea fi?

— Se unge puţin şi merge, murmură el strângând în mână cronometrul norocos.

Deodată, creierul i se puse în

funcţiune.

— Annie!

Se chinui să se ridice în capul oaselor, după care se gândi mai bine. Ştia că ea sărise. Trebuia să o creadă că ştia să cadă. Aproape că o făcuse lată el însuşi…

Uşa aia afurisită! Probabil că o blocase atingerea de peretele stâncos al muntelui. Încă o semiratare. Încă un final norocos. Îi venea să dea vina pe coordonatorul cascadorilor.

Îşi trecu o mână peste faţă şi înjură.

— Ticălos nenorocit, tu eşti coordonatorul.

— Şefule! Şefule, eşti teafăr?

Bill Broderick şi Jack Cronyn

opriră jeep-ul la câţiva metri distanţă.

Greg se ridică repede şi tresări când simţi o durere în spate. Trebuia să aibă o întâlnire cu cada în seara aceea. Îşi scutură de praf turul pantalonilor şi înaintă spre ei.

— Mă simt grozav. Ce face fata?

— Cascadoarea e bine. Tu eşti cel care era să cadă de la mare înălţime.

— O cădere de la mare înălţime pentru o viaţă sub pământ. Interesant.

— Foarte.

Greg îşi ridică privirea când auzi o voce feminină. Dacă nu ar fi simţit un gol în stomac cu cinci minute în urmă când uşa se deschisese în ultima clipă, ar fi simţit acum.

Venea spre el cu părul desfăcut din

panglica bleu de satin şi lumina soarelui dansa printre şuviţele alb-aurii, iar buzele îi schiţară un zâmbet indulgent. Nu păţise nimic. Foarte bine. Pentru că n-ar mai fi suportat să ştie că rănise încă o femeie. Nu după Julie McLean.

Nu după Pam.

Strânse în dinţi o pietricică şi şi-ar fi dorit să fi scuipat tot praful din gură înainte să apară ea. Îşi şterse palmele zgâriate şi însângerate de cămaşă, după care îşi examină în treacăt zgârieturile. Nu o văzu decât când fu aproape deasupra lui.

— Lu-huu! exclamă ea cuprinzându-l cu braţele şi cu picioarele, gata-gata să se răstoarne

amândoi în prăpastie. N-a fost fantastic?

— Ce anume? întrebă el încercând să-şi pună mâinile pe mijlocul ei, dar se trezi, în schimb strângând un sân.

Îşi trase mâna iute de parcă s-ar fi fript.

Ea râse şi, apucându-l de încheieturile mâinilor, îl trase spre ea, executând un pas texan…

— Haide!

— Ce naiba…?

— Dansează cu mine.

— E şocată, le spuse el celorlalţi.

Annie zâmbi încântată.

— De câte ori ai şansa să dansezi, pur şi simplu, pe marginea prăpastiei? Acum o ai. Mai mult de atât nu se

poate.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, zise el dându-se înapoi. Lumea se micşoră. Două sute de metri de neant şi un nor de fum de la o maşină în flăcări. Vrei să fiu încântat de faptul că abia am reuşit?

— „Abia” este un cuvânt important.

Ar fi vrut ca el să râdă, să se bucure, să trăiască. Dar nu-i putea explica, nu în acele cuvinte.

Greg întoarse spatele dezamăgirii ei. Ce voia femeia aceea de la el?

Elicopterul se întoarse spre munte.

— Vrei să te conduc? întrebă regizorul, Lucas Stone, îndepărtând apoi megafonul de buze şi făcându-i

semn lui Annie să urce în elicopter.

Annie se uită la Greg. Intenţionat şi foarte nonşalant îl luă de braţ şi zâmbetul îndrăzneţ îi reveni pe buze.

— Am vrut să dansez cu bărbatul care mi-a salvat viaţa.

Greg o îndepărtă.

— Du-te. Asta-i vorbărie.

Nelăsându-se alungată atât de uşor, Annie îl sărută scurt şi fugi spre elicopter.

— Speram să spui asta, îi strigă ea peste zgomotul asurzitor. Îmi plac la nebunie chestiile astea!

Elicopterul se înălţă imediat, şi Greg întoarse spatele valului de praf stârnit. Imaginea era magnifică. Atunci el de ce nu îşi amintea decât cum ea

venea spre el în lumina soarelui, cu ochii sclipitori, râzând şi dansând, atât de plină de viaţă în braţele lui?

Cascadoria fusese cât pe-aci să se termine îngrozitor. Din cauza portierei aceleia înţepenite, timpul le-a fost dat peste cap. Sau sărutul durase cumva prea mult?

— Altfel ce sărut ar fi fost? mormăi el pentru sine şi scuipă puţin praf. Cum a fost secvenţa?

Bill şi Jack răscoleau pământul cu vârful cizmelor.

— El a zis că a fost bună, spuse Jack, referindu-se la Stone.

Greg se urcă pe locul din faţă al jeep-ului ascuzându-şi o tresărire. Îi aduseseră vechea lui pălărie Stetson pe

care şi-o trase mult peste ochi, fără să-l intereseze cum îi stătea cu ea şi cu smochingul prăfuit.

— O să vedem când o să avem probele.

Voia să vadă dacă pe film se observa cât de reale fuseseră acele săruturi. Dar nu se putea să-i fi surprins, aşa cum stăteau întinşi pe banchetă, el cu degetele pe sânul ei şi cu limba în gura ei.

— Văd că ţi-ai salvat cronometrul, spuse Bill

— Totdeauna o fac.

Annie salută cinci membri ai echipei de cascadori când intră în cantină. După ce şi-a luat cameră la micul hotel caracteristic Vestului, a

făcut o baie îndepărtând praful şi sudoarea de pe corp. Acesta mai fremăta încă în urma emoţiilor trăite în ziua aceea. Unele lucruri, însă, nu se puteau şterge. Sărutările, de exemplu. Atracţia.

Primind cu modestie felicitările colegilor pentru caşcadorie, îşi trase un scaun.

— Unde-i şeful? întrebă ea.

— Vizionează probelele.

— Poate o să mă duc şi eu să le văd.

— Poate nu, murmură Bill în cutia de bere.

Annie văzu cum Bill şi Jack făceau pe inocenţii examinând becurile de deasupra barului.

— Nu-i place să vadă şi altcineva probele? întrebă ea.

— Nu-i place să danseze pe marginea prăpastiei.

Le-ar fi putut spune şi ea asta.

— Am fost atât de bucuroasă când l-am văzut acolo teafăr.

Câteva sunete triste şi capete clătinate îi spuseră că dăduse de bucluc.

— Poate ar fi bine să mă duc să-i vorbesc.

— Dacă-i destul de furios, o să te caute el.

Toţi au fost de aceeaşi părere.

— Poate nu ţi-a spus nimeni, dar Greg Ford n-are deloc simţul umorului.

— Oricum.

— Nu în ceea ce priveşte’ cascadoria.

— Uşurel? băieţi, doamna e nouă pe aici.

Glasul lui Greg răsună aspru în spatele ei de parcă nişte degete bătătorite i s-ar fi plimbat de-a lungul şirei spinării.

Se întoarse imediat.

— Bună, spuse ea cu o voce piţigăiată.

Umbra pe care o arunca borul pălăriei lui o făcu să-şi dorească să fi avut şi ea o pălărie Stetson sub care să se ascundă.

— Îţi fac greutăţi băieţii ăştia, spuse el trăgând un scaun de trestie.

Îl încălecă şi îşi trânti pălăria pe

masă.

— Te-ai descurcat bine, Silk. Probele sunt bune. Annie râse de uşurare primind complimentul fără niciun efort.

— M-au îngrijorat puţin.

— Berea asta-i a mea?

— Te aştepta, şefule.

Greg se concentră asupra unei sticle pe care se vedeau picături de apă. Plimbându-şi degetele de-a lungul gâtului ei, o mişcă în cercuri mici înainte şi înapoi pe suprafaţa mesei.

— Bineînţeles că sunt unele detalii care trebuie discutate în legătură cu ce s-a întâmplat în maşină.

Annie îşi simţi gura uscată.

— S-a înţepenit uşa, adăugă el

pentru ceilalţi.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebară câteva glasuri bărbăteşti în cor.

Greg îi studie pe rând.

— Mai bine zis ce era să se întâmple. Şi ce i-aţi fi spus regizorului.

Îşi îndreptă privirea din nou asupra lui Annie. În cele câteva ore cât nu se văzuseră, ea uitase ce efect aveau acei ochi albaştri asupra ei.

Reluă în gând conversaţia pe care o avusese în elicopter cu regizorul filmului.

— A zis că i s-a părut că am sărit cam târziu. Greg încuviinţă, preocupat ca întotdeauna.

— Şi?

Annie ridică din umeri şi zâmbi.

— I-am spus că trebuia să pară periculos. Ceilalţi izbucniră în râs. Până şi Greg cedă şi schiţă un zâmbet. Toastă în cinstea ei cu sticla de bere.

— Mulţumesc.

— Oricând.

— Te-a întrebat şi despre dans?

Buzele lui abia se mişcară.

Ceilalţi numărau bulele din propriile sticle.

Annie îşi înălţă bărbia.

— L-am spus că-mi iubesc meseria.

— S-a văzut.

Ceilalţi începură să râdă. Greg, nu.

— S-a tras pe film, adăugă el.

Stătuse în întuneric evaluând cascadoria, înfiorându-se de fiecare dată când banda ajungea la capăt. Unui

din operatori nu auzise ordinul de încetare a filmării, aşa că surprinsese o femeie frumoasă şi strălucitoare, într-o rochie albă ’sfâşiată până la jumătatea pulpei, care se arunca de gâtul lui Greg pe marginea unei prăpăstii.

Greg stătuse ca o stană de piatră.

Cel care fusese altă dată ar fi făcut-o, îşi spuse el, ar fi dansat. Trase o înghiţitură din berea caldă. Nu fusese întotdeauna atât de prudent. Atât de încordat, medită el în tăcere.

Annie avusese absolută dreptate acolo. Trăiau. De ce să nu sărbătorească?

„Pentru că nu era ceva atât de minunat să trăieşti când cei pe care i-ai iubit erau morţi”. Greg tresări şi bău

din nou. Recunoscu gustul autocompătimirii. Avea gustul berii calde.

În momentul acela, însă, trebuia să aibă grija unei echipe, un lucru de făcut şi o nouă membră de întâmpinat. Exista, de asemenea, şi mica problemă a ceea ce se Întâmplase în realitate în maşina aceea. Nici măcar nu începuseră să discute despre asta.

— Deci, asta e echipa, spuse el începând de la stânga la dreapta. Pe Bill l-ai cunoscut. Jack, Antony, Chris, Amos. După ce. O să terminăm de povestit şi de minţit unii pe alţii, o să-ţi rezerv o cameră la hotel.

Annie se alătură râsetelor celorlalţi.

— Mulţumesc, dar am făcut-o deja, spuse ea încercând să nu pară prea obraznică. Cascadoria a mers bine, aşa că mi-am închipuit că o să mă păstrezi.

Ceilalţi râdeau. Greg li se alătură mormăind.

— Bun venit la bord, îi spuse el, după care ea strânse mâinile tuturor.

Îşi adunase părul într-o coadă, care îi atinse obrazul când el îşi ridică sticla de bere într-o ofertă tăcută şi ea îl refuză.

— Bill, roagă chelneriţa să aducă doamnei o limonadă.

Bill se conformă imediat.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, aş bea şi eu una.

Băieţii mormăiră în cor şi se

ridicară în picioare.

— Nu eşti amuzant deloc, şefule, spuse Bill.

— La căraţi-vă cu toţii, zise Greg bine dispus.

Se duseră agale într-o încăpere din spate, unde o partidă de poker era în toi. O tăcere plăcută se instală între Annie şi Greg. Ea îi aruncă o privire pe furiş şi văzu că era încruntat.

Aplecându-se înainte, îi puse o mână pe braţ, prea preocupată să spună ce avea în cap pentru a mai da atenţie intimităţii acelui gest.

— Poate a. Fost greşeala mea. Poate n-am împins în uşă destui de tare.

— Asta ar explica problema uşii, zise el fixând-o cu privirea.

Obrajii ei luară foc. Niciodată nu fusese atât de fericită când văzuse o limonada. Acreala făcu să-i lase gura apă şi buzele i se strâmbară. Acelaşi efect îl avu şi mişcarea îndrăzneaţă a chelneriţei.

— Bună, îi spuse blonda platinată lui Greg frecându-şi pulpa de braţul lui când îi puse limonada pe masă. Mai vrei zahăr, scumpule?

— Sau îţi place acră?

Cuvintele îi scăpară lui Annie înainte să apuce să-şi dea seama. Sesiză o licărire de umor în ochii lui şi sorbi din pahar. Peste marginea acestuia zări câţiva cascadori plimbându-se prin dreptul uşii încăperii unde se juca poker, încercând să pară

indiferenţi.

— Nu, mersi, îi spuse Greg chelneriţei.

Descurajată, femeia se întoarse la bar.

Mormăieli şi râsete grosolane răzbătură din camera cealaltă. Banii îşi schimbau proprietarii. Jack surprinse privirea dezgustată a lui Annie şi ridică din umeri în sens de „am încercat”.

Băieţii, îşi spuse Annie. Era evidentcă oamenii lui Greg ţineau la el la fel de mult cât ţinea el la ei. Poate că erau de părere că-i trebuia o femeie. Annie rămase surprinsă când îşi dădu seama că era de acord. Dar Greg Ford nu avea nevoie de o pipiţă platinată dintr-un bar, ci de cineva care putea să

aibă grijă de el, să-i scuture puţin, să-i ţină piept. Cineva ca Annie Oakley Cartwright.

— Îmi pare rău pentru… spuse el făcând din mâini o mişcare inconştientă care imita legănarea şoldurilor chelneriţei. Aşa le place băieţilor să glumească. Cam grosolan când eu stau aici cu o altă femeie. – Poate că ei văd în mine doar o altă membră a echipei.

El nu făcea acest lucru. Licărul din privire îi spunea asta.

Annie încercă disperată să înghită nodul care i se pusese în gât.

— Ar trebui să te tratez cu şampanie, nu cu limonada. Doar mi-ai salvat viaţa azi.

— Poate că tocmai greşeala mea a

pus-o în pericol. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce avea să se întâmple din cauza izbirii de peretele stâncos al muntelui.

— Nu ss-poate prevedea chiar totul.

El scutură din cap, fixând-o cu privirea.

— Asta aşa e.

Pulsul i se înteţi şi trupul simţi din nou greutatea trupului lui.

— Greg.

— Vrei să vorbim aici?

— Nu chiar.

El se ridică atunci, cu picioarele de o parte şi de alta a scaunului, iar privirea el fu atrasă momentan de catarama lui sclipitoare, după care urcă spre tulburarea din ochii lui.

— Hai să mergem, spuse el.

Mergeau pe o stradă prăfuită numită High Noon Avenue, care făcea parte din orăşelul acela constuit în grabă.

— Deci ţi-ai luat cameră, spuse Greg.

Annie se cutremură când îşi aminti de hotel.

— Pare o îmbinare între Bates Motel şi ceva din Gunsmoke.

— Pseudo-autentic.

— Dar original.

— Ah, absolut.

Annie zâmbi.

— Aproape că mă aşteptam ca domnişoara Kitty să-mi iasă în întâmpinare.

— Aşa o chemă, spuse el cu toată seriozitatea. Doamna care administrează hotelul ţine undeva în spate vreo şaisprezece pisici pline de purici.

— De aceea miroase aşa?

— Ţi-a dat o cameră la etajul doi?

— Le-am spus că fac parte din echipa de cascadori, spuse ea roşind. Îmi ţineam degetele încrucişate la spate.

Dădu din cap dezamăgit şi ridică prafui în mers.

— Trebuie să ai încredere în tine însăţi. Să nu te gândeşti niciodată că vei da greş.

Ea îşi simţi inima înălţându-se.

— Tata îmi spunea mereu asta.

— Ce mai face Rusty acum?

— Eh, ba una, ba pita.

Annie era extrem de bucuroasă de abordarea unui subiect neutru. Din păcate, trebuia să răspundă evaziv, căci tatălui ei, care fusese un renumit cascador pe vremuri şi care devenise un simplu actor, nu i-ar fi plăcut ca oamenii din branşă să ştie starea în care se afla.

— Se descurcă. Şi-a cumpărat o camionetă nouă toamna trecută.

— Călătoreşte?

— Ştii cum sunt cei care ies la pensie. El şi cu fratele meu, Cody, au fost tot timpul pe drumuri.

— Şi tu unde erai?

— Acasă, dorind să fiu la fel de

murdară şi să duc o viaţă la fel de primejdioasă.

— Şi mama ta?

— Ne-a părăsit când eu aveam treisprezece ani. Spunea că munca tatii era prea primejdioasă, că veneraţia mea pentru el avea să-mi distrugă feminitatea, că fratele meu va sfârşi prin a se omorî…

Îşi afundă degetele în părul de pe ceafă.

— Te plictisesc.

— Nu, deloc.

Vorbiră până când ea nu mai putu să ocolească întrebarea lui nerostită.

— Un concurs de călărie pe cai nărăvaşi, la Wichita Falls, acum trei ani. Cody a fost aruncat şi şi-a rupt

gâtul.

Greg îşi vârî pumnii în buzunarele de la spate.

— Am impresia că am auzit ceva dar, speram să nu existe nicio relaţie între voi.

— A fost ceva instantaneu.

— Da. Dar îţi trebuie o veşnicie să te obişnuieşti cu gândul.

Trecuseră de strada lăturalnică pe care se afla hotelul cu vreo sută de yarzi în urmă. Stelele sclipeau pe cer, o spuză de diamante indiferente ce străluceau deasupra unui deşert la fel de indiferent.

— Deci, mama ta nu era de acord cu viaţa de cascador, spuse el în cele din urmă cu o voce slabă şi plăcută,

revenind la un subiect mai sigur.

Era o companie plăcută, îşi spuse Annie intrigată de sensibilitatea lui.

— N-a deranjat-o niciodată dragostea mea faţă de cai. Şi-a închipuit să simţeam nevoia să ştiu mai multe despre ei, din moment ce trăiam la fermă. Îi plăcea şi faptul că făceam gimnastică. Era ceva foarte feminin, zise ea râzând cu poftă. A luat foc când a aflat că fugeam de la orele de balatl pentru a lua lecţii de arte marţiale.

— Centura neagră?

— Gradul trei.

El dădu din cap impresionat.

Annie oftă.

— În sfârşit, un bărbat care mă apreciază pentru ceea ce sunt în

realitate! Mama ar fi atât de încântată.

Greg râse uşor. În întuneric sună minunat.

Ea îşi luă inima în dinţi şi se opri lângă el.

— Greg, în legătură cu ziua de azi.

— N-ar fi trebuit să se întâmple.

Annie simţi ceva mărunt şi plin de speranţă încolţindu-i în suflet.

— De fapt, dacă aşa fi ştiut de fratele tău, nici nu te-aş fi angajat.

— Poftim? făcu ea privindu-l cu gura căscată.

Ea intenţionase să vorbească despre sărut, nu despre muncă.

— Sunt în stare să-mi fac cascadoriile.

— Mâine va trebui să cazi de pe un

cal nărăvaş. E prea periculos ca să stau liniştit.

Ca şi cum acest lucru ar fi rezolvat totul, se întoarse şi dădu să plece, dar Annie îi strigă:

— Ia stai puţin! Fac gimnastică, exerciţii cu plasa elastică, două ore de aerobică pe zi. Alerg, merg cu bicicleta, înot, urc pe munte şi cobor în coardă. Am absolvit trei cursuri la Şcoala de Conducere de înaltă Performanţă a lui Bob Bondurant şi mă pot descurca în faţa oricărui animal cu patru copite, inclusiv catârii!

El se opri brusc la o distanţă de vreo doi metri. Mai întâi se întoarseră şoldurile sale înguste şi, pe urmă, umerii. În cele din urmă apăru şi

bărbia, iar ochii o priviră cercetător.

— M-ai făcut catâr?

Nici Clint Castwood n-ar fi spus-o mai bine sau mai încet.

Annie înghiţi în sec. Îşi propti mâinile în şolduri şi se duse spre el. Îl înfruntă cu bărbia ridicată.

— Da. Pot să fac orice cascadorie pe care o face Julie McLean.

— Silk, n-am vrut să-ţi pun posibilităţile sub semnul întrebării. Am vrut să spun doar că, dacă te-aş fi cunoscut atât de bine – dacă aş fi vrut să te cunosc atât de bine, te-aş fi ţinut departe de ceva atât de imprevizibil ca o cascadorie cu cai. Înţelegi?

Înainte ca ea să poată răspunde, el se întoarse şi porni spre hotel. Annie

avea două posibilităţi, să încerce să ţină pasul cu el şi să meargă stil Groucho Marx sau să alerge după el. Naiba s-o ia de mândrie; fugi după el.

— N-are niciun sens, Ford.

— Pentru mine are.

— Atunci, explică-mi, te rog.

O făcu fără să aâbă nevoie de cuvinte. O cuprinse cu braţul pe după mijloc şi o trase lângă el. După care o sărută. Nu apăsat. Nici uşor. Pur şi simplu, o sărută. În mijlocul lui High Noon Avenue.

Ea îi simţea rezistenţa în interior; în felul cum îi strângea braţele ţinând-o aproape şi, totuşi, îndepărtând-o; în felul în care o ridică pe vârfuri în loc să-şi plece capul încăpăţânat; felul în care

fermitatea i se clătina când rostea încet cuvântul „Silk”, lipindu-şi mâinile de spatele ei, strângându-i trupul lângă al lui, alunecându-şi şoldurile de abdomenul ei.

După mormăitul lui şovăitor, ea îşi dădu seama că nu intenţionase să deschidă gura, nici măcar o clipă. Atunci îi simţi gustul limbii.

Bătăile inimii i se înteţiră şi încetă să mai respire. Focuri de artificii îi ţâşneau din vene, iar o mulţime de scântei îi dansau pe piele, ca nişte semnale de avertizare. Îşi împleti braţele pe după gâtul lui.

Deodată, o dădu la o parte cu brutalitate.

— Asta nu te face să-nţelegi de ce

nu putem lucra împreună?

Annie deschise gura şi aşa rămase.

— Vrei să nu joc în film pentru că mă doreşti?

— Exact.

— Va trebui să-ţi iei gândul de la asta, Ford.

El se aplecă spre ea, făcând-o, pur şi simplu, să sară în spate.

— Mai clar, dacă nu te superi.

El reintră într-un spaţiu luminat de lună. Privi cerul încruntat şi îşi frecă ceafa cu pumnul pe jumătate închis, uitându-se cu duşmănie la toate acele stele neruşinate.

— Munca de cascador necesită concentrare. O scenă de dragoste pe bancheta din spate a unei maşini…

— …a fost tot ce s-a întâmplat.

— Am scăpat controlul. Dacă am fi fost mai atenţi, dacă am fi gândit mai mult…

— Se mai întâmplă şi greşeli.

— Se mai întâmplă şi accidente.

— Asta e viaţa! Nimeni n-ar fi putut să prevadă că uşa aia se va bloca după ce ai frecat maşina de stâncă. Nimeni.

— Dacă am fi sărit mai devreme în loc să ne călărim unul pe altul ca nişte liceeni;…

— La naiba, Greg, suntem profesionişti. Ne-am păstrat sângele rece şi ne-am descurcat.

— Ar trebui să minimalizăm greşelile, nu să ne descurcăm. Noi

creăm impresia de pericol, nu pericolul adevărat...

— Impresia este faptul că tu crezi că poţi controla absolut tot.

— Zău? făcu el împingând-o înapoi în umbră, iar umerii ei se lipiră de faţada nevopsită a unui rhagazin. Crezi că putem controla asta?

— Încordarea îi scotea în evidenţă trăsăturile aspre. Stelele sclipeau în ochii lui îngustaţi. Numai Annie ştia cât de dulce era tulburat şi propriul autocontrol. Aşa cum i-ar fi spus orice cascadoare: „Sari doar când îţi dai seama în ce intri, nicio clipă mai devreme”. Greg Ford era mai bărbat şi mai plin de dorinţă nepotolită decât îşi închipuise ea. Intrase în bucluc până

peste cap.

El îşi sprijini un braţ de zid, cu palma desfăcută lângă capul ei. Îşi apropie chipul de al ei în întuneric făcând-o să-i ardă obrajii. Tremură la gândul că şi ei ar fi putut simţi acea fierbinţeală. Inima îi dispăru din piept ca o plantă suflată de vânt.

— Unui din noi trebuie să fie stăpân pe sine, Silk.

Cu degetele mâini libere îi prinse o şuviţă care scăpase din coadă şi murmură între degetul lui mare şi cel arătător.

— Munca asta e destul de primejdioasă…

Annie înghiţi în sec. Problema muncii o putea rezolva.

— Nu-i nevoie să se mai întâmple.

— Darse va întâmplă.

— Nu se va întâmplă, spuse ea ştrecurându-se pe sub braţul lui şi găsi o rază de lună răcoroasă pe strada pustie. O să ne gândim numai la lucru.

— Zău?

— Ai putea să faci un mic efort.

— Tocmai asta şi voiam să fac.

Annie Speră din tot sufletul să fi fost un zâmbet în glasul lui. Distanţa dintre riscurile bărbăteşti şi curajul feminin nu păruse niciodată atât de mare. Îşi luă inima-n dinţi şi se apropie de el.

El îi luă mâna întinsă fără să scoată un cuvânt şi i-o strânse. O femeie credea în asemenea mâini,

puternice, ferme şi protectoare. Şi Annie ar fi făcut-o dacă buzele lui riu i-ar fi spus lucruri mai sumbre, mai senzuale şi mai primejdioase despre acel bărbat. Se mai prevenise o dată în ziua aceea – un cascador nesăbuit îi putea rupe un picior, dar unul Iubitor îi putea zdrobi inima. Până când avea să afle mai multe lucruri în legătură cu el şi până când va putea manevra combinaţia explozivă a apropierii lor, avea să se gândească numai la muncă.

— Numai munca. E în ordine, partenere?

Spera ca el să vadă acea licărire de încredere în ochii ei. Făcuse eforturi imense pentru a o aduce acolo.

— E în ordine, spuse el şovăitor.

Atingându-şi uşor osul pieptului, ea izbuti să râdă încet.

— Mă simt de parcă tocmai aş fi primit slujba.

— A fost cel mai ciudat interviu pe care l-am avut vreodată.

În sfârşit îl făcu să râdă. Annie râse şi ea, luându-l de braţ şi, ciocnindu-şi şoldul de al lui, îl întrebă:

— Mă conduci la hotel?

— S-a făcut.

Cizmele lor făceau zgomot pe trotuarul din scânduri şi lumina felinarelor îi întâmpină când dădură colţul.

— Lucrurile ar fi mers mai bine dacă am fi apucat să stăm de vorbă aşa înainte, spuse Annie. Am fi ajuns la o

înţelegere înainte să se întâmple ceva.

— Crezi că asta ar fi împiedicat lucrurile?

— Ar fi fost mai puţine mişcări false.

— Mai puţine sărutări?

Nicio sărutare, se gândi Annie, iar inima i se opri o clipă. Nu-i plăceau regretele, viaţa era prea scurtă. Totuşi, ţinând cont de promisiunile făcute, nu era momentul potrivit pentru a-i spune cât de mult îi plăcuse întâlnirea din maşină. Încă o mai savura.

Îl privi cu coada ochiului. Avea nevoie să fie sărutat. Avea nevoie de tachinări şi zâmbete, de ceva care să-l smulgă din starea în care se cufundase singur. Ea fusese de acord să păstreze o

oarecare distanţă între ei. Atunci, de ce avea senzaţia că-l părăsea?

Fiindcă fiecare instinct din trupul ei îi spunea să încalece din nou pe cal, chiar şi după ce acesta o azvârlise. Chiar dacă o îndepărta. Chiar dacă o înspăimânta cu forţa lui abia reţinută. Greg Ford avea nevoie de cineva în viaţa lui – de cineva potrivit. Annie Oakley Cartwright avea impresia, firavă, dar categorică, asemeni unei sămânţe plantate primăvara, că ea putea fi acea persoană.

O voce stinsă care suna la fel de misterios ca şi instinctele de care nu se îndoia niciodată, îi şoptea: „Ai putea fi bună pentru el”.

O altă voce, care suna mai degrabă

ca înţelepciunea tatălui ei, îi spunea: „Scumpo, ar putea fi prea mult pentru puterile tale”.

Într-un fel sau altul, trebuia să se hotărască.

Împinseră uşile batante ale hotelului şi intrară în hol. Încăperea aceea îngustă conţinea un bar lung cu mese aşezate vizavi de el. Un tonomat se afla în colţul în care, cu o sută de ani în urmă, trebuia să fi existat un pian. Doi bărbaţi se roteau în jurul unei mese de biliard. Mingile se ciocneau cu zgomot.

Annie şi Greg urcară scările de lemn, care scârfâiau, spre al doilea etaj. Când ajunseră sus, ea ezită puţin. Greg rezistă tentaţiei de a o întoarce spre

stânga, căci ar fi însemnat să o atingă.

— Pe aici…

Domnişoara Kitty îşi avea camera vizavi de a lui. Se opriră o clipă în faţa uşii ei.

Annie îi aruncă o privire şi spuse, ridicând din umeri:

— Poveşti de dragoste pe platou…

— De acord.

— Din păcate.

— Pe termen scurt.

— Nimic altceva decât complicaţii.

— Mai poţi s-o spui o dată.

Ea se uită la cheia camerei cu regret.

— Bine, atunci, noapte bună.

— Noapte bună.

Ea închise uşa şi o încuie.

Greg rămase în hol, contemplându-i retragerea grăbită. Ea începuse ziua ca o adiere de aer curat şi după opt ore în compania lui devenise la fel de prudentă şi de nervoasă ca el.

Unora li s-ar fi părut ciudat. Nu şi lui. Un sentiment puternic de frustrare îl împunse asemeni unei răni vechi într-o zi rece. Îşi frecă ceafa întrebându-se de ce avea acel efect asupra oamenilor.

Răspunsul se afla pe patul lui când deschise uşa camerei, o femeie pe care o iubise mulji ani şi care încetase să-l iubească demult.

Împinse uşa cu piciorul şi luă fotografia de pe pat trecându-şi degetele peste rama argintie.

— Ei, Pam, n-ai fi fost prea mândră

de mine azi. Se întinse pe spate, scoţând o pernă de sub spatele care îl durea. Unii vorbeau cu plantele sau cu pisicile, el vorbea cu fotografia lui Pam.

— Eram gata să mă omor şi pe mine şi o cascadoare. Din cauza unor calcule greşite.

Oricât ar fi încercat, nu putea să nu se învinovăţească. Nu ar fi avut cum să prevadă că se va bloca uşa. Aşa cum spusese şi Annie, îşi păstraseră sângele rece şi totul ieşise bine.

— Dar dacă n-ar fi ieşit?

Se uită la fotografie.

— Te-aş fi văzut mult mai curând.

Trecuseră cinci ani de la moartea ei şi el tot nu-şi putea închipui că ar fi putut iubi pe altcineva. Durerile puteau

fi încălzite, ferecate sau ignorate, dar inima lui, în ceea ce-l privea, nu avea să se vindece niciodată. Îi era greu să-şi închipuie că va găsi o altă femeie ca Pam.

Annie Cartwright îi apăru în minte nechemată.

— E cu zece ani mai tânără decât mine şi mult mai drăguţă. E blondă, mlădioasă şi optzeci la sută băieţoaică.

Pam fusese brunetă şi sfioasă, bună şi generoasă. Nu fusese nici dură, nici îndrăzneaţă. Nu-l provocase niciodată aşa cum făcea Annie Cartwright tot timpul. Ceea ce ’fusese între ei arsese ca un tăciune strălucitor, ca un foc într-un cămin. În preajma. Lui Annie Cartwright izbucneau incendii,

erau numai scântei şi uscături.

O sărutase de două ori, într-o maşină sufocantă, unde stătuseră trup lângă trup, amândoi asudând şi respirând anevoios, şi pe o alee luminată de lună, iute şi cu asprime, negând repede gestul.

Auzea încă încuietoarea uşii ei. Dorinţa lui o speriase. La naiba, îl speria şi pe el. Trecuseră mulţi ani de când dorise să sărute astfel o femeie.

Greg râse uşor, gândindu-se la ce-ar fi făcut Rusty Cartwright dacă ar fi ştiut ce făcuse el cu fiică-sa. Şi Pam? Privi fotografia acelei brunete care râdea şi, deodată, simţi o durere în tot trupul.

„Domnule Ford. V-am ruga să

veniţi la spital cu noi”. Doi poliţişti veniseră la Utah Salt Flats. El tocmai intrase cu o maşină într-un zid de cărămidă pentru a dovedi că pernele de aer funcţionau. Scăpase fără nicio zgârietură. Pe o stradă, la numai două mile de locuinţa lor, soţia lui nu avusese tot atâta noroc. Şoferul acela beat conducea cu cel puţin optzeci şi cinci de mile pe oră…

Greg înjură şi se întoarse în patul care scârţâia, punând fotografia pe noptieră.

— E blondă. Părul ei e chiar alb într-o anumită lumină.

Pam era totdeauna atât de fragilă. Atât de atentă. De ce nu-l văzuse pe acel individ? De ce n-a făcut o mişcare

laterală, de ce n-a pus frână sau ceva?

Vocea lui Greg era aspră.

— Ochii ei sunt albaştri. Albastrul florii de colţ. Albastrul clopoţeilor.

Şi probabil că l-ar fi crezut nebun dacă l-ar fi auzit vorbind astfel.

Puţin îi păsa. Îl susţinuse când nimic altceva nu reuşise. Cei pe care i-ai iubit n-au dispărut, pur şi simplu. Avea nevoie să creadă acest lucru. Dragostea rămânea cu tine, altfel, pentru ce exista?

În acel ultim an, îşi dăduse seama, în sfârşit, că Acel obicei de a purta discuţii cu sine devenise un mod de a-şi pune ordine în gânduri la capătul unei zile – nimic mai mult. Când pleca, împacheta şi fotografia ei. O

despacheta. Simţea fărâme din ea desprinzându-se.

Neliniştit, se ridică şi se duse în baie, aruncând grămezile de haine într-un fel da ordine. Făcuse duş înainte să vadă probele. Prosoape ude se aflau împrăştiate pe jos. Amintirea cascadoriei îl zăpăci.

L-ar fi putut trimite pe Jack în dimineaţa aceea. Dar Annie era nouă şi îşi ascundea emoţia în spatele îndrăznelii. În clipa când ridicase bărbia şi îi întinsese mâna prezentându-se, ştiuse că trebuie să fie cu ea, să-i poarte de grijă.

— S-a descurcat foarte bine, spuse el fotografiei întinzându-se în pat, în sfârşit. Cred că ţi-ar fi plăcut de ea.

Stinse lumina, refuzând să se gândească la cât de mult îi plăcea lui de ea.

Un vis. Trebuia să fie. Faptul că era cu ochii larg deschişi îl convinse, însă, că nu era. La fel şi inima care-i bătea cu putere. O fantomă ar fi semănat cu Pam. Femeia care se afla la picioarele patului era în carne şi oase.

Căldura bruscă din partea inferioară a trupului îl făcu să-şi dea seama că pielea îi era lipicioasă. Vocea îi era răguşită.

— Annie. Ce cauţi aici?

Ea nu răspunse.

El îşi trecu mâna peste bărbia ţepoasă. Ceasul arăta ora trei dimineaţa. Mai bine îndura întunericul

depât să aprindă o lumină care i-ar fi străpuns ochii. O aprinse, totuşi.

Nu avu niciun efect asupra privirii ei sticloase.

— ’Rochia mea, spuse ea.

— Ce rochie?

Nu somnul îi strecurase acea asprime în glas. Acum o vedea foarte clar.

Purta o bluză scurtă, aproape transparentă. Privirea lui alunecă peste valea adâncă dintre sânii ei. Avea bikini cu fâşii subţiri deasupra şoldurilor. Picioarele erau lungi, iar pulpele acoperite cu o uşoară pulbere aurie.

Greg înjură şi se ridică în capul oaselor.

— Eşti somnambulă, nu-i aşa?

Ea privea tapetul într-un punct aflat la vreo douăzeci de centimetri deasupra capului lui.

— Ai văzut-o? Am nevoie de ea.

Începu să se agite prin cameră.

— Am nevoie… de ceva de îmbrăcat…

Îşi încrucişa braţele şi ridică marginea de jos a bluzei.

Greg sări repede din pat.

— Am înţeles.

Gol fiind, începu să-şi tragă repede pantalonii scurţi.

Annie privea absentă în jur, părând să vadă lucruri pe care el nu le putea vedea. Se rugă să rămână aşa până reuşea să-şi pună ceva pe el.

— De ce nu mi-ai spus că

obişnuieşti să faci asta?

Niciun răspuns. Încercă să-şi amintească ce ştia despre somnambuli. Fratele lui făcuse aşa ceva când avusese şapte ani, iar tatăl lui îl urcase pe umăr şi îl dusese înapoi în pat.

Gândul de a o urca pe Annie în patul său îl făcu să i se usuce gura. Pielea îi luă foc numai închipuindu-şi acel trup frumos aruncat peste umărul lui şi braţul lui petrecut peste acele pulpe goale, îşi spuse că le mai atinsese de nenumărate ori în după-amiaza aceea pe bancheta, din spate a maşinii. Putea să se descurce.

Ba nu putea deloc.

— Trebuie să te duc în pat, mormăi el. În patul tău.

Tonul lui aspru o făcu să tresară. Deschise dulapul.

— E aici?

— O rochie? La naiba, o fi.

Ţinând-o de cot, o conduse cu grijă prin încăpere, păstrând o distanţă de câţiva centimetri de ea. Puse mâna pe clanţă, gata să iasă în holul puternic luminat, dar se opri brusc. Dacă domnişoara Kitty sau vreun membru al echipei i-ar fi văzut în hol aşa sumar îmbrăcaţi? Şi ce-ar fi rezolvat dacă o ducea în camera ei? Nimic nu o putea opri să nu descuie uşa şi să iasă din nou. Data viitoare ar fi putut nimeri peste cineva care să nu se poarte atât de politicos.

Închise uşa. Ea stătea în lumină

părând derutată, neliniştită, ca şi cum ar fi fost gata să se trezească în orice clipă. Stinse lumina. Razele lunii îi atinseră picioarele.

— Am nevoie… spuse ea.

— Ssst.

Dacă nu era o fantomă, poate că fusese trimisă de una. Zâmbi cu tristeţe la gândul că Pam l-ar fi pedepsit pentru toate acele gânduri murdare. Nu s-ar fi mirat dacă totul s-ar fi dovedit a fi doar un vis. „Sau un dar…”

— Urcă-te-n pat, îi spuse el dirijând-o, iar şoapta lui era încărcată de ruşine, regret şi frustrare.

Nu se crezuse niciodată în stare de ceea ce avea să facă. Acel gând îi încleştă maxilarul.

— Eu…

— Urcă-n pat.

La naiba, dacă avea obiceiul să se plimbe noaptea îmbrăcată astfel…

Trupul ei ceda încetul cu încetul. Sânii, obraznici şi conici, se turtiră uşor în clipa când se întinse. O privi strângând perna în braţe, întinzându-şi picioarele lungi şi căutând locurile încălzite de el.

Greg înghiţi un nod de mărimea unei nuci.

Vocea lui era la fel de aspră ca pătura aceea veche, pe care o lăsă strânsă la capătul celălalt al patului. Ridică apoi un colţ al cearceafului, cu care îi acoperi trupul, plimbându-şi un deget bătătorit de-a lungul piciorului ei,

trecând peste părul scurt şi blond cu o atingere intimă. Se întrebă, nu pentru prima oară în ziua aceea, ce fel de om devenise.

O atinse din nou.

— Nu e acest gen de om.

Annie se duse spre ţarcul de la capătul platoului de filmare. Picioarele îi tremurau la fel ca ale unui mânz nou-născut. Nu era perfect sigură de ceeia ce se întâmplase noaptea trecută, dar ceva ştia foarte bine. Se trezise în patul lui Greg Ford. Trupul îi mai fremăta încă numai când îşi amintea. Îi simţise mirosul after-shaw-ului pe pernă. Îi văzuse hainele împrăştiate pe jos. Patul de campanie pe care dormise, bloca uşa.

Fotografia unei brunete care zâmbea:

S-a întâmplat, îşi spuse ea. Orice-ar fi! 0 să ne descurcăm noi.

Îl zări la o distanţă de vreo două sute de yarzi şi îşi dădu seama că era mai uşor de spus decât de făcut. Umerii îi păreau mai laţi aşa cum stătea cu braţele sprijinite pe scândura de sus a ţarcului. O pereche de blugi strâmţi, gri în unele locuri, tăiaţi în altele, îi acopereau şoldurile înguste. Ştia din proprie experienţă cât de ferme şi musculare erau picioarele acelea. Era, oare, o amintire din timpul cascadoriei anterioare sau din timpul nopţii trecute?

— Din visele tale, Cartwright.

Şi dacă nu fusese un vis?

Sângele îi năvăli în urechi de garea ar fi fost o turmă de bizoni. Trupul o durea în câteva locuri. Îşi simţea muşchii încordaţi, iar câteva vânătăi uşoare se vedeau pe pulpă.

— Căderea de ieri, insistă ea.

„Sau urmările nopţii trecute”.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse ea făcând un gest care accentuă ideea.

Un membru al echipei de mecanici îşi ridică privirea. Annie zâmbi încordat când trecu pe lângă el. Din fericire, o femeie care îşi repeta replicile nu era ceva chiar atât de neobişnuit pe un platou de filmare. Numai că ea îi dedicase acele replici numai lui, Greg Ford.

Acesta se întoarse, de parcă ar fi simţit-o venind şi fiecare centimetru al trupului său deveni rigid. O pălărie neagră de cowboy, prăfuită, îi era lăsată mult pe frunte, umbrindu-i ochii.

— ’neaţa.

Annie ajunse lângă el, dar toate cuvintele pregătite îi rămaseră în gâtlej.

— ’neaţa, îngăimă ea.

El mesteca un pai care îi ieşea puţin printre buze. Priviră amândoi drept în faţă. Un dresor plimba un cal negru în interiorul ţarcului ţinându-l legat de gât cu o frânghie. Annie îl privi pe Greg cu coada ochiului. În afară de o vena care îi zvâcnea constant în obraz, niciun muşchi nu i se mişca.

Calul nechează, îşi agită capul şi îşi dezveli dinţii, dar Greg Ford rămase ca o stană de piatră.

— Acesta e Dickens? întrebă ea.

— Da, şi e, într-adevăr plin de drăcuşori.

Ea pricepu aluzia. Nu voia ca ea să facă acea cascadorie. Aproape că răsuflă uşurată; avea să atace problemele mâi uşoare întâi. De fapt, avea să se năpustească asupra lor la fel cum o starletă care ţinea regim s-ar fi năpustit asupra unui platou cu pui fript.

Balansându-se cu şezutul pe scândura ţarcului, Annie chemă calul mai aproape, mângâindu-l pe gât. Dresorulâi dădu frânghia şi se îndepărtă. Annie murmură tot felul de

cuvinte dulci animalului atent.

— Ah, pot să-l călăresc fără nicio problemă, spuse ea uşor în urechea calului. Nu-i aşa, Dickens?

Greg scoase paiul din gură şi îl îndoi între degetul mare şi cel arătător. Apoi se întinse după altul care ieşea mai mult dintr-un balot.

— Crezi?

Ritualul de mângâiere al calului îndepărtă şi o parte din temerile lui Annie. Tensiunea, strânsă în stomacul ei ca un lasou nefolosit, dispăru pentru prima oară în dimineaţa aceea. Se întoarse spre Greg şi îi zâmbi.

— Nu cunoşti niciodată un cal cu adevărat decât atunci când îl încaleci.

El îşi ridică privirea de la punctul

unde se îmbinau coapsele ei”.

— Aşa e.

Lasoul deveni un fitil pe care îl aprinse el. Focul o învălui până la degetele de la picioare.

— Am vrut să spun…

Paiul se mută dintr-un colţ în altul al gurii.

— Ce anume?

— Că mă pot descurca.

— La ce te referi mai exact?

Annie sări de pe scândura ţarcului şi îşi scutură şezutul pantalonilor cu palmele. Greg scrută orizontul şi sub ochii săi se vedeau cearcăne vineţii, iar ridurile din colţuri erau extrem de adânci.

— N-am ştiut, spuse ea cu

sinceritate. Dacă aş fi ştiut, noaptea trecută n-ar fi existat niciodată.

— Ce să ştii?

— Că eşti însurat.

Îi trebui un minut să-şi dea seama.

— Fotografia lui Pam, spuse el.

— N-aş fi făcut niciodată aşa ceva – adică, n-aş fi făcut-o în niciun caz, dacă aş fi fost trează – cu siguranţă că n-aş fi venit în camera ta dacă aş fi ştiut că eşti însurat. Nici trează, nici adormită.

Trase adânc aer în piept. Nu fusese cel mai strălucit discurs, dar spusese tot. Totuşi, o întrebare mai persista, încă. Ce se întâmplase în patul lui?

Îşi spuse că putea să întrebe, pur

şi simplu.

„Când vor zbura pterodactilii”.

Luă şi ea un pai pe care începu să-l mestece nervoasă.

— A fost un semn că am încredere în tine, spuse ea. Somnambulii nu se pun niciodată în pericol intenţionat.

— Şi ce anume consideri tu a fi un pericol?

Zâmbetul lui ironic o făcu să-şi simtă genunchii slăbiţi. Nuputea să creadă că ar fi profitat de ea într-o asemenea situaţie. Nu voia să creadă.

De pe platou se auzi un semnal. În acel moment, şase membri ai echipei, care păstraseră distanţa cu tact, se strânseră în jurul lui Greg pentru a primi instrucţiuni şi pentru a-i oferi

informaţii. Aparatele de filmat erau la locurile lor şi punctele de unde aveau să pornească gloanţele erau fixate. În cele din urmă, oamenii se îndepărtară, iar Annie rămase din nou cu Greg.

Întreruperile îi dăduseră timp de gândire. El era ostil şi distant, ca unui căruia îi era ruşine de ce făcuse. Dar patul de campanie? Un bărbat care profitase de situaţie ar fi ales, oare, un loc atât de cast unde să doarmă?

— Trebuie să începem cascadoria cu calul, spuse el pornind cu paşi mari spre grajd. Vorbim mai târziu.

Annie îl urmă.

— Îmi accepţi scuzele?

El se întoarse şi privi în punctul unde ea îi strângea braţul. Privirea

aceea ar fi îndepărtat mulţi bărbaţi, dar ea nu-i dădu drumul.

— Pentru ce-ţi ceri scuze, mai exact?

Ştia foarte bine că nu-şi mai amintea. Tonul lui ironic o făcu să tremure în interior.

— Spune-mi tu.

Trebuia să-i admire curajul. Se aşteptase pe jumătate să-şi facă bagajele şi să se întoarcă la Los Angeles când s-a trezit în patul lui de dimineaţă. La şase, el se afla la ţarc întrebându-se cum să o înlocuiască şi de ce era atât de nerăbdător s-o facă.

— Nu ştii?

Ea scutură din cap, cu ochi vulnerabili, dar fermi. Atâta forţă într-

un trup atât de firav, îşi spuse el, şi nouăzeci la sută din ea provenind din interior. Dar, cu toată îndrăzneala ei, existau şi locuri fragile în Annie Cartwright, părţi pe care un bărbat ar fi vrut să le protejeze. Chiar dacă ar fi însemnat să o protejeze de el însuşi.

Îl speriase de moarte noaptea trecută, reaprizând o dorinţă pe care o crezuse moartă demult. Realizarea acelui fapt îl izbi ca un tren în viteză, ca un fulger, ca o femeie care i se arunca în braţe pe marginea unei prăpăstii.

Aştepta răspunsuri pe care el nu le ştia. Avea nevoie să se orienteze, atât sexual, cât şi altfel. Şi, pentru a reuşi acest lucru, trebuia să o îndepărteze.

— O femeie care intră adormită în

camera unui bărbat la ora aceea din noapte se poate aştepta la orice.

Ea înghiţi în sec.

El ştia ce gust avea.

— Faci asta des?

— Din an în Paşte.

Îşi aminti cum arăta trupul ei în lumina lunii, argintiu şi auriu.

— Faptul că ţi-am vorbit despre Cody şi despre tata trebuie să mă fi făcut să mă gândesc la prea multe lucruri şi mi-a tulburat somnul, spuse ea.

Judecând după ochi, părea să fie tulburată încă.

Greg privi cum membrii echipei se apropiau tot mai mult. Ca şi cum un laser ar fi trasat o dungă pe pământ,

păstrară totuşi o anumită distanţă. Îşi vârî degetele mari în partea din spate a centurii, îşi înfipse călcâiele în praf şi ridică vârful metalic al unei cizme de cowboy.

— Poate episodul din maşină a făcut-o. Sau faptul că m-ai sărutat. Poate ai venit după mai mult.

— Poate cascadoria m-a speriat mai mult decât mi-am dat seama.

— Sau ce s-a întâmplat în spatele hotelului?

— Nu trebuie neapărat să fie ceva sexual, spuse ea coborându-şi glasul. Rareori se întâmplă să fiu somnambulă. Atâta tot. Ceva nu m-a lăsat să mă odihnesc…

— …până când ai venit în camera

mea.

Se aşează în dreptul ei, acoperind soarele dimineţii. O privi cum Rămase neclintită şi cum i se întunecară ochii în umbra lui, iar obrajii i se îmbujorară.

— După aceea te-ai odihnit foarte bine. Ai adormit imediat.

Inima ei bătea cu putere. Un fior rece îi străbătu, deodată, şira spinării.

— N-am ştiut că eşti însurat.

— Nu sunt.

— Că ai pe cineva, atunci.

O clipă îi fu milă de ea, numai că nu era la fel de blând şi cu propriile sale emoţii.

— Soţia mea a murit acum cinci ani.

Annie avu impresia că primeşte un

pumn în plex, ca o lovitură greşită la lecţia de karate.

— Îmi pare rău.

— Un accident de maşină. A fost ceva instantaneu.

„Dar îţi trebuie o veşnicie să te obişnuieşti cu gândul”. Annie îşi amintea fraza aceea cu atâta claritate, de parcă el. O spusese cu gals tare. Îl văzu scrutând din nou orizontul. Cerul din spatele lui părea să se întindă la nesfârşit, albastru şi gol. Ar fi vrut să-l atingă, să-l ajute.

— A trecut mult timp, spuse el.

Nu judecând şi după durerea din ochii lui. Ştia că ar fi respins orice gest de simpatie din partea ei; atitudinea lui o ţinea la distanţă. Proasto, pe cine

protejezi? se întrebă ea deodată şi păşind înainte, îl luă pe după mijloc.

— Hei!

Strânse până nu mai putu. O lacrimă pătă cămaşa lui de blugi.

— De ce nu mi-ai spus? Nu, nu-mi spune. Aşa eşti tu, nu?

Acum totul avea sens. Toţi ceilalţi cascadori din echipă ştiau, de aceea erau atât de protectori faţă de şeful lor morocănos. De aceea un bărbat aspru, frumos şi sexy avea nevoie de prieteni care să-i găsească femei pe care el le refuza.

Stând rigid în braţele ei, el ezită puţin. După aceea îi atinse părul.

— Annie, e în regulă.

Cu câteva clipe mai înainte, ea

fusese gata să stingă fiecare scânteie de sexualitate care sclipea între ei. Acum ştia motivul pentru care el îşi săpase o groapă atât de adâncă. Avea nevoie de ea mai mult ca oricând.

Ea clipi de câteva ori pentru a-şi stăpâni lacrimile şi îi aruncă un zâmbet uluitor, strângându-l încă o dată înainte să-i dea drumul.

— O să-ţi ofer cea mai senzaţională cascadorie cu un cal pe care ai văzut-o vreodată. Da, şefule?

Un asistent de producţie, purtând o şapcă pe cap, interveni, ignorând momentul lor de tandreţe.

— Eşti gata, Ford?

Greg nu-şi luă ochii de la ai ei.

— Aproape.

— Aproape nu înseamnă…

— Da.

— Da?

— Dă.

Asistentul vorbi atunci în radioemiţător:

— Zice că sunt gata.

Îi răspunseră o mulţime de paraziţi. Asistentul îşi drese glasul.

— Vrea totul gata până la prânz; credeţi că puteţi s-o faceţi?

— Putem.

Annie privi în urma asistentului. Era deja şapte şi jumătate, târziu după standardele muncii în cinematografie. Judecând după timpul pe care şi-l petrecuse Greg explicându-i cascadoria cu maşina, fusese sigură că-i va lua şi

mai mult timp refacerea celei care o făcuse pe Julie McLean să se rănească.

— Putem să terminăm până la prânz? întrebă ea.

— Am reptetat-o deja de două ori, spuse el, şi o expresie de vinovăţie îi întunecă faţa, iar privirea îi alunecă spre uşa grajdului.

Un cascador cu o fustă lungă şi o bluză de mătase stătea în umbră, încercând să-şi strecoare cizmele de damă în scara şeii lui Dickens, dar calul se mişca tot timpul făcându-l să dea greş.

— Stai puţin! strigă Annie când Greg porni spre clădirea din lemn.

— Ssst, sperii calul, îi spuse el ca un ordin.

— La naiba, şuieră ea şi apoi continuă în şoaptă: Doar n-ai să trimiţi un tip cu perucă în locul meu.

— Aşa am hotărât.

— De când?

— De aseară, spuse el ridicând palma. De când ne-am înţeles că e vorba de muncă.

— Dar este treaba mea!

— Şi cea de coordonare a cascadorilor este a mea. După tot ce mi-ai spus despre fratele tău care a murit căzând de pe cal, n-am de gând să te pun să urci pe ceva care se arcuieşte sau azvârle.

— Asta înseamnă că nu s-a întâmplat nimic în patul tău?

În clipa când rosti acele cuvinte,

fiecare nerv din trupul ei intră în alertă.

Greg se opri deodată şi se întoarse.

— Ai fi vrut să se întâmple?

Caii tropăiau în boxe. Copitele lui Dickens băturã pământul scăpând încercărilor zadarnice ale lui Tony de a-l încăleca.

Annie trase aer în piept.

— Trebuie să ştiu.

Greg făcu ochii mici şi privi înspre grajdul întunecat. Văzând cât de mult îi trebuia ca să spună, Annie nu era mai sigură că ar fi vrut să audă. Ştia din proprie experienţă că Greg Ford avea prea multă bărbăţie în el pentru puterile ei. Ar fi putut să jure că avea şi cinste şi integritate pe măsură.

Dar orice bărbat îşi avea propriile limite. Ea îl adusese la capătul alor lui de câteva ori. Poate că noaptea trecută depăşise linia.

Un şir de înjurături în spaniolă întrerupse liniştea. Tony se ţinea de genunchiul pe care i-l lovise Dickens. Calul se dezlănţuia din nou. Tony îşi smulse atunci peruca şi o azvârli pe o grămadă de paie.

— N-o să călăresc calul ăsta!

— Gata, zise Annie alergând spre cal.

Aerul părea mai uşor de respirat, nu-i mai dădea acea senzaţie de fierbinţeală pe care o avea în apropierea lui Greg.

— Gata, iubitule. Linişteşte-te.

Calul nechează şi îi adulmecă mâna. Ea se dădu la o parte iute şi continuă să-l mângâie pe gât.

— O să fie bine. Tipul ăla atrăgător îmbrăcat în fustă n-o să te călărească, îţi promit.

Ochii negri ai lui Tony sclipiră în timp ce-i spunea în termeni spanioli ce crede despre descendenţa calului. Annie râse uşor şi continuă să mângâie animalul, făcându-l pe Dickens să-i tolereze prezenţa temporar.

Greg veni repede lângă ei. Ea aproape că se aştepta să-i vadă pistoalele la şold şi să-i audă pintenii în mers.

— Tony a parcurs traseul, spuse el. Cunoaşte cascadoria.

— E prea târziu să mai cauţi pe altcineva, iar Tony tocmai a spus că refuză s-o facă. Deşi arată foarte bine în fustă, spuse ea bătând din gene spre tânărul cascador.

Tony roşi şi îşi feri privirea, dar fu întâmpinat de rânjete şi de fluierături din partea câtorva cascadori care se aflau afară, lângă ţarc.

— Hai afară, Tony iubiţel, strigară ei fluierându-şi aprecierea.

Asemeni unui matador cu pelerină roşie, Tony îşi desfăcu fusta care era înfăşurată în jurul mijlocului şi o azvârli jos. Annie o ridică. Găsi despicătura scurtă dintr-o parte, o mai mări puţin pentru a avea mai mult spaţiu pentru mişcarea picioarelor, după care şi-o

petrecu în jurul taliei. Ascunzându-se în spatele lui Dickens, îşi scoase blugii. Bluza ei albă rămase neschimbată, căci la fel era şi cea care i se dăduse lui Tony.

Apăru din spatele cabinei pe patru picioare şi făcu o piruetă.

— Îmbrăcată şi gata de drum, şefule.

Echipa de cascadori aplaudă.

— Să se vadă mai mult piciorul!

Ea îşi coborî glasul şi spuse ceva ce era numai pentru ea şi Greg:

— Pentru asta am venit. Lasă-mă să-ţi arăt ce pot să fac.

Ştia că vorbele ei aveau un dublu înţeles. Se părea că, mai degrabă, s-ar fi sfărâmat în sute de bucăţi decât să

recunoască ce se întâmplase noaptea precedentă. Foarte bine. Atunci şi ea avea să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Cu un salt uşor, îşi vârî piciorul în scară şi pe celălalt şi-l trecu peste şa.

— Sunt gata, şefule.

Greg se încruntă. Nu putea să o târască jos de pe cal, ştia asta foarte bine.

— Tony o să-ţi explice totul.

— Tu unde o să fii?

— O să privesc.

Aproape că scuipă acele cuvinte, după care luă calul de frâu şi îi conduse pe amândoi la soare.

Simţind că era privit, Dickens începu să se agite. Acelaşi lucru se

întâmplă şi cu nervii lui Annie. Se aplecă peste gâtul lui promiţându-i o mulţime de lucruri odată ce se va sfârşi totul.

Surprinse privirea lui Greg. Un zâmbet tainic îi era schiţat pe buze.

— Vorbeşti cu mine sau cu calul?

Obrajii i se îmbujorară puternic.

— Cu calul.

— Bine.

Se născuse cu o piele atât de deschisă, încât orice emoţie îi colora obrajii. Din fericire, găsise totdeauna curajul să-şi înfrunte emoţiile. Uneori, acel curaj era mai greu de găsit. Izbuti să arboreze un zâmbet şi să dea impresia de mai multă încredere decât simţea în realitate.

— Am înţeles, Ford. Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat azi-noapte pentru că vrei să mă sperii şi să nu mai apar în cascadoriile din filmul ăsta. Ei bine, să ştii că nu ţine. M-ai primit în cameră, m-ai băgat în pat, iar tu ţi-ai scos acel pat de campanie şi ai dormit în el.

— Cine a zis că am dormit?

Cearcănele din jurul ochilor lui arătau acest lucru. Ea îşi înălţă bărbia. Dickens simţi şi îşi scutură coama, imitând-o. Annie luă hăţurile din mâna lui Greg.

— Dacă nu-mi spui altceva, o să bănuiesc că ai fost un adevărat domn.

— Nimeni nu m-a mai acuzat de aşa ceva vreodată. În nici un caz o femeie.

Se apropie de ea, stând cu spatele la ceilalţi şi având capul în dreptul şeii. Privi felul cum îi erau desfăcute picioarele, fusta atârnând uşor. Observă cât de strâns ţinea hăţurile în jurul unei mâini.

— Nervoasă?

— Nu în prezenţa cailor.

— Îţi place să călăreşti; se vede, spuse el, şi privirea îi alunecă de pe chipul ei pe şolduri. Ai un şezut foarte bun.

Fără să vrea, ea îşi încorda pulpele. Dickens răspunse imediat şi fu nevoie de o secundă pentru a-l linişti. Îl ocoli pe Greg şi reveni apoi lângă el şi lângă acel zâmbet subtil care începea să o enerveze.

— Eşti gata să începem odată?

O opri cu o întrebare neaşteptată:

— Când te-ai trezit azi-dimineaţă şi ai văzut unde eşti, ai fost surprinsă?

— Bineînţeles.

— Fericită?

O stare de euforie ciudată şi tulburătoare o stăpânise toată dimineaţa, dar ea nu se potrivea prea bine cu situaţia umilitoare în care se afla.

— Surprinsă, afirmă ea.

— Şi ai dat fuga încoace.

— Eram în întârziere.

El îi cuprinse glezna, mâna scârţâindu-i pe pielea lustruită a cizmelor ei. Nu atinse locul unde piciorul îi era dezgolit de fusta

despicată. Nici nu trebuia.

— Bănuiesc că n-ai avut timpsă te razi pe picioare.

Înainte ca ea să poată răspunde, el se întoarse şi se îndepărtă.

Repetară totul de trei ori, mergând la pas şi de două ori la trap. Traseră şi câteva focuri pentru a vedea cât de nervo’s era calul. Greg stătea în afara ţarcului, strigând ordine, dar, în general, lăsându-l pe Tony să se ocupe de Annie.

Încă puţin autocontrol şi tipul va exploda, îşi spuse ea. Se învârtea, se agita, se gândea de două vri la fiecare întoarcere şi răsucire din cascadorie. Sentimentul de vinovăţie pentru accidentul lui Julie îl apăsa asemeni

unei şei de douăzeci şi cinci de kilograme aruncate pe umăr. „În ciuda discuţiei de dimineaţă, era ferm hotărât să o ţină în afară de orice pericol. Acest lucru îl costa. Dacă mai scotea o ţigară, ea era gata să cumpere acţiuni la firma respectivă.

Dar simpatia ei nu ajungea decât până acolo. Graţie remarcii privind rasul, stătea pe cal ca Lady Godiva, goală puşcă atât în imaginaţia lui, cât şi într-a ei. De fiecare dată când el se apropia de cal destul de mult, ea îşi trăgea glezna înăuntru.

Şi, de fiecare dată, calul răspundea, ţâşnind într-o parte.

— Concentrează-te, strigă Greg.

— Fac tot posibilul.

— Dacă nu reuşeşti, din vreun motiv anume, spune-mi acum.

Ea trase atunci de hăţuri scurt şi îndreptă calul spre linia de start.

— O luăm de la început. Poate că ne prinde bine tuturor!

Oamenii puseseră steaguri galbene în locurile unde erau amplasate şarjele. După ce Annie le memora, aveau să fie scoase. Ea trezia să alerge în interiorul ţarcului, apoi să sară peste îngrăditura din scânduri şi să fugă în timp ce, în jurul lor, praful şi pământul aveau să explodeze sub imitaţia focurilor de armă. După ultima, săritură, ea trebuia să se prăbuşească în şa ca şi cum ar fi fost împuşcată, după care să alunece şi să cadă la pământ. Destul de simplu.

Abia după zece şi jumătate erau gata de filmare. Dar inima lui Annie continuă mult timp să bată cu putere. Îi simţea încă mâna lui Greg în jurul gleznei de parcă i-ar fi strâns-o în menghină.

Simţea degete uşoare lunecând peste firişoarele blonde de păr de pe piciorul ei.

Dickens se încorda odată cu ea.

— Concentrează-te! urlă Greg. Erai gata să intri într-o şarjă.

— Ford, scânci asistentul, dar Greg îi aruncă o privire fioroasă şi micuţul tăcu.

— Mai repetăm o dată sau n-o faci.

Annie îi mulţumi în tăcere. Toată dimineaţa refuzase să lase pe cineva s-o

grăbească. Asistentul de producţie stătea pe capul lui. Greg era în sufletul ei. Nervii îi erau încordaţi la maximum. Numai de nu, şi-ar încorda pulpele îndemnând calul în moduri în care nu trebuia îndemnat. Făcu greşeala să se uite la Greg când trecu pe lângă ţarc. Fiindcă venise vorba de îndemnuri incontrolabile…

— Concentrează-te!

La naiba.

Îl opri pe Dickens în faţa lui Greg.

— Ar fi mai uşor să terminăm odată.

— Zău?

Nuanţa subtilă de frustrare din glasul lui o făcu să întrevadă o duzină de posibilităţi senzuale.

— El vrea să alerge, iar eu aş spune să-l lăsăm.

Spre surprinderea ei, Greg fu de acord. Luându-şi cronometrul, îşi ocupă locul lângă aparatul de filmat. Îşi puse apoi o pereche de căşti care îl ajutau să comunice cu operatorii, cu cei de la Efecte speciale şi cu ceilalţi membri ai echipei. Annie îl duse pe Dickens mai departe în aşteptarea semnalului.

Începu un exerciţiu de relaxare, stăpânindu-şi nervii la fel de strâns cum ţinea hăţurile. Concentrarea era esenţială.

— Bine, Dickens, e timpul să-l impresionăm pe şef.

Dădu greş. Abia începuseră să galopeze în interiorul ţarcului şi o şarjă

îl făcuse pe Dickens să ţâşnească atât de mult în dreapta, încât Annie trebui să se ţină cu toată puterea de şa pentru a nu fi azvârlită. Îşi reprimă dezamăgirea, învinuindu-se pentru cascadoria ratată cu un limbaj mult mai aspru decât orice ar fi putut folosi Greg Ford. După expresia pe care acesta o avea pe chip când se apropie de ea, se putea spune că era gata să încerce.

— Eşti teafără? o întrebă el.

— Foarte. Îmi pa…

— Şi calul?

Scuzele îi îngheţară în gâtlej.

— Nu-i turbat.

Duritatea din ochii lui dispăru puţin.

— Hai să încercăm din nou.

Pentru o clipă ea se întrebă dacă se referise la ei sau la cascadorie. Se întoarse la aparatul de filmat urmat de asistentul de producţie care părea un cocker spaniol ce văzuse o lesă.

— Ai spus la prânz, se plânse el.

— Am minţit.

Annie râse uşor. Indiferent ce fel de om ar fi fost, era de părere că viaţa oamenilor să-i era mai presus de orice buget şi orar. Probabil că ar fi fost surprins dacă ar fi ştiut cât de mult îl admira pentru asta.

Făcându-l pe Dickens să sară peste nişte obstacole pentru a-l menţine concentrat, în timp ce oamenii rearanjau şarjele, Annie îşi trecu o mână peste frunte, simţind că se coace

în soare. Imediat, Bill apăru pe lângă grajd, cu o pălărie în mână.

— Greg a spus să-ţi pui asta cât timp aştepţi. Mai durează un sfert de oră.

Ea îşi îndesă pălăria Stetson pe frunte imitându-l pe cel care i-o dăduse şi călări până la capătul platoului de filmare. Simţi un val de căldură prin' tot trupul când se gândi la grija pe care i-o purta. Şi simţi nişte furnicături pe spate dându-şi seama că el o urmărea. Îşi imagină cum trebuia s-o fi urmărit în timp ce dormea. Căldura se transformă în fierbinţeală.

— Dar nu-i decât o pălărie, mormăi ea. Ar face-o pentru oricare din membrii echipei.

Trebuia să facă şi ea ceva pentru el. Să-i arate posibilităţile ei, să-i şteargă orice impresie greşită pe care şi-ar fi putut-o forma. Reuşita acelei cascadorii ar fi fost un bun început. Putea chiar s-o îmbunătăţească. Îi veni o idee.

De pe platou se auzi un semnal.

În câteva secunde, viaţa se împărţi în gândire sau acţiune. Timpul deveni elastic, momentul se întinse. Riscul condensa viaţa în clipe de pură concentrare şi trăire intensă. Lui Annie îi plăcea la nebunie acea senzaţie.

Încrezându-se în instinctele şi priceperea ei, îmboldi calul iute, intuind fiecare mişcare pe care o făcea Dickens, ocolind exploziile cu

îndrăzneală şi stil.

Îl îndreptă spre ultimul obstacol. Săriră. Când aterizară, Annie avu grijă să se asigure că picioarele îi erau sigure sub el înainte de a lăsa hăţurile. Ca un poney de spectacol, el se-prăbuşi nechezând, iar ea fu aruncată şi se rostogoli ca şi cum ar fi fost împinsă de o forţă puternică.

Auzi ordinul de a se opri filmarea şi îşi ridică privirea. Calul stătea întins pe o parte şi abia răsufla.

— Nu te mai preface, Dickens, cascadoria s-a încheiat.

Atunci, calul se ridică pe picioare. Dresorul l-ai apăru repede şi apucă hăţurile.

Annie îşi lăsă din nou capul să

cadă pe spate, epuizată atât din cauza aşteptării tensionate, cât şi datorită căderii în sine. Trupul îi pulsa. Doamne, cât de mult îi plăcea acea meserie. Băieţoiul din ea ar fi vrut să se caţere într-un copac şi să se agaţe ca o maimuţă strigând „u-huu”.

Simţi vibraţiile unor paşi care alergau. Nişte ochi albaştri pe un chip bronzat şi bătut de vânt îi apărură apoi în faţă.

— Ce s-a întâmplat? Nu te mişca.

Ordinul aspru lăsa de dorit.

— Să nu te apuci niciodată de medicină, Greg, pentru că ai un mod îngrozitor de a sta la căpătâiul cuiva.

— Nu te mişca!

— Dar n-am nimic. Vezi?

Îşi mişcă degetele de la picioare în cizme şi făcu acelaşi lucru cu cele de la mâini. Se ridică apoi în capul oaselor şi îşi scutură praful din par. Radiind, îl ciupi uşor de obraz.

— Credeam că o să fii impresionat. Am făcut căderea asta pentru că…

Continuând să vorbească, se ridică în picioare scuturându-şi fusta de praf. Tăcerea domnea în jurul ei. Fusese atât de preocupată să-şi desprindă murdăria din păr, încât nu observase chipul întunecat al lui Greg. Cei câţiva cascadori din jur deveniră la fel de tăcuţi ca Pădurea Pietrificată.

— Ce-ai făcut? izbucni Greg.

— Am vrut să arate bine.

Ceea ce începu ca o recunoaştere nonşalantă se transformă într-o ceartă în toată regula în faţa întregii echipe.

— A părut că ţi-ai rupt frumosul gât încăpăţânat!

— Aşa şi trebuia să pară!

— N-am repetat aşa.

— Nici nu era nevoie. Ştiu foarte bine să fac o căzătură.

— Sau un salt mortal?

Ochii ei aruncau fulgere. Dacă voia să facă aluzie în faţa echipei la ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă, nu avea să-i fie uşor deloc.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa.

— Tu n-ar trebui să-ndrăzneşti. Nu pe platoul meu de filmare. Faci ce am

repetat împreună şi nicio răsucire mai mult. Improvizaţiile nu sunt permise.

— Dar a părut mai periculos aşa.

— Este mai periculos, urlă el. Şi tocmai din cauza asta n-o s-o faci! zise el şi porni cu paşi mari spre grajd. Prezintă-te la mine! Acum!

Annie era destul de furioasă pentru a-l urma.

Bill răsuci pălăria de câteva ori în mâini înainte de a veni spre ea şi de a i-o da.

— Nu cred că-ţi va fi de ajutor, dar…

Annie înşfăcă pălăria.

— Mulţumesc.

— Ţii minte ce-a păţit Jackson pentru că s-a dat în spectacol.

— Dar eu n-am… „zise ea şi se opri brusc.

Nu făcuse chiar un spectacol.

— Am vrut doar să… adăugă ea şi îşi lăsă umerii în jos. O să-mi pună capul pe o tavă, nu-i aşa?

— Sau o să-ţi mestece o altă parte a anatomiei.

Bill îl lovi pe Chris cu propria pălărie.

Priviră cu toţii spre uşa întredeschisă a grajdului. Soarele strălucitor al deşertului făcea ca intrarea aceea să pară la fel de întunecată ca iadul.

— Dacă-l faci să aştepte n-o să-ţi fie mai bine, spuse Bill.

Annie porni încet spre grajd,

prefăcându-se că are mai mult curaj decât simţea în realitate. Mai aruncă o ultimă privire celor din echipă.

— Fiţi apreciativi, băieţi. Asta s-ar putea să fie cea mai bună mişcare pe care am făcut-o pe ziua de azi.

Dar putea fi şi ultima.

Grajdul era nou, dar părea vechi de o sută de ani şi mirosea la fel ca toate grajdurile. Găzduia zece cai. Annie le ascultă pufniturile şi foşnetele, inhalând parfumul puternic al finului.

— Nu ştiu cum se face, dar mirosul de bălegar mă face totdeauna să mă simt ca acasă, spuse ea oprindu-se în prag.

Stând rezemat pu umărul de o boxă, Greg schiţă un zâmbet şiret.

— Asta-i o vorbă de-a tatii, zise ea apoi. Ai putea să râzi puţin.

— Rusty şi-a asumat şi el riscuri din astea nebuneşti?

— Mai rău, spuse ea scuturând puţin praf de pe bluza sfâşiată.

În cădere, i se rupsese aproape până la limita indecenţei, lăsând să se vadă o fărâmă de dantelă neagră.

— Pe Cei care fac acte de bravură îi concediez, spuse Greg.

Mai bine-zis, îi pune pe jar, îşi spuse ea.

— Oricine e destul de prost sau nesăbuit ca să-şi rişte viaţa pentru a mă impresiona nu rămâne mult timp în echipa mea.

De ce avea, oare, impresia că se

află într-o situaţie delicată în mijlocul deşertului? Annie păstră replica pentru sine. Apoi îşi drese glasul şi îşi dădu pe spate câteva şuviţe grele. Vreo două fire de iarbă ieşeau ca nişte antene care sesizau pericolul şi mai multă dorinţă sexuală. Le scoase’ şi îşi scutură pârul pe spate.

Greg îşi amintea perfect clipa când ea îşi pierduse panglica ce îi ţinea părul. Se prăbuşise brusc, după ce nişte plete de culoarea fildeşului brăzdară cerul. Greg îşi aminti cum izbise pământul trupul ei mărunt, bufnitura care îl lovise ca un pumn şi teama puternică pe care o simţise în timp ce o aştepta să se ridice.

Pe de altă parte, cunoştea de

departe o cădere curată. Dar asta nu însemna că putea să se încreadă în destin. Îndrăznise s-o facă o dată şi el îi râsese în faţă.

— Eşti suspendată pentru o perioadă nelimitată.

— Pot să spun şi eu ceva în apărarea mea.

— N-ai ce să spui.

— Nu mi-ai dat nicio şansă.

— Să-ţi dau? E un risc pe care nu mi-l pot asuma. După episodul de somnambulism ar fi trebuit să te exclud total de la această cascadorie. Îţi afectează munca.

— Doar dacă nu vrei să fac cascadorii în somn, spuse ea.

— De unde ştii că n-ai făcut chiar

aşa ceva?

Ea îi întoarse privirea neclintită. Genunchii îi tremurau.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ai fi putut să fii violată.

— Aş fi putut să cad pe scări, să stârnesc un incendiu, să ies în mijlocul străzii. Dar n-am făcut nimic din toate astea.

— De unde ştii?

— Îmi cunosc trupul.

— Atunci ştii şi că ai o aluniţă lângă buric. Maron închis, nu neagră, Annie.

Îşi simţea limba ca de plumb. Şi gustul era la fel. Se simţea ca şi cum ar fi inhalat raza de soare care pătrundea pe una din ferestre. Aerul era prăfuit şi

sufocant. În lumină se vedeau plutind atâtea fire de praf, încât, dacă ar fi întins mâna, ar fi apucat o mulţime. Nu îşi putea lua ochii de la ai lui Greg. Căldura lui aprindea colţuri intime ale sufletului ei, făcând-o să fie extrem de conştientă de fiecare centimetru pe care el l-ar fi putut examina. Privirea lui nu se clinti deloc.

A ei, da.

— Te-ai uitat, spuse ea încrucişându-şi braţele.

— Aş fi putut face chiar mai mult.

— Dar n-ai făcut.

— E adevărat. Am privit.

Furia din glasul lui se transformă într-o şoaptă răguşită.

Ea ridică din umeri, foarte

conştientă deodată de greutatea bluzei care îi aluneca peste umeri, i de aerul care pătrundea înăuntru atingându-i sânul.

— Atâta tot?

— A fost de ajuns.

Veni spre ea, cu mâinile încleştate atârnând pe lângă trup.

— Te-am privit cum respiri. Am privit cum stăteai întinsă în patul meu în timp ce lumina îl i atingea trupul în focuri pe care eu nu îndrăzneam să le ating. Crezi că am dormit pe patul ăla de campanie?

— Sunt sigură că nu vreau să ştiu.

Se răsucise pe toate părţile. Fusese un domn şi până dimineaţă n-a făcut altceva decât să plătească pentru

asta.

— Trupul mă mai doare încă. Asta se numeşte neîmplinire, Annie.

O privi cercetător din cap până în picioare, de la buzele pline şi palide, petele roşii din obraji şi până la locurile acoperite de praful de culoarea ambrei.

— Aproape că am memorat fiecare părticică din tine azi-noapte, de la felul cum ţi se ridicau chiloţii pe şolduri, la felul cum ţi se mişca bluza scurtă atunci când îţi ridicai braţul pentru a-ţi cuprinde capul.

— Ce poetic, zise ea cu o voce puţin tremurătoare nedorită.

— Aş fi vrut să mă îmbrăţişezi, să-ţi depărtezi picioarele şi să mă ţii între ele, amândoi în lumina lunii, eu

alunecând în tine.

Ea îşi înălţă brusc capul.

Nu voia să-i dea drumul, ţinând-o pe loc doar cu vorbele lui.

— M-am gândit că, dacă mă bag în pat, te vei opune. Poate. Un minut. Nu trebuia decât să te sărut şi m-ai fi dorit la fel de mult cum te doream eu.

— Visează.

— Asta am şi făcut, complet treaz, Annie, Aflându-mă foarte aproape de a face ceva ce nici unui bărbat decent nu i-ar trece prin cap, spuse el, şi se întoarse. La naiba, probabil ai fi ţipat.

Ea abia putusă înghită. Câteva picături de sudoare îi apărură strălucitoare pe frunte. O alta îi şiroi printre sâni. El se tăiase pe obraz în

două locuri; după o noapte de frustrare maximă încercase să se radă. Ea, nu.

— Şi picioarele mele? întrebă ea, aproape fără glas, şi cu nervii stinşi. Cum ai ştiut…

— Le-am atins când te-am urcat în pat.

Aşteptă, dar el nu mai continuă. Nu aflase nimic altceva decât ce ghicise deja. Totuşi, într-un fel, în loc să uşureze lucrurile, mărturisirea lui le înrăutăţise. Făcuse ca totul să devină mai intim. Mult mai erotic.

— Nu era nevoie să-mi spui toate astea.

— Dar trebuia să ştii ce puteai să păţeşti.

Ea tremura din tot trupul. Nu de

teamă.

Pornea de undeva din interior-şi îi aluneca pe piele asemeni unei flăcări reci, asemeni aerului greu.

— Îmi pare rău. Probabil că o parte din mine a avut încredere în tine.

— Silk?

Inima i se opri în loc la guzul sunetului şoptit al pseudonimului, dar când el se întoarse, ea văzu în ochii lui severitate.

— Faptul că te-ai încrezut în mine a fost prima ta greşeală.

O trase brusc spre el şi îşi apăsă gura pe a ei.

O lăsă apoi să meargă încet cu spatele spre o boxă goală şi nu-i dădu drumul nicio clipă. Steluţe dansau în

firele de praf stârnite de picioarele lor înlănţuite. Spatele ei se lipi de peretele de lemn al boxei…

Deschise gura să protesteze, dar limba lui i-o umplu. Îşi înălţă capul pentru a-l sfida, dar mâinile lui i-l ţintuiră locului, în timp ce îi cerceta gura cu febrilitate. Ea îl împinse cu palmele simţind dedesubt sfârcurile lui tari şi încântate de atingerea ei.

În cele din urmă, el se dădu înapoi, gâfâind. Şoldurile lui o ajâăsară, trimiţându-i prin trup unde de şoc.

— Ai venit la mine pentru că o parte din tine voia asta. Toată fiinţa ta doreşte asta, Annie.

— Nu, spuse ea stins.

Nu dorise asta noaptea trecută, nu

se dusese intenţionat în camera lui. Dar aici, acum, înlănţuită de braţele lui, nu putea nega.

Vocea pe care o auzi era a unei femei, dar nu putea fi a ei. Gemu când el îi deschise gura pentru un alt sărut şi icni când el îşi propti mâna la baza coloanei ei trăgând-o şi mai mult spre el. Trupul pe care credea că-l cunoaşte se lipi de el, topindu-se încântat.

A face dragoste cu el era ceva sincer, deschis şi uluitor. Riscurile emoţionale se combinau cu excitarea fizică. Un val de energie o străbătu deodată până în adâncul sufletului.

Simţise în el pasiune, curaj, iubire, plus forţa necesară pentru a ţine toate acestea închise atât de bine, încât

pasiunea să nu se reverse niciodată. Se încorda în braţele ei gata să răbufnească, asemeni unui cal sălbatic prins şi ţinut în ţarc. Ca Dickens când a sărit peste ultimul obstacol… Annie ar fi vrut să-l călărească în clipa când avea să răbufnească.

Mâna lui se strecură între ei şi îi cuprinse sânul, frecându-i sfârcul cu degetul mare.

— Greg.

Îşi pierdea controlul. Senzaţiile îi înecau raţiunea. Logica se dizolva într-o pură senualitate. Simţea izvorul de singurătate înconjurându-i nevoia adevărată. Îi simţi dinţii atingându-i gâtul şi răsuflarea grea în ureche. Conţinea furie în egală măsură cu

rătăcire şi teamă. O pedepsea pentru acea cădere, pentru faptul că-l speriase, pentru că-i făcuse inima să reacţioneze, o pedepsea pentru tortura la care îl supusese cu o noapte în urmă.

Nu era nici momentul, nici locul potrivit, îşi spuse ea vag conştientă de zgomotul unui jeep care se auzea afară. Nu aşa avea el să iasă învingător. Îşi strecură degetele prin părul lui, răvăşindu-l, trăgându-l.

— Gata, spuse ea gâfâind. Gata, zise încă o dată trăgându-l uşor cu dinţii de lobul urechii.

El o ignoră. Altă muşcătură, alt geamăt.

Deodată, îl muşcă tare de ureche, făcându-l să înjure şi să sară brusc. Ea

îşi adună puterile şi îl împinse, dar el nu făcu decât un pas. Îl privi cu duşmănie în lumina difuză.

— Când spun gata, gata, te opreşti.

El numără până la trei observându-i atitudinea încăpăţânată. Îi cuprinse bărbia în mână.

— Şi ce trebuie să fac când vii în patul meu? Ai vrut acest sărut, Annie, şi tot ce-am mai făcut.

— Dacă nu-mi fac un obicei din a săruta bărbaţii pe care nu vreau să-i sărut, ai perfectă dreptate. Dar, bagă la cap, domnule Ford, eu nu sunt o starletă moartă după sex care vrea doar să se tăvălească-n fân!

— Nu?

— În niciun caz.

— Dacă te deranjează ceva la mine, spune.

— Eşti mai închis chiar decât Fort Knox. Ar trebui să trăieşti puţin, să te simţi mai bine.

El râse uşor şi răguşit, ştergându-şi buzele cu mâna.

— Dar mă simţeam bine, spuse el păşind spre ea.

Annie îşi încrucişă braţele dând de înţeles că nu era interesată. Greg se opri, fiind prea încăpăţânat pentru a se da la o parte. Annie încercă să treacă pe lângă el. Aşteptă o secundă, după care o lăsă.

Annie ieşi pe culoarul dintre boxe.

— Ceea ce am încercat să-ţi spun era faptul că ai nevoie de o femeie.

— Şi te oferi cumva?

— Mă refeream la una adevărată.

— Trupul ăsta nu mi s-a părut a fi fals.

— Nu fi grosolan.

— Am avut impresia că-ţi place să fiu grosolan.

— Din când în când.

Se felicită pentru privirea lui surprinsă.

Agi încercase atât de mult să o sperie şi să o îndepărteze arătând o nevoie brutală. Jocul de-a durul ar fi putut speria o femeie mai gingaşă, nu pe Annie Cartwright.

Provocarea o excita mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Ai nevoie de ceva mai mult

decât de o parteneră de sex.

Un zâmbet de mirare îi apăru pe buze.

— Vrei să mă-nsori deja?

— Pentru tine femeile sunt mai mult decât nişte simple obiecte sexuale, indiferent cât de mult te prefaci că ar fi altfel.

Păşind înainte, el profită de faptul că era prea încăpăţânată, de asemenea, pentru a da înapoi.

— Ştii al naibii de bine că nu ne prefăceam.

— Ai putea să ai orice femeie şi ştii asta foarte bine.

— Poate că nu vreau.

Ea îşi atinse buzele umflate.

— Nu s-ar putea spune că nu vrei.

— Atunci de ce m-ai pus să mă opresc?

— Ai nevoie de o femeie pe care să nu o poţi ţine sub papuc.

— Şi Dumnezeu te-a trimis pe tine.

— Da.

Cu mâinile în şolduri şi cu bărbia ridicată, Annie i se aşează în faţă.

— NU te voi răsfăţă, nu te voi hrăni şi nici nu te voi dădăci. Voi fi sinceră cu tine, mă voi certa cu tine şi chiar te voi trage de păr dacă va fi nevoie, voi face orice pentru ca tu să vezi tot ce-ai pierdut din viaţă. Îmi voi asuma riscul unei relaţii. Aventurile de o noapte sunt pentru laşi.

Se aprindea ca o rachetă sub mine, îşi spuse Greg. Ochii ei sclipeau, iar

chipul îi era îmbujorat.

— Mă transform într-un bărbat dur şi morocănos, iar tu eşti cea care mă poate vindeca.

Voise să fie o tachinare, dar ieşise ca un adevăr.

Rămase profund surprins când îşi văzu mâna îndreptându-se spre faţa ei şi ştergându-i uşor cu degetul mare o pată de praf de pe obraz.

Zgomotele de afară, mirosul dinăuntru, toate dispărură. Nu mai conta decât cât de albaştri erau ochii ei şi cât de mult i s-au mărit pupilele când el şi-a coborât gura asupra gurii ei. Buzele li se atinseră uşor. Săruta femeia care îl putea vindeca.

Ea, însă, nu răspunse. El îşi trecu

atunci dosul degetelor peste sânul ei. Dacă n-ar fi simţit-d înfiorată, ar fi văzut acest lucru în ochii eij Sfârcurile îi rămaseră tari, sensibile şi delicate. Cam la fel cum se simţea el. Zâmbi.

— Asta am pierdut, Annie. Asta. Lung, încet şi adânc. Aspru, rapid şi sălbatic.

A se menţine în viaţă era un lucru. Aproape că uitase, însă, ce însemna să trăiască.

— Vrei să-mi arăţi ce-am pierdut? S-a făcut.

Ea i se aruncă de gât.

— Atunci anulează suspendarea.

— Poftim?

Se aşteptase la ezitări şi condiţii, nu la o acceptare cu braţele şi inima

deschise.

— O să dansăm pe margine; la naiba, o să dansăm un tango. O să fac o cascadorie şi mai bună data viitoare.

El deveni rigid amintindu-şi cât se poate de bine cum se prăbuşise la pământ.

— În niciun caz. Ţi-ai asumat un risc pe care nu l-am repetat.

— Dar nu. S-a întâmplat nimic rău.

— S-ar fi putut întâmplă.

— Dar nu s-a-ntâmplat.

— Ar fi putut.

Ea îşi ridică braţele.

— Parcă ai vorbi de noaptea trecută!

— Noaptea trecută am fost cât pe-aci să mă urc în pat lângă tine.i.

— Aşa-ţi place să crezi. Dacă ai fi încercat ceva, m-aş fi trezit şi…

— Şi ce? o întrebă el trăgând-o mai aproape, mişcare ce le făcu piepturile să se ciocnească.

— Aş fi făcut aşa, spuse ea, şi, sprijinindu-se pe un picior, se răsuci şi îl trânti pe spate pe podeaua prăfuită.

Câteva fire de paie îi înţepară gâtul. Porumbeii se agitară în podul de deasupra şi ceva ud şi alb ateriză pe pieptul lui cu un zgomot sec.

Annie îşi acoperi gura cu mâna, încercând zadarnic să-şi reţină un hohot de râs.

— Punct câştigat?

Greg se ridică în capul oaselor încruntat balansându-şi braţele pe

genunchi.

— Câştigat.

Annie făcu o plecăciune mărinimoasă şi îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice.

În clipa în care se fixă pe călcâie pentru a-l trage îşi dădu seama de greşeala făcută. O fracţiune de secundă mai târziu, Greg era deasupra ei, sputurându-şi mâinile şi zâmbindu-i cu căldură.

— Nu eşti singura care ştie judo, Silk.

Stând întinsă pe spate, cu el deasupra, nu era tocmai o idee prea bună, ţinând seama de sărutul de mai înainte. Se părea că la acelaşi lucru se gândea şi el, căci sclipirea din ochii lui

se transformă în strălucirea unui tăciune aprins.

— Te-aş fi putut răpune oricând azi-noapte, spuse el cu o voce scăzută şi răguşită. Dă-te bătută.

Ar fi trebuit să aleagă o expresie care să o facă să-i sară muştarul. Îşi muşcă buzele. Ura să fie învinsă.

— Ai dreptate, spuse ea. N-o să mai fac niciodată.

El nu întrebă dacă se referise la venirea în camera lui sau la asumarea de riscuri inutile în timpul cascadoriilor. Poate crezu că ea renunţase la tot.

Catâr încăpăţânat, îşi spuse ea atunci şi bătu uşor din gene.

— Mă ajuţi să mă ridic?

El îi întinse mâna.

Era atât de uşor, încât aproape că se ruşină. Îl trase brusc înspre ea, iar călcâiul cizmei intră în contact cu abdomenul lui. Întinse apoi piciorul şi îl azvârli peste capul ei.

Creştetul lui se afla lipit de creştetul ei, şi amândoi urmăreau zborul porumbeilor printre bârne.

— Cineva ar putea să se rănească făcând chestiile astea, mormăi el.

— Nu răspund prea bine la provocări.

— Ăsta ar fi un motiv pentru care ar trebui să facem coregrafia scenelor de bătaie. O mişcare greşită…

Annie scoase un fornăit, frustrată, iar unul din cai întoarse capul să se uite. Se răsuci pe burtă pentru a-l privi

şi rămase uimită văzând că şi el făcuse acelaşi lucru. Buzele lui se aflau la câţiva centimetri depărtare de ea, iar răsuflarea îi atingea faţa. Ea trase atunci aer în piept încercând să-şi amintească ce anume fusese atât de important.

Respiraţia nu o ajută. Sângele care-i curgea prin vene părea prea lichefiat pentru a putea transporta oxigenul spre creier. Acest lucru nu o mai împiedicase niciodată să discute.

— Trebuie să priveşti totul în termenii unui posibil dezastru?

— E mai sigur aşa.

Ca şi cum ar fi cântărit riscurile, el îi studie chipul, ochii, buzele. Se întinse. Ea tresări. El clătină din cap

încet. Spre surprinderea ei, ascultă şi rămase nemişcată. El îi scoase un pai din păr.

— Îţi poţi scoate ochii cu aşa Geva, să ştii.

— Eşti imposibil! strigă ea.

— Dar îmi pasă de ei!

— Şi mie-mi pasă de tine, spuse ea ridicându-se.

— Grozav. Bănuiesc că asta înseamnă că vei mai veni în camera mea.

— Nici în ruptul capului. O să blochez uşa cu biroul, pentru orice eventualitate.

— Bine. Atunci, îţi poţi petrece acolo următoarele trei zile bucurându-te de suspendare.

Ea ieşi val-vârtej din grajd şi abia după ce merse ceva drum pe High Noon Avenue îi dădu seama că bluza îi era sfâşiată, fusta, un dezastru iar părul, răvăşit, aşa cum numai un sărut cu tragere de păr, apăsare a buzelor şi chinuire a inimii îl putea face.

— Puţin îmi pasă! spuse ea împingând cu umărul uşile batante ale barului.

Cizmele ei răsunară pe trepte, iar Bill şi Tony rânjiră. Ea se răsuci brusc.

— Am căzut de pe cal şi sunt murdară, e bine? Ei ridicară mâinile în acelaşi timp, părând docili, ca şi cum ar fi coborât dintr-o trăsură atacată.

— Ne pare rău, Annie.

Zgomotul uşii ei trântite îşi găsi

ecoul în toată clădirea-şi fu urmat d. E două hohote de râs foarte bărbăteşti.

Greg stătu sub duş jumătate de oră pentru a-şi îndepărta praful, murdăria şi sudoarea uscată. Mai pierdu apoi un sfert de oră în faţa chiuvetei retrăind scena din grajd şi reproşându-i bărbatului din oglindă.

— Practic, ai atacat femeia.

Pam i-ar fi dat papucii dacă ar fi atins-o astfel vreodată. Nu trebuia decât să vadă teamă în ochii ei şi îşi reţinea aspectele mai aspre ale apetitului sexual. Căsnicia lor nu dusese lipsă de pasiune, dar hotărâse să o protejeze, pierzându-se astfel în ea nenumărate nopţi, dar menţinându-şi totuşi autocontrolul. Nu-i făcuse

niciodată niciun rău. Nu i-ar fi putut face aşa ceva vreodată. Îl iubise pentru acea putere de reţinere, văzând în ea ceea ce şi era, grijă şi dragoste.

În ziua aceea, însă, fusese cu totul altceva. Îşi pierduse controlul şi stăpânirea. Cu toate acestea, Annie nu se temuse deloc. Ar fi putut să jure că era la fel de excitată ca el.

Bărbatul din oglindă îşi feri privirea.

— O biată scuză pentru maltratarea unei femei. Se trânti pe pat şi îşi trecu o mână peste rama fotografiei.

— Credeam că a dispărut, spuse el cu glas tare. Totul s-a blocat după ce ai…

Nu mai fu nevoie să încheie fraza. După moartea lui Pam, dorinţa i se stinsese. Se aşteptase, totuşi, ca, la un moment dat, să revină. Dar, după cinci ani, începuse să creadă că nu va mai putea iubi din nou, că nu va mai fi torturat de o asemenea dorinţă mistuitoare.

Şi atunci apăruse Annie Cartwright.

Trebuia să ţină totul sub control. Totul. Reacţia lui de răspuns, dorinţa fizică ce îl orbea de fiecare dată când o vedea. Ea îl dorea, măcar atâta lucru era limpede. Îi spusese în faţă că era femeia potrivită pentru el.

„– Ei, Pam, acest bătrân şi ramolit cowboy cu care te-ai măritat ar trebui

să fie măgulit. Poate că unele femei găsesc captivante chipurile care arată ca nişte şei zgâriate şi piele încreţită.

Pam o făcuse.

Annie o făcea.

Ce avea să facă el, oare, în legătură cu asta?

— Nu trebuie decât să fixăm limitele şi să tragem liniile.

Atunci poate reuşea să doarmă şi el ca lumea. Lăsă uşa puţin întredeschisă, pentru orice eventualitate.

Şctâe

— Nu trebuie decât să fixăm limitele şi să tragem liniile.

Annie zâmbi, proptindu-şi bărbia în palmă în timp ce Greg îi prezenta

pianul. Aproape că se aştepta să scoată un stilou şi să schiţeze totul pe faţa de masă din hârtie. După care avea să-şi scoată cronometrul şi să-i explice totul pe porţiuni de timp.

Cantina zbârnâia de zgomotul unei melodii country ce se auzea la tonomat. Mirosul de bere şi tequila se combina cu cel al fumului de ţigară.

Ea îşi opri lingura în farfuria de chili mestecând un cartof prăjit. Dă foaia scenariului şi aşteaptă următorul semn, îşi spuse ea. El se ocupase de tot, în afară de rolul ei. Dar pe acesta avea să-l scrie ea.

— Ce părere ai?

Cel puţin o întreba. Ea zâmbi din nou.

— Se pare că ai plănuit tot. Eu sunt cuminte în ceea ce priveşte cascadoriile. Tu eşti cuminte în ceea ce priveşte sexul.

Îşi drese glasul, după care îşi tamponă uşor buzele cu şervetul.

— Cred că o să ne descurcăm.

El nu părea prea liniştit din cauza zâmbetului ei visător şi a privirii provocatoare.

— Apropo, suspendarea rămâne în picioare.

Ea vârî în gură un cartof mare, îl mestecă încet şi apoi îşi linse un cristal de sare de pe buza de jos. Următorul cartof îl afundă în ketchup, răsucindu-l încet până se acoperi tot.

El îşi drese glasul. Suna ca o

maşină care avea nevoie să fie reparată.

— Ai încălcat o regulă de-a mea. Ai ştiut asta foarte bine. Acum plăteşti.

— Bine.

— N-ai de gând să te cerţi?

— N-am de gând nici să te arunc în partea cealaltă a încăperii. Nu. Ai perfectă dreptate. Merit o suspendare de douăzeci şi patru de ore pentru faptul că mi-am asumat fără ruşine un risc inutil. E dreptul tău în calitate de coordonator...

— Şaptezeci şi două de ore, Annie.

Ea nu mai putu rămâne serioasă.

— Nu ţi-a scăpat chestia asta, nu?

— Şaptezeci şi două de ore. A fost ostentativ.

„Ostentativ” acoperea o mulţime de lucruri cum erau, de exemplu, sărutările cu gura deschisă.

Greg făcu un semn chelneriţei să aducă încă o bere şi o porţie de cartofi prăjiţi, în timp ce Annie îşi curăţa farfuria şi o şterpelea cu neobrăzare pe a lui.

În atmosfera aceea încărcată, Annie sorbi din paharul ei de apă cu gheaţă. Se făcuse foarte cald. Aproape la fel de cald ca noaptea trecută.

Dacă unui nu dormea, celălalt nu mergea în somn. Îşi petrecuse ceasurile fixând tavanul şi imaginându-şi că se afla în patul lui Greg, sub privirea lui. Acea fantezie o făcu să-şi simtă trupul fremătând şi cuprins de febră. O rază

de lună pătrundea în încăpere, acoperindu-i pielea ca un cearceaf transparent. Îşi găsise aluniţa de lângă buric, se atinsese unde o lumina luna şi, de asemenea, şi în alte locuri pe care le-ar fi atins Greg.

În cantină, îl surprinse privindu-i gura. Încă un cartof dispăru.

— Am un apetit extraordinar.

„Şi eu la fel”. Graţie unui autocontrol de fier, reuşi să n-o spună cu glas tare.

Graţie imaginaţiei lui Annie, nici nu trebuia s-o facă.

Îşi privi farfuriile.

Ea încerca să-l facă să iasă din carapace, să trăiască din nou. Dar acest lucru pentru Greg implica un puternic

impuls sexual, care poate ar fi depăşit-o. Trei porţii de chili nu ajutau. Ea trăgea' absentă de bluză. Poate că ideea unei despărţiri de şaptezeci şi două de ore nu era tocmai rea; amândoi aveau nevoie de o perioadă de linişte.

— Deci tragem linia la cină, spuse ea.

— Ai cumva alte idei?

O duzină, majoritatea erotice.

— E mai bine aşa.

— Exact.

— Povesteşte-mi despre ea.

Acea frază neaşteptată îl făcu pe Greg să încremenească în interior. Deşi Pam făcea parte integrantă din viaţa lui, nu-şi mai amintea ultima oară când vorbise despre ea. Pomenea de ea,

bineînţeles, o versiune standard pe care o spunea noilor cunoştinţe. Era altceva să-i povestească lui Annie, ar fi putut redeschide rana sau să o vindece. Riscă, deşi nu putea spune de ce.

— Nu semăna deloc cu tine. Era mai mică. Mai delicată.

Annie îl încurajă zâmbind auto-depreciativ.

— Nu era un băieţoi.

— Nu… Purta rochii când toată lumea purta blugi. Nu ieşea niciodată fără să se dea cu parfum sau fără să poarte sutien.

Annie încetă să se mai joace cu al treilea nasture ai bluzei, retrăgându-şi mâna subtil. Greg ştia că nu voise să fie atât de provocatoare. Dar tot îşi simţi

trupul răspunzând.

Un vânt fierbinte măturǎ deşertul. Cantina era închisă şi aglomerată. Privind-o pe Annie, sunetele, mirosurile, chipurile dispărură toate.

Părul ei sclipea în lumina unui bec acoperit cu tablă. Îl mâncau palmele. Cuprinse în mână sticla de bere umedă şi apoi îşi lipi palma de ceafă.

Nu îl ajută în niciun fel. Vorbea despre Pam, neputând să treacă de nişte ochi albaştri şi de o privire care vorbea de iubire şi concentrare intensă, o privire aţintită asupra gurii lui, făcându-i inima să bată cu putere şi partea inferioară a trupului să se întărească şi să pulseze.

— Ce fel de parfum?

Îl menţinea în realitate. Era acel gen de femeie. Şi Pam fusese.

— Floral. Tu nu-ţi dai cu parfum.

— Încă n-am găsit unul care să se poată combina cu mirosul lui Ben-Gay.

Râseră amândoi, el amintindu-şi de căderile pe care le făcea, de vânătăile de pe pulpa ei, de felul cum mirosea în patul lui. O mireasmă uşoară, feminină mai rămăsese încă impregnată în perna lui amestecată cu mirosul de scrobeală. Îşi imaginase foarte multe în ultimele două nopţi, stând treaz şi cu urechile ciulite la orice scârţâit al podelei.

— Te-ai săturat? o întrebă el arătând spre farfuria goală.

Terry Lawrence

Nu trebuia decât să dea din cap

afirmativ. El plăti şi ieşiră. Ajungând de partea cealaltă a uşilor batante, el îşi puse pălăria trăgând-o mult pe frunte.

Amândoi aveau nevoie de aer curat. Deşertul le oferi o adiere uşoară care îi ciufuli părul lui Annie, agitându-i şuviţele ca fildeşul, asemeni unor raze de lună, în jurul chipului ei.

Greg privi spre cerul senin. Luna şi Annie îl înfierbântaseră destul. Încercase să-i spună de ce nu mai dorise nicio femeie în cei cinci ani de la moartea lui Pam. Nu trebuia să se gândească la o sută de motive pentru care să se schimbe acum.

Se plimbau pe recreata stradă western, trecând pe lângă o fierărie, o farmacie, o prăvălie cu articole de

îmbrăcăminte, toate având faţade goale, în stilul propriu hollywoodian.

— Îmi place foarte mult modul cum pot să creeze o fantezie din câteva scânduri şi vopsea, zise ea.

— Asta plus un aparat de filmat îndreptat în direcjia potrivită.

— Adaugă şi câţiva cai şi ne întoarcem pe vremea cowboy-lor şi a indienilor.

— Eu am fost un cowboy.

Annie îl credea. Avea acea înfăţişare bătută de vânt şi arsă de soare a unuia care a trăit ani de zile sub cerul liber. Îl privi şi văzu preerii, hoinăreli noaptea sub lumina stelelor, cele mai strălucitoare şi mai reci studiate cu o privire prudentă şi

precaută şi îi fu milă de el. Niciun bărbat n-ar fi trebuit să fie atât de singur.

— O muncă îngrozitoare, continuă el, mormăind. Fermele sunt nişte mănăstiri cu vaci. Tot timpul miroseam la fel cu calul pe care-l călăream, nu ajungeam niciodată să-mi scot praful din chiloţi şi locuiam într-o baracă împreună cu alţi câţiva tipi care miroseau la fel de oribil ca mine.

Annie râse şi, în timp ce mergeau, dosul mâinii i se atingea de a lui. Ajunseră într-un Joc unde faţadele luau sfârşit şi începea deşertul. Stâlpii zimţaţi din Monument Valley străpungeau cerul serii.

— Când te-ai lăsat?

— Când am cunoscut-o pe Pam, spuse el.

Annie sesiză blândeţea din glasul lui şi ştia cine o provocase fără să mai fie nevoie să întrebe.

— Trebuie să fi fost o femeie deosebită.

— Bănuiesc că orice femeie pe care o iubeşti devine deosebită.

Annie îi ocoli privirea, uitându-se la pietrele acelea înalte, singuratice şi dezolante. Îi strânse mâna şi râse intenâionat.

— Acum spune-mi cum s-a transformat un cowboy aspru şi grosolan în exemplul de politeţe pe care-l văd azi.

Un râs scurt, al lui de data asta,

străpunse seara.

— Nu e vorba de ce-a făcut ea, ci de ce-am făcut eu datorită ei. Am obţinut o slujbă mai bună în circuitul rodeo şi, după aceea, m-am folosit de experienţa pe care o aveam pentru a lucra pe post de cascador. Voiam ceva permanent.

— Căutarea pericolului nu e tocmai o carieră de lungă durată.

El ridică din umeri.

— Am făcut ce-ar fi făcut oricine, l-am arătat unui cal nărăvaş cine e şeful, am readus pe şină un vagon de marfă cu o viteză de o sută de mile pe oră, m-am prăbuşit intenţionat, asta era viaţa care-mi plăcea. Facem nişte lucruri nebuneşti uneori. Uită-te la Jackson.

„Uită-te la mine”, îşi spuse Annie.

Cufundat în amintiri, Greg rupse tulpina unei plante şi o sfărâmă între degete.

— În sfârşit, nu-mi mai riscam viaţa făcând un pariu idiot la fermă. Aveam acasă o femeie la care să mă întorc, un viitor de plănuit.

— Apoi ea a murit.

Deasupra unui munte îndepărtat, căzu o stea, un semn alb pe cer, care dispăru foarte repede. Greg se înfioră şi se întoarse. Porniră agale înapoi, spre oraşul provizoriu.

— Un beţiv i-a lovit maşina. Nu l-a văzut venind.

— Nu e nevoie să intri în amănunte dacă nu vrei.

Greg descoperi că amănuntele nu contau. Ceea ce conta era faptul că Pam murise şi Annie exista, acolo, lângă el.

Îi luă mâna din nou şi îşi desfăcu degetele ca ea să şi le poată petrece pe ale ei. Îşi legănau mâinile între ei în mers. Când ajunseră în capătul străzii, el clătină din cap.

— Dacă ne-ar vedea cineva, ar crede că e. Ceva între noi.

— Ar putea fi.

— Numai asta urmăreşti?

— Te-am privit o dată şi mi-am spus: „Uite un bărbat care are nevoie de ceva interesant în „viaţă”.

Tem’ Lnnrenec

— Aşa că ai sărit cu mine dintr-o

maşină în mers.

— Am urcat cu tine într-una, spuse ea, şi bătu din gene, ceea ce atrase un alt hohot de râs din partea lui.

Greg scutură apoi din cap.

— „Interesant” e un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. Totuşi, în legătură cu ce s-a întâmplat ieri în grajd, trebuie să recunosc că am fost mult prea lipsit de tact.

Nu m-a deranjat.

— Am observat.

Abia dacă îi separa o răsuflare, iar trupul lui era destul de aproape pentru ca să se poată rezema de el. El păstră acei câţiva centimetri distanţă.

— Totuşi, aş vrea să-mi cer scuze.

— Nu e nevoie de asta.

— Atunci spune-mi de ce e nevoie.

Ochii ei sclipiră.

— De viaţă. De dragoste. Ştiu cum e să pierzi pe cineva, Greg. Totul poate să dispară atât de repede. De aceea trebuie să lupţi, să trăieşti cât mai intens, să nu te închizi în tine însuţi.

— Să nu te închid pe tine afară? întrebă el atingându-i obrazul cu vârful unui deget şi dându-i în spate o şuviţă de păr.

Totul rămase nemişcat în jurul lor, aerul, rotaţia pământului, iar ea simţi mici şocuri pe piele.

El acoperi distanţa care-i despărţea şi blugii lui îi atingeau pe ai ei. Bumbacul cămăşii lui se freca de mătasea bluzei ei. Miresmele plantelor

şi ale prafului se amestecau cu cele ale pielii, ale pudrei de pe obrazul unei femei şi cu ale bărbiei rase a unui bărbat.

Ea se înălţă pe vârfuri şi îl sărută, arătându-i ce dar tandru şi dulce putea fi dragostea. Nu trebuia să fie o pasiune sălbatică. Nu trebuia să fie sfârşitul lumii. Puteau să fie prieteni, să ţină unul la altul şi să-şi dăruiască câte ceva. Dar cum puteau numai cuvintele singure să spună toate aceste lucruri?

Trecură minute întregi, preţioase şi inocente, timp în care buzele ei le atingeau uşor pe ale lui, făcându-l să iasă din carapace, din spatele liniilor şi limitelor care îl ţineau captiv ca un gard de sârmă ghimpată. „Urmează-

mă”, ar fi vrut ea să-i spună.

El abia îi răspundea.

Descurajată, ea îl mai sărută o dată.

A fost destul o dată. Ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să se încreadă în şoapta sufletului ei care o îndemna să îndrăznească mai mult. Întreaga ei viaţă fusese plină de semne de stop pe care nu voise să le citească, semnale de renunţare pe care nu le-a ascultat asumându-şi riscurile.

Apăsarea buzelor lui îi trimise un avertisment, pe care ea îl ignoră. Îi spusese, mai mult sau mai puţin, că el nu va fi acolo să o prindă dacă va cădea. Poate că deja căzuse.

— Ce vrei de la mine?

Asprimea vocii lui îi trăda lupta din interior.

— Lasă să se întâmple, îl rugă ea.

— Nu eu sunt cel care se opune, zise el, punându-i un sărut pe tâmplă şi adulmecându-i gâtul.

— Dă-ne o şansă. Dacă e să fie ceva mai mult decât o prietenie…

— Mai mult?

Îi muşcă pielea delicată de sub lobul urechii.

Sânii ei erau înfierbântaţi, iar locul sacru dintre picioare se încălzi şi se umezi. Zona de sub buric o durea de plină ce era. Ar fi vrut ca el să-şi apese mâna acolo şi degetele lui să alunece în jos.

— Riscă, şopti ea. Orice s-ar

întâmpla.

El o cuprinse în braţe răsuflând greu. Îi rosti numele, strânse o mână de păr în pumn şi şopti răguşit cuvântul „Silk”. Spuse acelaşi lucru şi pentru sânul ei când mâna îi alunecă pe sub bluză, acoperindu-l.

Ea se arcui, lăsându-l să-i umple palma. NiCiun pic de timiditate, nicio scuză pentru faptul că nu avea lenjerie dantelată sau pentru dimensiunea modestă. Era gata să-şi rişte trupul, sufletul, să se ofere în totalitate unui bărbat care nu făcuse nimic mai mult decât să rostească nişte promisiuni stârnite de pasiune. Cine risca, de fapt?

Nu ea, îşi spuse Greg.

Idei nebuneşti îi împânzină capul,

inundându-i creierul. Ea era o femeie bună, strălucitoare, curajoasă şi îndrăzneaţă, o femeie care îl făcea să vrea să-şi schimbe viaţa. Un bărbat ar fi trebuit să se simtă grozav având alături o femeie ca Annie.

El nu era acel bărbat. El nu mai dansa pe marginea prăpastiilor. Nu-şi deschidea inima nimănui.

Se desprinse, iar înjurătura lui mormăită răsună în liniştea care plutea în jurul lor.

Geamătul lui Annie muri în aer.

— Ce s-a întâmplat?

Un şir de înjurături bine alese păreau singurele cuvinte potrivite. Cu coada ochiului, Greg o urmărea cum îşi dădea părul pe spate şi îl strângea în

coadă cu nişte degete agitate.

— Mama obişnuia să-i spună tatii că ferma mirosea destul de urât şi fără ca vocabularul lui să împută aerul.

Râsul lui răsună inexpresiv. Ea era jignită, iar el era cel care o făcuse. Ar fi fost mult mai rău dacă se prefăcea că o poate iubu

— Dacă vrei sex, Annie, îţi dau, fără nicio problemă. Dar tu vrei mult mai mult.

— Mult mai mult decât eşti gata să rişti, vrei să spui.

El îi aruncă o privire duşmănoasă, iar ea i-o întoarse.

— Bine, spuse el. Te-aş putea minţi spunându-ţi că sunt gata Să încerc orice, când, de fapt, nu vreau decât să

fac dragoste cu tine până răsare soarele şi patul se scufundă. Asta vrei?

— Ştii foarte bine că nu.

— De aceea ar trebui să-mi mulţumeşti că m-am oprit acum, spuse el pornind spre colţul străzii.

Ea nu-l urmă. Din douăzeci de paşi iuţi fu din nou lângă ea. La naiba, nu putea să lase o femeie singură pe o stradă pustie. O apucă brusc de mână şi o trase spre hotel.

— Mergem la culcare. Fiecare în camera lui.

Annie se prăbuşi lipită de uşa camerei ei de hotel ascultând-o pe a lui trântindu-se. Ea şi tapetul de pe pereţi vor fi tovarăşi de cameră în următoarele trei zile cât timp va fi

suspendată. Oftă şi îşi plimbă mâna peste patul din alamă, peste măsuţa de toaletă cu chiuveta şi cana ei, peste scaunul pe care era aruncat un tricou de bumbac. Mototoli bluza şi o azvârli într-un colţ. Zgomotul de haine căzute ţinea locul unui scandal total nesatisfăcător.

Se duse în baie şi dădu drumul la robinete la maximum, apa curgând cu zgomot în cada cu picioare în formă de labe. Turnă o ceaşcă de spumant de baie. A'burul începu să se ridice. Muşchii ei îşi doreau cu ardoare acea căldură relaxantă, trupul ei uleiul alinător, mintea ei minunata privelişte a culorilor din interiorul bulelor albe. În cele din urmă, acestea se sparseră.

Toate bulele fac la fel, şopti inima ei.

Până să spună cele câteva cuvinte despre Pam, Annie nu-şi dăduse seama cât de rău fusese zdrobită inima lui Greg şi cât de aspre şi de dure îi erau cicatricile.

Şi tu stai acolo şi-l provoci să-şi asume riscul, îşi spuse.

Dar nu şi-l asuma singur. De fiecare dată când se apropia de el, sfârşea în braţele lui, simţindu-se copleşită de senzaţii pe care nu şi le cercetase niciodată. Spre deosebire de Greg, nu putea susţine că erau pur sexuale. Dragostea putea fi cea mai periculoasă cădere din toate.

Fără saltele, fără plasă, fără cutii

de carton.

Doar braţele unui bărbat care să o prindă.

Îşi puse o mână plină de spumă pe sâni şi respiră adânc. Spusese că nu mai voise să facă dragoste cu nicio femeie de când murise Pam.

Ar vrea să încerce.

„Pentru că e de părere că poate să nu se implice emoţional”.

Lăsându-şi părul să alunece pe marginea căzii, se cufundă în apă până la bărbie, suflând în bulele de la suprafaţă.

Lasă-l să fie din nou singur, îi şopti un glas lăuntric. Dă-i cele trei zile.

Între timp, trebuia să găsească o cale prin care să-i stimuleze emoţiile, la

fel cum făcuse cu libido-ul lui.

Şi dacă nu mai poate iubi?

Ea se va ridica, se va scutura de praf şi va pleca acasă. Dar, înainte să se întâmple acest lucru, avea să-i arate că riscurile erau răsplătite. Flirturile nevinovate puteau fi exact ceea ce trebuia.

Trei zile, domnule Ford. După aceea revin.

Trecură două. A alergat, şi-a pierdut timpul stând cu cei din echipă, şi-a lăsat părul aranjat de coafeză şi a îndurat un masaj facial executat de specialistul în machiaj în rulotă trăncăni cu vedeta feminină a filmului, Belinda Saint.

— N-are niciun sens, spuse blonda

oxigenată bătând în scenariu cu degetele care aveau o manichiură prefectă. Într-o zi sunt o femeie competentă cu o carieră, în alta sunt o învăţătoare din secolul al nouăsprezecelea. Cum pot să rămân în pielea personajului? Nimeni nu mi-a spus că o să călăresc. Nimeni nu mi-a spus că o să-l las pe Nicholas Ştrand să mă lovească.

Asistentul de producţie îi explică repede:

— E o călătorie în timp, înţelegi? Femeia cu carieră moşteneşte o fermă, e azvârlită de pe cal, se loveşte la cap şi se întoarce în timp. Oamenii încearcă să o omoare în ambele epoci.

— Eu cred că agentul meu

încearcă să-mi distrugă cariera. Mitzi! Mitzi, sună-l pe Arron.

Asistentul îşi dădu ochii peste cap când auzi pomenindu-se numele influentului agent al Belindei.

— Tu ai citit asta? o întrebă Belinda pe Annie.

Aceasta, însă, ridică din nou din umeri.

— Sunt aruncată din maşini şi de pe clădiri înalte, dar niciodată nu citesc scenariul.

Belinda se strâmbă, atentă să nu-şi strice machiajul cu un zâmbet real.

— Nici eu, de aceea există agenţi.

— Dar nu trebuie să fii pălmuită de-adevăratelea, să ştii.

— Nicholas are un talent

nemaipomenit de a intra perfect în rol. După aceea îşi cere mii de scuze. Zice că n-are nicio legătură cu aventura noastră din ultimul film pe care l-am făcut.

Annie îşi aminti discuţia avută cu Greg în legătură cu poveştile de dragoste de pe platoul de filmare. Îşi promisese şaptezeci şi două de ore de linişte. Pe de altă parte, avea un talent de care era nevoie.

— Pot s-o fac eu.

— Ce anume? întrebă Belinda.

— Să primesc palma. Nu una adevărată, dar mă pricep foarte bine. Pot să mă feresc fără să se observe.

— Asta o să-l înfurie teribil pe Nicholas. Vii cu mine. Mitzil Sună la

costume să trimită o rochie exact ca a mea. Pentru Annie, da? în ce secol suntem în scena următoare?

Intrară într-un bar specific secolului al nouăsprezecelea. Cowboy-ii se aflau de-a lungul tejghelei. Un pian stătea tăcut, dar bine luminat, într-un colţ. Pahare de whisky şi scuipători se aflau împrăştiate pe podeaua prăfuită. La vreo doi metri distanţă se vedeau nenumăratele cabluri ale aparatului de filmat, în timp ce o mulţime de reflectoare se aflau deasupra capetelor.

Greg ştiu când apăru ea pe platou. Toate capetele se întoarseră spre Belinda, cea mai recentă iubită platinată a Americii. N-ar fi fost bărbat dacă n-ar fi observat renumitul

decolteu pe care o revistă de scandal îl poreclise Valea Siliconului. Să privească ceilajji, pentru că lui îi tăie răsuflarea femeia care se afla lângă vedetă.

Annie purta aceeaşi rochie de bal. Părul ei era de un blond-alb natural, faţa ovală şi ochii de un albastru mai cald. Plină de viaţă, nu blazată, radia o energie extraordinară. Îşi iubea munca; se vedea foarte bine. Ce altceva mai iubea, oare?

Annie ridică din urperi înainte să se ducă spre el.

— Ai spus că nu pot să lucrez, nu că n-am voie să mă uit.

— Doar nu vei fi în această scenă.

— Începe cu Belinda care primeşte

o palmă. M-a rugat pe mine s-o fac în locul ei.

Belinda îi aruncă un zâmbet fermecător.

— E vreo problemă?

Nu se putea certa cu ultima descoperire a regizorului.

— Fă-o, îi spuse el lui Annie. Poţi să execuţi cea de-a treia zi altă dată.

— Cum spui tu, şefule. Şi, şefule? spuse ea ridicându-se pe vârfuri.

El. Sări ca şi cum ea ar fi încercat să-i dea un scorpion.

— Fără îmbrăţişări, fără sărutări şi fără mulţumiri.

Total resemnată, ea îşi strânse buzele şi îşi împreună mâinile la spate. Din păcate, acea mişcare făcu să i se

umfle sânii, presându-se de marginea dantelată a decolteului adânc…

— O să fiu tăcută ca un şoarece.

El murmură ceva şi se îndepărtă. Păruse ceva de genul: „O să cred când o să văd”.

— Bună.

Annie se răsuci şi zâmbi primei persoane pe care o văzu – Jackson, tânărul cascador neascultător.

— Am auzit că te-a suspendat şi pe tine, zise el. E îngrozitor în privinţa regulilor.

— Cred că se gândeşte numai la binele tău.

— La al tău se gândeşte deja? întrebă tânărul frecând între degete marginea din dantelă a corsajului ei.

Annie s-ar fi simţit insultată dacă n-ar fi fost atât de tânăr. Îi amintea de Cody, numai hormoni şi motociclete Harley. Îi dădu mâna la o parte. Ridicându-şi privirea, îl văzu pe Greg purtând o discuţie cu regizorul secund. Ar fi putut jura că se uitase, l-o spunea ceva din felul în care tensiunea din umeri, se ridica până la jumătatea gâtului.

Râse uşor.

— Iartă-mă, Jackson, dar îl aştept pe star, spuse ea apoi făcând semn spre Nicholas Ştrand care tocmai intra.

— Ce văd, oare, femeile la el?

— Sincer nu ştiu.

Individul era la fel de perfect la înfăţişare ca Belinda Saint. Îşi păstra

imaginea proaspătă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Când Belinda le făcu cunoştinţă, el se aplecă adânc şi îi sărută mâna lui Annie.

— Fermecat.

Annie avu impresia din nou că sesizase o mişcare cu coada ochiului. Era doar Greg care rupea un scaun pe spinarea unui cascador explicând echipei scena ce avea să urmeze.

Nicholas tresări, dar Annie zâmbi încordată…

— Nu-l băga în seamă. Vor face asta de un milion de ori până va ieşi perfect.

— Mm. Şi scenele de dragoste se fac la fel. Iar şi iar.

Annie aşteptă o roşeaţă, o

îmbujorare, ceva, o reacţie de vreun fel. În fond, Ştrand fusese desemnat în mod oficial ca fiind cel mai sexy bărbat cu doi ani în urmă. Pe vremea aceea, ea fusese perfect de acord. Dar atunci nu-l cunoştea pe Greg Ford!

— Repetăm scena?

Uluit de lipsa ei de interes, Ştrand încuviinţă.

— Neapărat.

Greg îşi petrecu ore întregi repetând o scenă care avea loc în fiecare film western. Cu toate acestea, rămase neînduplecat în faţa rugăminţilor asistentului de producţie de a se grăbi. Membrii echipei se băteau, ridicau sticle pe care apoi le spărgeau unui în capul celuilalt,

puneau mâinile pe scaune pe care le rupeau pe spinări, loveau cu dreapta şi cu stânga şi dădeau upercuturi care nu erau niciodată duse până la capăt, dar totdeauna împingeau capetele pe spate şi încovoiau indivizii solizi. Aveau să filmeze scena bătăii o singură dată perfect, după care se vor relua câteva faze pentru prim-plan. Greg avea totul sub control şi era gata de filmare. Palma răsună în întregul platou.

Annie se ţinea cu o mână strâns de bara din fala barului. Cu cealaltă, care îi tremura, îşi acoperi obrazul. Ştrand se afla lângă, ea drept, indiferent şi arogant.

— N-a durut, nu-i aşa?

Greg simţi un nod în stomac. Intră

pe platou aproape zdrobind cronometrul în pumn. Se opri doar la câţiva centimetri de Ştrand şi se uită la obrazul lui Annie. Nu se vedea nicio urmă de palmă sau roşeaţi.

— Ce s-a întâmplat?

Annie păli când îi auzi glasul aspru.

— Am făcut să pară real.

— Aşteaptă acolo. O să te chem când o să avem nevoie de tine.

Ea se îndepărtă.

Ştrand încercă să fie util.

— Pot s-o fac mai bine. Când ea nu se aşteaptă, înţelegi?

Greg îl măsură din cap până-n picioare şi îi spuse cu o voce scăzută:

— Dacă o loveşti de-adevăratelea,

te omor. Înţelegi?

Nu mai aşteptă răspunsul.

Greg se cufundă în fotoliul său din camera de proiecţie. Pe film se vedea o bătaie fără cusur. Singurul lucru deplasat era expresia de groază de pe chipul lui Nicholas Ştrand.

— Era constipat sau ce? observă asistentul de producţie.

Prim-planurile de a doua zi aveau să rezolve problema.

Greg nu era sigur că exista ceva care să rezolve problema lui. Ţinea la Annie, din adâncul sufletului, în locuri pe care le zidise de multă vreme. Faptul că o exclusese de la filmări îl învăţase doar cât de mult era în stare să-i simtă lipsa.

Ceru să vadă filmul iar şi iar, aţintindu-şi privirea asupra blondei de la bar. Ştrand o pălmui. Ea tresări exact la momentul potrivit. Joc, fantezie, Greg ar fi trebuit să ştie. La naiba dacă nu-i păsa.

Şapte

Toată săptămâna a fost morocănos ca un urs. Păstrarea distanţei faţă de Annie cât mai mult posibil fusese o bună strategie. Suspendarea ei, una chiar şi mai bună. Numai dacă ar fi făcut-o cineva să înţeleagă.

Îl tachina fără cruţare, bătându-l la cap cu glume îngrozitoare, îmbrăţişându-l în treacăt, atingându-i provocator când trecea pe lângă el, totdeauna când simţea nevoia mai mult

şi când se aştepta mai puţin. De fiecare dată când se întâmpla, să se gândească la ea şi îşi ridica privirea, ea îl surprindea, având pe chip un zâmbet demn de Mona Lisa.

— Femei.

Mormăielile nu-i serveau la nimic.

După o săptămână de atenţie din partea ei ajunsese să o aştepte, anticipându-i sosirea, răsfoind scenariul până la următoarea ei scenă, ascultând zgomotul apei care curgea într-o baie din camera de vizavi, închipuindu-şi-o cum se cufunda în cadă şi apoi în patul lui. De ce nu? Fanteziile erau libere.

Iar timpul costa bani. Îi tulburase munca, viaţa şi echipa. Poftă ei de distracţie îi molipsise pe toţi. Bill avea

grijă ca ea să nu lipsească de la vreo întâlnire a lor. Chris şi Antony îi sugerau noi cascadorii pe care să le facă. Se distrau de minune văzându-şi şeful perpelindu-se.

Dar el nu era învins încă. Împins şi îmboldit să trăiască din nou, el se încăpăţâna şi se împotrivea tuturor, începând cu Annie. Jocul putea fi jucat de două persoane.

Întinse schema pentru scena exploziei pe masa pliantă de lângă rulotă. Ca un spirit, Annie îşi făcu apariţia din senin. Încă două minute şi ar fi putut-o suspenda pentru întârziere. De unde atâta noroc?

— Salut, băieţi.

— Salut, Annie.

Bărbaţii se strânseră umăr lângă umăr pentru a-i face şi ei loc – chiar lângă Greg.

Posomorât, acesta le atrase atenţia asupra zonei pe care trebuiau să o protejeze înainte de montarea explozivelor.

— În scenă sunt incluse o maşină Corvette, o încărcătură de explozive din plastic, benzină şi câteva batoane de trinitrotoluen. Nu vrem să stârnim prea mult praf ca să nu se mai vadă flăcările. Pe de altă parte, nu vrem să transformăm totul în tone de şrapnel şi fibră de sticlă topită. Jack, vrei să le explici?

În timp ce expertul în demolări le explica amestecul volatil, Greg trase în

piept aerul curat al dimineţii şi îşi vârî mâna în buzunarul de la spate.

— Au! ţipă Annie deodată şi, înlemnind în vârful picioarelor, îşi duse mâna la şezut.

Greg scoase calm un creion notându-şi ceva pe scenariu.

— Aveţi întrebări?

Bărbaţii îşi ţuguiară buzele şi clătinară din cap uitându-se la hartă şi la obrajii îmbujoraţi ai lui Annie.

Rămân doi obraji care nu se pot vedea, îşi spuse ea. Unul din ei încă o mai ustura în urma ciupiturii lui de expert. După ce îşi primiră cu toţii instrucţiunile şi se împrăştiară, ea se apropie de Greg.

— Unii ar ngmi asta agresare

sexuală, şefule.

El râse în sinea lui, răsfoind paginile scenariului.

— Adaug şi nesimţire la acuzaţie.

— Şezutul tău, însă, e foarte sensibil. O să ţin minte. N-ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

— Acea parte glumeaţă a lui era nouă şi ei nu-i inspira deloc încredere.

— Şi dacă aş fi avut ceva împotrivă?

— M-ai fi azvârlit peste masă. Ştim asta amândoi.

Avea dreptate. Annie murmură apoi ceva în sensul că violenţa nu era o soluţie, după care îşi vârî mâna în buzunarul din spate frecând locul respectiv.

— Probabil că e o vânătaie.

— Vrei să sărut ca să treacă?

— Nu!

Tigrul pe care ea îl tachinase scăpase din cuşcă şi nu-i plăcea felul cum îi zâmbea. Se răsuci şi plecă, permiţându-i să arunce o privire lungă şezutului ei. Cel puţin, ea avu ultimul cuvânt.

— De fapt, chiar asta ai putea să faci.

Hohotul de râs al lui Greg declară întâlnirea încheiată.

Îşi calculă următoarea mişcare aşteptând în spatele faţadei unei băcănii. Annie îl frecase timp de o săptămână. În ultimele două zile fugise mereu de el. Trebuia să facă ceva. Şi,

pe urmă, îl distra să o vadă pierzându-şi echilibrul. Planurile de a o menţine în starea aceea îl făceau să sară vesel din pat în fiecare dimineaţă.

Era nevoie de doi pentru o ceartă şi tot de doi pentru un tango. Începând de la Eden şi până la arcă, lumea a fost făcută pentru doi. În afară de munca în domeniul cascadoriei. Nu putea face aceeaşi poantă de două ori. Ce să mai născoceaşcă?

Pulsul i se înteţi când îi auzi pasul pe trotuar.

Călcând apăsat, ea mergea exact ca un băieţoi. Aşteptă, până când ajunse la căpătui aleii şi, într-o fracţiune de secundă, o trase pe după colţ, în braţele lui.

Emoţiile trecură peste chipul ei mai repede decât o furtună de vară – şoc, furie, pregătire de luptă. Întregul ei trup se încordă. Deodată, îl recunoscu. Făcu ochii mari, speriată, iar o uimire încântată îi coloră obrajii. Înăuntrul ei clocoteau curenţi de excitare sexuală de netăgăduit.

El pierdu. Indiferent ce avânt îl stăpânise, dispăru imediat. Nu mai era o glumă. Nu mai era un joc. În umbrele aruncate de stâlpi şi placaj, el ştia ce aşteptase. O sărută. Apăsat.

Annie închise ochii. Nu avea nevoie de ei. Nasul ei îi recunoscu mirosul pătrunzător al coloniei, gura, gustul de mentă al pastei lui de dinţi, iar trupul, lărgimea umerilor şi căldura

lui.

Acel sărut nu era o şicană. Era la fel de furios ca un viezure scos din vizuină. La fel de necesar ca nevoia absolută a unui bărbat de o femeie. Şi la fel de primejdios ca dragostea.

Ea îşi aminti cu disperare că o mai sărutase şi altă dată, cu o pasiune sinceră şi o indiscreţie grosolană. Sinceritatea în erotism o tulbura şi o înspăimânta în acelaşi timp, trimiţând semnale de avertisment în fiecare colţişor al trupului ei care ceda. El voia sex; ea voia dragoste. Dacă ţinea să-şi protejeze un colţişor al sufletului, trebuia să nu uite acest lucru.

Se despărţiră când auziră un hohot de râs de partea cealaltă a faţadei.

Răsuflând greu, se uitară unui la altul.

— Noroc că am reflexe bune, altfel ai fi fost trântit pe spate, Ford.

— După felul cum m-ai chinuit toată săptămâna, singurul lucru de mirare e că n-am făcut-o mai devreme, spuse el, şi, ridicându-i o şuviţă de păr, îi adulmecă gâtul. M-ar recunoscut, aşa-i?

— A avut legătură mai degrabă cu instinctele feminine decât cu cele ale unei cascadoare.

— Totdeauna îţi asculţi instinctele, zise el atingându-i iar gâtul uşor.

Răsuflarea îi părăsi trupul, iar oasele îi devenirăde cauciuc.

— Nu trebuie să gândeşti ca să simţi asta, spuse el. Aşa ar fi dacă aş

intra în tine. Ca mătasea.

Annie nu ştia cum să privească acea blândeţe neaşteptată. Nu ştia decât că nu-i poate rezista.

Voinţa i se dizolvă, iar trupul îi înflori sub atingerea lui.

Vocea lui aspră răsună în liniştea din jur:

— Vino în camera mea mai târziu.

Ea fu gata să spună da.

Se auzi o goarnă. Bill şi Amos se aflau într-un jeep la căpătui aleii, privind drept în faţă şi cu pălăriile de cowboy trase mult pe ochi.

Jucându-se cu bluza şi apoi cu părul, în cele din urmă, ea îşi vârî mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor şi luă o poziţie indiferentă. Nu

voise să facă nimic – nici să-i cuprindă gâtul cu braţele, nici să deschidă gura, nici să-şi lase limba să se onduleze după a lui.

Sau aşa voia ea să creadă el.

— Vii, şefule? strigă Amos.

— Dacă ar şti el, murmură Greg.

Ochii ei se măriră puţin, iar zâmbetul se simţea la fel de forjat cum arăta al lui. El întinse un deget pentru a-i atinge obrazul. Îi trebui un curaj extraordinar ca să nu o rupă la fugă. Simţi că el ştia asta şi văzu admiraţie în ochii lui.

— Greg…

— O să fac să fie uşor pentru amândoi, spuse el, şi se îndepărtă.

Te-ai băgat iar într-o încurcătură

nemaipomenită, îşi spuse.

Încruntându-se, Annie se cufundă în cada cu o apă destul de fierbinte pentru a fierbe ouă. Avea să fie creaţă ca o prună când va ieşi.

Avea să îmbătrânească până-l va înţelege pe Greg Ford. Chiar când credea că plecase, le-a spus câteva cuvinte tensionate lui Bill şi lui Amos, a făcut semn jeep-ul să plece şi s-a întors. Ea era încremenită. Mintea îi striga „Fugi”. Dar braţele i s-au ridicat din proprie voinţă.

Îşi scosese pălăria şi îi cuprinsese mijlocul, arcuindu-i spatele. Sărutul lui de despărţire sfârâise asemeni unui şarpe pe o piatră încinsă. În spatele ochilor închişi, ea îşi aminti zăpuşeala

şi soarele dogoritor, un adevărat infern. Fu redată luminii zilei fără suflare şi ameţită. După colţ, jeep-ul dădea rateuri. Greg îşi pusese pălăria şi plecase fără să scoată un cuvânt.

— Ah, Annie.

De ce trebuia ea să sară totdeauna cu ambele picioare? Strivi o grămadă de bule cu degetele de la picioare.

Data viitoare stai şi gândeşte-te.

La ce să se gândească? O făcea să simtă în tot trupul senzaţii care o străbăteau noaptea. Visele, atât când dormea cât şi atunci când era trează, erau ocupate de imaginea unui singur bărbat şi de dorinţe neexplorate. Semăna îngrozitor de mult cu dragostea – la fel de sentimentală ca o

melodie veche şi la fel de reală ca pământul de sub ea.

Spatele îi scârţâi când se frecă de cadă. Îşi căută vânătaia uşoară lăsată de ciupitura lui şi începu să râdă. Ar fi vrut să plângă. Nimic nu era logic. Când el fugea, ea ar fi vrut să fugă după el. Când el venea după ea, se întorcea şi o lua la fugă. Sau rămânea pe loc asumându-şi riscurile.

Era clar că se îndrăgostea.

Nu uita, însă, să cazi în picioare.

Greg îi salută mormăind pe cei doi membri ai echipei care stăteau tolăniţi în rulotă şi îşi luă o cutie, de bere din frigider. Pentru a suta oară în ziua aceea se trezi făcându-şi griji şi visând la o femeie.

— Unde-i Annie? întrebă Jackson sprijinindu-se de tocul uşii în prag, înţepat şi leneş, totodată.

— E pe platoul principal turnând prim-planurile.

Tânărul cascador trânti uşa despărţitoare.

Greg se uită la ceas. Turnau unghiuri peste umăr ale scenei în care Nicholas Ştrand o pălmuia pe Annie. Gândul acela îl făcu să scrâşnească din dinţi. La fel şi berea rece ca gheaţa. Bău jumătate de cutie dintr-odată. Ce se putea întâmplă mai rău? Dacă Ştrand nu-i lăsa timp să tresară, dacă palma lui atingea…

— Şefule, de obicei cutia se zdrobeşte după ce bei berea.

Se uită furios la Chris şi la Tony şi vărsă restul lichidului în chiuvetă.

— Voi, leneşilor, n-aveţi altceva mai bun de făcut decât să vă petreceţi pauza tolăniţi pe canapeaua mea?

— O aşteptăm pe Annie.

Aruncă în coşul de gunoi cutia zdrobită.

— De ce?

— Ne-a zis că ne face cinste cu masa de prânz după ce aruncăm maşina în aer.

— „Ălora dintre n-ai care. or să mai fie întregi”, aşa a zis, Greg recunoscu umorui caracteristic lui Annie. Se potrivea acolo perfect. Se născuse pentru acea meserie.

Atunci de ce nu putea să nu-şi mai

facă griji pentru ea? Se uită pe fereastră, privindu-l pe Jack care aşeza explozivele sub maşina Corvette nouă şi sclipitoare. Îşi aminti cum vopsiseră maşina care căzuse în prăpastie pentru a o face să pară nouă. O ţinuse în braţe pe Annie pe bancheta din spate a acelei maşini. Îl străbătuseră fiori ţinând din nou în braţe o femeie, cunoscuse senzaţii care dispăruseră de Ani de zile. Şi numai datorită ei.

— Chws, du-te şi vezi cât îi mai trebuie lui Jack ca să aşeze explozivele. Iar dacă te-ntâlneşti cu asistentul, spune-i că sunt la masă.

— O să şi creadă, zise Chris ieşind şi îndreptându-se spre expertul în demolări.

Greg repetă în minte cascadoria. Când maşina avea să explodeze, Jackson va face un salt spre aparatul de filmat ca aruncat de forţa exploziei. Va trebui să poarte o vestă solzoasă pentru a fi apărat de bucăţile care aveau să umple aerul.

Amănunte. De câte ori le spusese să evite să se gândească la trecut? Amănuntele îl ajutaseră să treacă prin momentele cele mai grele ale durerii. Durerea se atenuase. Acum ce se va mai întâmplă?

„Mai încearcă”. Acele cuvinte au fost şoptite lângă inima lui. Dar vocea aceea de femeie era a lui Pam sau a lui Annie?

Ieşi în căldura sufocantă din

timpul prânzului. Încruntându-se, îşi trase pălăria foarte mult pe frunte. Poate ar fi fost bine să o invite o dată în oraş. Să o sărute puţin. Mai mult chiar. Poate ar fi fost bine să mai dea o şansă vieţii.

La naiba, dacă ea ar fi ştiut că se gândea la acest lucru, probabil că ar fi bătut din palme şi ar fi chiuit. Pe de altă parte, ce avea de pierdut?

Asistentul de producţie flutura telefonul celular într-o mână şi scenariul în cealaltă, glasul său ascuţit auzindu-se peste întregul platou de filmare.

— Vrei să spui că am pierdut o maşină Corvette decapotabilă, fabricată în 1993, cu came duble, suspensii

întărite şi un compact-disc care a costat mai mult decât prima mea casă? Asta vrei să spui? Da?

Impasibil ca o stâncă, Greg încuviinţă.

— Uită-te singur”.

Asistentul nu se mai osteni să se uite la fiarele încâlcite din spatele lui şi strânse cât putu de tare telefonul în mână.

— Cum o să-i explicăm directorului de studio care ne-a împrumutat această maşină, că i-ai aruncat în aer o Corvette nou-nouţă?

Annie înghiţi în sec. Membrii echipei se dădeau înapoi centimetru cu centimetru. Ca un om care se afla înaintea Curţii Marţiale, aşteptând să i

se smulgă tresele de pe umeri, Greg privea drept în faţă. Regizorul însuşi venise cu elicopterul pentru a vedea ce mai rămăsese din maşină. Ascuns în spatele unei perechi de ochelari de soare şi în umbra aruncată de şapca sa de baseball, Luca Stone îl lăsă pe asistentul său de producţie să facă scandal.

— Ai idee cât costă maşina asta? strigă micuţul cu vocea lui ascuţită. Ai idee cine era proprietarul?

Greg st/înse din dinţi şi scutură din cap.

— Producătorul! Cel care plăteşte salariile. Cel care-ţi dă ţie salariul!

Annie tresări compătimitoare, trimijându-i în tăcere cât de mult sprijin

putea. Într-un fel era numai vina ei. Lăsaseră acea maşină nouă şi sclipitoare să stea pe o platformă plină de explozive şi nimeni nu. Se gândise să o aducă pe cea înlocuitoare înainte să se apese pe buton.

Ea se întorsese chiar înainte să se toarne scena. Greg era ocupat cu trecerea în revistă a detaliilor, cu verificarea ceasului, cu grijile ca nu cumva Jackson să facă vreun act de bravură. Tânărul simţea ceva pentru ea şi părea să se gândească să se protejeze cât mai puţin. Văzându-l pe Greg gata să explodeze, Annie se duse lângă tânăr şi îl luă de braţ.

— Să ştii, îi spuse ea îngroşându-şi vocea cât putu de mult fără să tuşească

sau să izbucnească în râs, că în ziua de azi un bărbat trebuie să se protejeze tot timpul. Crede-mă, o femeie apreciază foarte mult asta.

Ceilalţi abia îşi reţinură râsetele în timp ce ea. Se întoarse lângă Greg.

— O să fie atent, îi şopti ea printre dinţi.

Concentrându-se asupra schemei întinse în faţa lui, Greg spuse, fără să ridice glasul:

— Cred că o să-şi dea seama mai târziu cât de frumos l-ai dus.

— Am încercat să fiu utilă.

— Mulţumesc.

Pluti pe aripile acelui cuvânt un sfert de oră după aceea. Aparatele de filmat erau la locurile lor. Jackson îşi

făcu treaba. Maşina explodă cu precizie şi impecabil. Limbi de foc ţâşniră zece metri în aer şi o ploaie de pământ şi de praf căzu din văzduh. Explozia a făcut din şasiu bucăţi de metal răsucit în jurul scaunelor. Perfect, într-adevăr, numai dacă n-ar fi fost…

— …maşina care nu trebuia!

Greg renunţă să mai privească în zare şi se uită drept în ochii asistentului de producţie.

— Şi acum ce vrei să fac?

Vena de pe chelia micuţului aproape că plesni.

— Să faci rost de alta! Avem o mulţime de scene de turnat. Scene în care e nevoie de o maşină bună de condus şi care poate fi recunoscută!

— Bine. Facem rost de alta.

— Nu-i chiar atât de uşor!

Nu? Nimeni nu rostise cuvintele „Eşti concediat” sau „N-o să mai lucrezi în oraşul ăsta niciodată”; ceea ce însemna că puteau rezolva totul

— O să iau pe cineva din echipă şi o să mă duc la Los Angeles să iau altă maşină.

— De la cine? Cine din cei de la studio crezi că e destul de tâmpit să-ţi împrumute o maşină când tu tocmai ai aruncat-o în aer pe a producătorului?

— Aş putea s-o împrumut chiar pe a ta.

Din felul cum închise gura, Annie avu impresia că asistentul va exploda şi mai spectaculos decât maşina.

Greg îşi privi oamenii. Ochii i se luminară când o văzură pe Annie.

— Ne întoarcem până joi. Dacă n-am altă maşină, n-am slujbă. S-a făcut?

— Dacă n-ai maşină, n-ai carieră.

— Scuză deranjul, dar chestia asta nu prea e obişnuită să transporte pasageri, spuse Greg aruncând în spatele banchetei un carneţel, nişte hărţi, ochelarii de soare şi câteva amenzi vechi pentru depăşirea limitei de viteză.

După ce Annie urcă în camionetă, se instală şi îi zâmbi, el îşi luă ochelarii de soare.

— O să fie un drum lung.

Era totdeauna atât de ordonat, încât Annie se aştepta să aibă o listă cu

lucrurile pe care trebuia să şi le ia. În schimb, el aruncase câteva haine într-o geantă sport şi apoi îi bătuse în uşă.

— Avem un drum de paisprezece ore. Putem să mergem toată noaptea sau să găsim un motel pe lângă graniţa cu California şi să ajungem la Los Angeles mâine dimineaţă.

Să stea la un motel cu Greg Ford? Annie ridică braţele şi prea târziu observă că se vedea cum îi tremurau mâinile.

— Tu eşti şeful.

— O să ne oprim la Needles.

Porniră spre sud înspre Flagstaff, traversând Arizona. La radio cânta muzica lui Tex Mex. Greg privea ţintă orizontul neschimbat, şoseaua întinsă şi

conducea.

Annie studie bordul prăfuit. Camioneta era la fel de distrusă ca şi inima lui. Numeroase urme arătau drumurile aspre pe care le străbătuse. O crăpătură sinuoasă traversa parbrizul dintr-o parte în alta. Lui Annie îi plăcea la nebunie mirosul de vinilin crăpat şi prăfuit şi cel bărbătesc al vechii geci de piele care se afla între ei.

— A fost o explozie extraordinară, spuse ea după o sută de mile de tăcere.

— Da.

— Un pic tulburătoare.

— Aşa e.

— Un pic stânjenitoare.

— Foarte.

Un pic ca dragostea, îşi spuse ea

mohorâfă.

— Se mai întâmplă şi greşeli.

— Nu mie.

— Se întâmplă când sunt eu în preajmă?

— Până acum aşa se pare. O uşă blocată într-o maşină care e gata să se prăbuşească în prăpastie, o cădere nerepetată de pe cal, o maşină pe are am uitat s-o înlocuiesc.

— Şi de ce e vina mea?

— Fiindcă nu mi te-am putut scoate din minte, de asta.

Era singurul sentiment pe care îl recunoscuse în afară de cele fizice. Annie era prea furioasă ca să se gândească la acest lucru.

— De asta m-ai luat cu tine, ca să

strigi?

— Nu.

— Atunci, de ce?

— Am nevoie de cineva care să convingă un director să ne dea maşina. Eu nu pot să-mi dau părul pe spate cum faci tu.

Halal sentimente! Un strigăt strangulat îi scăpă de pe buze. Blocată de centura de siguranţă, se răsuci brusc şi apucă geaca. Scoţând o înjurătură bine meritată, o strânse şi şi-o puse sub cap ca pernă.

— Te superi dacă trag un pui de somn?

— Deloc.

Dacă nişte pleoape se pot închide brusc, ale ei erau acelea.

Pe parcursul următoarei sute de mile, Greg strânse volanul îmbrăcat în piele şi privi drept în faţă, cercetându-şi sentimentele ca şi cum ar fi fost o măsea care îl durea. Reuşise să şi-o scoată din minte cinci minute întregi în timpul acelei cascadorii. După aceea făcuse semn să se înceapă filmarea. Tony venise fugind pe după grajd, agitându-şi braţele şi strigând. Prea târziu, însă. Maşina sări în aer şi explozia zgudui pământul de sub picioarele lui Greg.

Mintea îi funcţiona cu iuţeală. Înainte ca ploaia de bucăţi de metal şi de praf să cadă pe pământul uscat, o duzină de posibilităţi îi asaltară gândurile. Jackson părea teafăr. Toţi

ceilalţi erau la adăpost.

„Unde era Annie?”

Greg întorsese capul brusc şi inima era gata să-i sară din piept. Fusese acolo cu o clipă în urmă, purtând un costum cu pantaloni scurţi de culoarea aramei. Nu se mai putea gândi la lucru. „Unde era, oare?”

O zări adăpostindu-se lângă rulotă. Privirile li se întâlniră, trădând mai multe emoţii decât făcuseră cuvintele vreodată. Abia atunci inima lui reîncepu să bată, abia când fu sigur că era teafără.

Cuvintele lui Tony ajunseră, în sfârşit, la el. Aruncaseră în aer maşin „care nu trebuia.

În ciuda acelei situaţi, şi a faptului

că făcuse o greşeală în faţa tuturor, valul de adrenalină din el mai avea până să se liniştească. Hotărâse ca Annie să-l însoţească pentru că ţinea la ea mai mult decât voia să recunoască şi faptul că nu avea curajul să facă nimic îl măcina teribil.

Voia o femeie în viaţa lui, pe acea femeie. Voia să facă dragoste cu ea, dar nu-i putea promite că o va iubi. Pur şi simplu nu ştia dacă mai era în stare să iubească pe cineva…

Mai târziu, când aveau să ajungă la motel, o va ruga să-i facă unele concesii. Ceva se aprinsese între ei chiar din ziua când se cunoscuseră. Venise vremea să pună la încercare flăcările.

Nu era mult de oferit. Ştia că ea vrea mai mult. Dar vocea din inima lui spunea „încearcă”. De data aceasta ascultă.

— Dar ce-i asta, o convenţie a cactuşilor? Trebuie să existe un loc gol în Needles.

Trecură pe lângă un alt loc de parcare străjuit de palmieri şi plin de maşini, în timp ce Greg mormăia pentru sine.

Annie sorbi şi ultima picătură din sucul de vanilie şi strânse harta.

— Douăsprezece mile şi apoi faci dreapta.

— Ştii un loc acolo?

— Ferma tatii.

Cât timp parcurseseră două sute

de mile se gândise cum să evite să stea într-un motel cu Greg Ford. Răspunsul era evident: camere separate. Era evident: cu niciun chip. Nu trebuia decât s-o roage şi ea îi sărea în braţe şi amândoi ştiau asta foarte bine.

Atunci de ce evita?

Fusese foarte sincer în legătură cu faptul că o dorea, susţinând tot timpul că nu-i putea oferi decât o relaţie fizică. Prostii. Văzuse cum o căuta cu privirea imediat după explozie şi expresia din ochii lui după ce o descoperise.

Şi eu te iubesc, se gândi ea.

Dar dacă el nu o va spune niciodată? Dacă se limita cu încăpăţânare la ceea ce era în braţele lui şi nu va îndrăzni niciodată să

meargă mai departe, să-şi deschidă inima în faţa ei? Dacă aveau să stea la ferma Cartwright aveau încă o noapte la dispoziţie pentru a sta de vorbă, o; ultimă şansă de a afla dacă el îi putea răspunde! sentimentelor, dacă va risca vreodată s-o facă.

Privindu-i umerii neclintiţi, ea gândi cuvintele pe care nu le putea rosti: „Ai fost azvârlit, călcat în picioare şi gata-gata să-ţi pierzi viaţa. Încalecă din nou pe cal şi călăreşte, Ford. Pentru mine. Pentru ea, dacă e nevoie. Numai nu renunţa”.

Inima îi fusese grav afectată. Dar asta nu însemna că încetase să mai bată. Chiar şi camioneta asta veche continuă să meargă, îşi spuse ea.

Îngrămădind harta în compartimentul pentru mănuşi, ea lăsă acea camionetă veche să-i ducă acasă.

Praful de pe drum se lăsă în jurul lor când opriră în faţa fermei. Zgomotul motorului se linişti odată cu praful. Lampa din living-room arunca o lumină gălbuie pe verandă. O altă lumină, din spate, lăsă să se vadă o duzină de alte dependinţe. O moară de vânt se rotea şi scârţâia mânată de o foarte slabă adiere. Nu lătra niciun câine. Nu se auzea niciun greiere.

— Nu-i nimeni acasă, spuse Annie dezamăgită şi coborî din camionetă.

Un aer cald îi învălui gleznele urcând apoi pe piele.

Greg rămase în spate zăbovind cu

degetele pe clanţa portierei.

— Poate ar fi trebuit să sunăm întâi.

Annie se sili să zâmbească şi spuse ceva menit să uşureze situaţia aceea penibilă:

— Ţi-e teamă să-mi cunoşti tatăl?

— Se pare că nici nu-i acasă, murmură el.

Îi ghicise planul. În clipa când trânti portiera şi veni în faţa camionetei, ea îşi dădu seama că era în primejdie.

— N-o să lipsească mult; altfel n-ar fi lăsat lumina aprinsă.

Urcă repede pe verandă şi încercă zadarnic clanţa.

— Vrei să deschid cu forţa?

— Nu!

Nu avea nicio îndoială că ar fi ştiut cum s-o facă. Era, de asemenea, expert şi în a-i înteţi pulsul şi în a-i sfărâma modul de a raţiona.

Urmând-o pe verandă, făcu semn spre balansoar.

— Propun să stăm jos.

— De ce? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Trebuie să stăm puţin de vorbă. Tu şi ou mine…

Îşi lăsă mâna să încheie fraza, conturându-i faţa în lumina slabă.

— Ne-am mişcat cam repede.

— Ca un mărfar.

— Dacă te sperii cumva…

— Nu mă sperii prea uşor.

— Am observat. De fiecare dată când cred că ai dispărut definitiv, revii cu şi mai multă forţă.

Din fericire, ei nici nu-i auzi bătăile puternice ale inimii, nici nu detecta tremurul uşor din vorbele pe care le rosti.

— Pură îndrăzneală, bănuiesc.

— Sau poate că mă placi?

— Nu există „poate” în privinţa asta.

— Vrei să facem ceva, atunci?

— Să stăm de vorbă.

— Mă gândeam la altceva.

— Parcă nu. Ştiu!

Apucându-l de încheietura mâinii, îl aşează lângă ea pe balansoar.

Greg se propti în tocul cizmei,

legănând balansoarul înainte şi înapoi. După aceea, o cuprinse pe după umeri, strângând-o în ritmul legănatului. Era atât de cald şi de robust. Trupul lui mirosea a salvie şi a piele, amestecate cu parfumul after-shave-ului. Încetul cu încetul, Annie se relaxa şi se sprijini de el. Mâna i se plimba pe pieptul lui, descoperindu-i bătăile sălbatice ale inimii, atât de aiurite în comparaţie cu prezenţa lui liniştitoare. Ea se îndreptă şi îşi împreună mâinile în poală.

El o invită în curbura braţului său, mângâindu-i creştetul capului cu bărbia. Pieptul i se lărgi când inhală amestecul de parfumuri al şamponului şi săpunului. Răsuflarea lui, dulce şi caldă, îi atingea uşor urechea. Ea

aproape că torcea. O licărire mică o lumină din interior. Mirosul liniştitor al obrazului lui, un sărut uşor, cu asemenea lucruri se putea descurca. Îi plăceau extrem de mult. Dar dacă se întâmplă mai mult, era pierdută.

Se mişcă, descurajându-i degetele care i se plimbau pe gât.

— O să aşteptăm o oră.

— Şi dacă nu se întoarce nici până atunci?

— O să vorbim.

Şi, odată ce începea, Annie putea să vorbească ore în şir.

— Te poţi folosi de cronometrul tău.

— L-am lăsat la platouri.

„Cu fotografia lui Pam?”

întrebarea aceea o străpunse asemeni unui vârf de suliţă. Oare asta o deranja, asta o reţinea, deodată? îi plăcea să trăiască, să facă totul din plin. Dar nu ştia cum să concureze cu o fantomă. Ea nu-i putea dărui ceea ce-i dăruise Pam. J Se retrase cu părere de rău. Dar jocul de] umbre şi lumini de pe chipul lui o atrase. Îi atinse cutele provocate de timp şi de durere.

— Ai avut tot atâtea nopţi de insomnii ca şi mine.

— Una în plus. Tu ai dormit în noaptea aceea în patul meu.

Ea râse uşor.

— Nu prea sună a compliment, nu? N-am făcut-o intenţionat, Greg.

— Încă o lovitură pentru orgoliul

meu. Aş vrea să cred că o parte din tine a ştiut ce face. Se spune că visele sunt împliniri ale dorinţelor. Poate mă doreai atât de mult încât...

Mâna îi trecu uşor peste sân şi se opri pe mijiocul ei.

Abia atunci expiră ea. Ameţea aşteptând ca el să facă o mişcare. Şi îi plăcea fiecare clipă de nebunie.

Îşi încrucişă picioarele, glezna atingându-i-se de piciorul lui fără să-şi dea seama.

— Din păcate, această persoană pe care o vezi a speriat mai mulţi bărbaţi decât îţi poţi închipui.

— Sunt convins.

— Ar fi trebuit să-ţi provoace milă.

— Bietul băieţoi ar vrea să poarte

rochii cu dantele şi să fie tratat ca o prinţesă. Asta voiai să auzi?

— Poate.

— Hei, te-am văzut rostogolindu-te în praf. La naiba, chiar eu te-am azvârlit într-o claie de fân.

— Mai multă podea decât fân.

— Ţi-am spus că te sărut ca să nu te mai doară.

Ei i se tăie respiraţia din nou.

— Ar fi mai rău.

— Merită să-ncercăm.

O sărută uşor, pentru a-i aminti că erau singuri. Apoi încă o dată mai profund, pentru a-i aduce aminte ce noapte lungă îi aştepta. Cotaţii priveau în tăcere de pe coline. Luna era acoperită de un nor care crea impresia

că ar avea un petic pe ochi. Moara scârţâia în acelaşi timp cu mişcarea balansoarului.

Gura ei se deschise sub presiunile lui. Degetele ei urcară încet pe coapsă, răsfirându-se apoi pe abdomenul lui. Deodată se trase înapoi, cu răsuflarea tăiată.

— Facem vânătăi sau le vindecăm?

— Depinde de tine. Ai spus că-ţi place brutal.

— Îmi place pasiunea. A te abţine înseamnă… a te abţine. Emoţional, vreau să spun.

Cuvintele ieşiră repede. Nu intenţionase să aibă atâta îndrăzneală.

— La fel ca munca. Odată ce-ai început ceva, nu mai stai să te gândeşti,

trebuie s-o faci, ferm convins că n-o să dai greş.

— Asta nu-i o cascadorie.

— E un risc.

El îi recunoscu curajul. Voia de la el sentimente de existenţa cărora nici el nu mai era sigur. De ani de zile nici nu mai voise să iubească. Dacă încerca şi nu putea? Dacă puterea lui de a iubi murise odată cu Pam?

Luna se dezvălui încetul cu încetul, albă, din spatele norului.

— Nu vreau să-ţi promit nimic ce nu ţi-aş putea oferi.

— Nu cer promisiuni. Dă-ne doar o şansă. Atâta tot. Încearcă.

— Să încerc din nou, asta vrei să spui.

Annie a lui cea curajoasă şi îndrăzneaţă nici măcar nu tresări.

— O mai iubeşti încă?

De ce nu putea să răspundă? Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, şi izbi cu pumnul în palmă. Încheietura unui deget rupt cu mult timp în urmă îl duru liniştitor, dar era o durere suportabilă.

— Multă vreme am crezut că iubirea pentru Pam era singurul lucru pe care îl mai aveam. Dacă încetam s-o iubesc, nu-mi mai rămânea nimic.

Privi undeva în curte. Pata argintie de pe o tufă de salvie ar fi putut fi baticul unei femei sau părul argintiu al unei sirene.

— Şi eu am pierdut oameni dragi,

spuse ea mângâindu-i ceafa cu vârfurile degetelor.

— Îmi pare rău de Cody, dar nu-i acelaşi lucru. Nu mă-nţelege greşit, dar nu prea avem de ales în familie. Când găseşti, însă, pe cineva străin alături de care să-ţi petreci viaţa, e cu totul altceva.

Înjură şi se Lăsă pe spate. Annie îi oferi spaţiul de care avea nevoie.

— Eram atât de încrezut. Făceam o cascadorie nebunească după alta, dovedind că puteam să fiu mai mult decât un simplu lucrător la o fermă, îmi câştigam existenţa riscând, mi-am creat o reputaţie. Voiam să fie mândră de mine.

— Sunt convinsă că era.

— Dar asta făceam tot timpul. Îmi puneam viaţa în pericol. Riscam. Nu m-am gândit nicio clipă că ea va fi cea care o va păţi.

Privi pătratul de lumină şi apoi întunericul.

— Probabil că o durea de fiecare dacă când te duceai acasă cu o zgârietură, spuse ea.

El se ghemui din nou şi îşi trecu o mână peste faţă.

— Femeile.

Ea îl înghionti în coaste.

— Obişnuieşte-te.

— Am încercat.

„Peste unele lucruri se poate trece mai greu decât peste altele”. Annie Işsă acel gând nerostit, îşi trecu apoi mâna

uşor peste umerii lui. Aduşi, masându-i muşchii de la baza gâtului. Îşi trecu şi el mâna obosit peste acelaşi loc, frecându-şi gâtul cu putere şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Ea crezu că avea s-o oprească. El, însă, îi luă palma şi i-o sărută. Ceva dulce se cuibări în ea şi nodul din gât se încordă.

— Nu vreau să te îndrăgosteşti de mine, îi spuse el răguşit.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

El scutură din cap.

— E şi răspunderea mea. M-ai urmărit tot timpul şi te rog să mă crezi că am observat.

— Foarte bine. Tocmai mă

gândeam să fac o mişcare mai bruscă dacă nu-mi dădeai atenţie, curând.

— Crezi că am nevoie de tine.

— Ai nevoie de o femeie.

— Nu-i ceva cam demodat?

— Demodat pentru că a fost adevărat timp de câteva mii de ani.

— Un bărbat are nevoie de tovărăşie, hm?

— Un bărbat are nevoie de cineva care să-l facă să râdă, care să-i facă să sufere, poate, dar care să-l zgâiţâie puţin când o ia razna.

— Să plesnească din bici.

Ea îi aruncă un zâmbet obraznic.

— Bine, dacă vrei să fii rău…

— Şi tu eşti acest gen de femeie.

— Nu va mai exista o altă Pam, îi

spuse ea sincer.

El suportă acea fărâmă de realitate. O răsuci pe toate părţile şi se gândi la cea practică.

— Există cinci bărbaţi pe platou care te plac. Poţi avea pe oricare din ei.

— Şi eu mă ţin de tine. O perversitate, nu?

— Nu vreau să te îndrăgosteşti…

Annie sări.

— Prea târziu. A venit tata.

O camionetă apăru în căpătui aleii. Ea îi făcu semne veselă în timp ce el opri în căpătui celălalt alverandei.

Greg se duse lângă ea, dornic să-i mai spună ceva înainte ca bătrânul să coboare din camionetă.

— Nu-ţi pot promite nimic.

— Nici nu ţi-am cerut.

A naibii femeie, avea mai multă mândrie decât minte.

— Aş fi putut să te mint, adăugă el, să-ţi promit că totul va fi bine.

— Ai fi putut.

— Te-a minţit vreun bărbat numai ca să se culce cu tine, Annie?

Mâna ei se opri în aer. Chiar şi în lumina aceea slabă se văzu cum i se colorară obrajii.

— Unui.

Greg se gândi la acest lucru o secundă.

— Pun pariu că n-a mers drept o lună întreagă. Ar fi fost amuzant dacă n-ar fi fost adevărat.

Oare o cunoştea chiar atât de

bine?

Îşi îndreptă din nou atenţia spre camionetă. Ştia că nu trebuia să aştepte să se deschisă uşa şoferului. Cea laterală se deschise larg şi un zgomot se auzi din interior. După aceea se lăsă un grătar de metal şi un scaun pe rotile coborî pe el aducându-l pe Rusty Cartwright pe pământ.

Greg o prinse de braţ şi vocea îi fu încordată şi acuzatoare.

— Nu mi-ai spus niciodată că a rămas paralizat în urma unei cascadorii.

— Artrita l-a răpus, zise ea. Anii de rupturi şi de luxaţii se adaygă. Bună, tată.

Bătrânul împinse căruciorul

înainte.

— Văd că ai mai adus un cowboy acasă.

Annie îl sărută pe obraz şi se îndreptă lovindu-l pe Greg cu şoldul, deloc din întâmplare.

— Cum ai ghicit?

— Poţi să-i scoţi din barăci; dar nu poţi să scoţi barăcile din ei, zise bătrânul şi îşi duse un deget la celălalt obraz…

Annie trecu în partea cealaltă şi îl sărută dinnou, după care apucă mânerele şi împinse. Pufni şi răsuflă din greu când urcă rampa, numai pentru ochii lor.

— Te-ai mai îngrăşat, tată?

— Mâncând mâncare gătită de

mine? Foşrte greu.

Vârî cheia în broască şi după aceea porni spre bucătărie ca prova unei goelete vechi.

— Spre frigider, drept înainte.

În lumina neonului, tatăl ei se răsuci examinându-l pe Greg cu foarte mare atenţie.

Dacă ar fi stat în picioare, bătrânul ar fi măsurat mai mult de un metru. Optzeci şi cinci înălţime.

Părul lui era încărunţit, ţepos şi des, iar pielea încreţită şi ridată. Ochii lui albaştri erau sclipitori, că ai lui Annie, dar nu la fel de prietenoşi.

— Acum, că l-am văzut, cowboy-ul tău are şi un nume?

Annie îşi îndepărtă o şuviţă de păr

de pe frunte şi îşi propti mâinile în şolduri.

— Greg, Ţi-l prezint pe tatăl meu, Rusty Cartwright. Tată ţi-l prezint pe Greg Ford.

— Numele îmi pare cunoscut.

— Nu-l mai privi aşa urât. E tot cascador.

— E adevărat? făcu bătrânul înseninându-se considerabil şi îi strânse mâna lui Greg cu putere.

Greg ştia să recunoască o încercare. Retrăgându-şi mâna, rezistă tentaţiei de a şi-o freca.

— E adevărat, domnule.

Annie îi făcu cu ochiul lui Greg.

— Se ocupă de filmul la care lucrez acum.

— Deşteaptă fată, spuse Rusty. Ştie cum să păstreze o slujbă.

— Foarte amuzant. Îmi câştig cinstit fiecare bănuţ şi am şi vânătăile care dovedesc asta Ce ai în frigider?

Adulmecă un pachet de carne strâmbând uşor din nas neîncrezătoare şi începu să pună pe dulap tot felul de legume.

— Din moment ce suntem morţi de foame şi am sosit neinvitaţi, ce-ar fi să pregătesc o friptură la cuptor?

Rusty mormăi ceva referitor la viaţa pe platourile” de filmare şi la mesele oferite de studiouri.

— Tânărul acesta probabil nici nu ştie ce bine găteşte fiicămea. Aşa e, fiule?

— „Fiule”? făcu ea imitându-l ironică. Dacă ai de gând să faci pe bătrânul, o să-ţi pun Geritol în lapte.

Rusty dădu din umeri.

— Dacă vrei un văduv ramolit, un fermier bătrân sau un călăreţ de rodeo distrus, sunt omul tău.

Annie îl sărută din nou.

— Încearcă bătrânul şi scumpul încăpăţânat cu suflet de aur.

— Personajul pe care-l jucam când nu mai puteam face cascadorie, îi explică el lui Greg. Clişeuri toate. Bănuiesc că recunoşteau de la o poştă un bătrân.

Acea ultimă frază fu rostită odată cu Annie. Greg se dădu într-o parte şi îi privi. Tatăl şi fiica puneau masa cu

eficienţă şi glumind ca o trupă de vodevil.

— A face actorie e prea uşor, spuse Rusty trecând cu căruciorul pe lângă Greg cu un vraf de farfurii în braţe. Totdeauna am fost mai mândru de cascadoriile mele.

— Pun pariu că Annie v-a făcut să fiţi şi mai mândru.

Annie scoase o exclamaţie din bucătărie.

— E un linguşitor, tată!

— Ai dreptate, spuse Rusty, aruncându-i lui Greg o privire pe care fiică-sa nu o putea vedea, mândria făcându-l să se împăuneze.

Zâmbetul stins de pe chipul lui ridat spunea totul.

Annie tăia ardei gras în chiuvetă.

— Aud cumva şuşoteli între bărbaţi?

Rusty râse uşor.

— N-ai auzit încă sticlele de bere desfăcute, nu?

— Nici tu nu i-ai arătat încă fotografiile lui Cody.

— E o idee bună. Adu berea, fiule.

Annie îl goni pe Greg după ce scoase berea! din frigider.

— Hai, pleacă de aici şi lasă-mă să fac friptura.

El o înconjură cu braţele şi îi cuprinse încheietura mâinii, surprinzător de fragilă, care ţinea un cuţit sclipitor.

— Îmi place de el, murmură Greg.

Ea se întoarse, iar chipurile le erau atât de apropiate, încât aproape că li se uniră buzele.

— Cred că şi el te place.

Acest lucru conta. Greg sesiză asta în glasul ei. Nu-l miră faptul că îi recunoştea emoţiile nerostite. O urmărise de prea mult timp ca să nu-i cunoască foarte bine expresiile.

Altceva o deranja, însă, şi nu voia ca el să observe. Rămase surprins când îşi dădu seama cât de mult dorea ca ea să-i împărtăşească acele îndoieli, indiferent care ar fi fost ele.

Date fiind împrejurările, nu-i putea promite decât un singur lucru.

— Mă întorc.

Revenind îrv living-room, se opri în

faţa unei fotografii în care se vedeau Rusty şi Cody la un rodeo.

— Deci eşti cascador, eh?

Greg îi aruncă bătrânului o privire deschisă.

— Singurele cascadorii pe care le mai fac sunt cele pe care nu-i las pe ceilalţi să le facă.

— Ca, de exemplu, să mergi pe un drum de munte într-o maşină scăpată de sub. Control? Există şi telefoane prin orăşelele alea.

— N-am ştiut că v-a spus. Bănuiesc că v-a pomenit şi de mine.

Bătrânul îi aruncă un zâmbet care ar fi vrut să spună „parcă n-ai şti”.

Greg se opri apoi la următoarea cutie de trofee. Rusty continuă şi el:

— Acolo e Cody când avea şaisprezece ani. Şi eu la aceeaşi vârstă. Dacă vrei să vezi o asemănare, ar trebui să te uiţi la o fotografie a mamei lui Annie, zise el şi îi făcu semn spre o fotografie în ramă de argint care se afla pe un pian prăfuit.

— Era foarte frumoasă.

Cea mai mare asemănare era în spiritul pe care Annie îl împărţea cu tatăl ei. Greg îşi dăduse seama de Acest lucru în cinci minute. Un băieţoi năzdrăvan şi cu părul ca nişte cârlţi. Îl privea dintr-o fotografie Polaroid înrămată. Era îmbrăcată pentru dans, cu o rochie al cărei corsaj strâmb cădea aiurea peste sânul ei stâng şi în dreapta ei se afla un băiat extrem de timid.

Rusty se aplecă puţin pentru a vedea mai bine în bucătărie, asigurându-se că nu erau auziţi.

— Putea să răpună orice băiat încă de atunci.

Sau bărbat, îşi spuseGreg cu un zâmbet melancolic. Faptul că nu-l răpusese şi pe el deloc până atunci dovedea doar cât de groase deveniseră zidurile dinăuntrul lui. De ce se temea atât de o a doua şansă?

Urmări privirea lui Rusty şi se trezi uitându-se la o femeie care fredona în dreptul unui aragaz, sorbind puţin dintr-o sticlă de vin roşu şi agitându-se în jurul salatelor. Sub privirea lui Rusty, Greg se împotrivi unui imbold de a sta mai drept, de a-şi

trece degetele prin păr şi de a-şi aminti cât plătise pentru ultimul corsaj văzut.

— Poate să-şi poarte singură de grijă, spuse el din senin.

Rusty încuviinţă şi spuse:

— Eu am învăţat-o.

— Se pare că tatăl tău şi cu mine am lucrat împreună într-un film.

Annie făcu ochii mari şi răsuci un biscuit între degete.

— Când?

— Când el §ra un cascador teribil, la începutul carierei, răspunse Rusty. Nu l-am recunoscut de prima dată.

Annie râdea în hohote în timp ce Rusty povestea cascadoriile înfricoşătoare una după alta.

— L-auzi, i-auzi, spuse ea râzând şi

punând în farfuria lui Greg o lingură de cartofi piure, după care dădu fuga în bucătărie ca să aducă un borcan cu muştar.

— Pentru teribilul de altă dată.

Greg râse bine dispus.

— Prea mulţi hormoni, prea puţină minte. Când îţi dai seama că nu eşti nemuritor, îţi vine mintea la cap.

— Când îţi dai seama că nu eşti nemuritor, faci tot ce poţi să trăieşti cât mai intens, zise Annie.

— Te gândeşti la tot ce poate fi mai rău.

— Te laşi în voia apei.

Rusty îşi plimbă privirea de la fiica lui la bărbatul care stătea în faţa ei.

— De unde ştii în ce parte curge

apa? Uită-te la femeile care fac treburi caracteristice bărbaţilor…

— Tată.

Tonul ei exasperat îi dădu de înţeles lui Greg că mai auzise acel discurs.

— Hei, eu îţi fac un compliment. Lasă-mă să termin ce am de spus. Fiica mea, aici de faţă, întruchipează perfect o persoană care nu face niciodată ceea ce te-ai aştepta. Ai zice că n-a făcut altceva decât să alerge poney-ul ei, dar, de fapt, a mai învăţat şi să gătească, să se ducă la cumpărături, să coasă…

— Numai pentru că mama nu voia să-mi coasă costume de călărie.

— Vreau să spun mai târziu. A făcut toate astea în ciuda faptului că a

avut o mamă care ne-a părăsit, un frate care ne-a părăsit şi mai repede şi un tată, care, în ultima vreme, n-a fost bun de nimic…

— Tată, spuse Annie, strângându-i mâna uşor.

— Uneori am impresia că trăieşte pentru noi toţi.

Ea îşi drese glasul şi se ridică repede de la masă.

— Dacă vrei să joci rolul „Tatăl care ştie mai bine”, eu o să fac pe Donna Reed şi o să mă duc să spăl vasele.

— Cred că aţi făcut-o să se simtă jenată, zise Greg când rămase numai cu Rusty, dar acesta scutură din cap.

— E foarte puternică, indiferent în

ce situaţii o pune viaţa. Nu se teme niciodată de nimic. Eu am încurajat asta, deşi, poate n-ar fi trebuit s-o fac.

— Vă e teamă că va păţi ceva?

Bătrânul strânse din dinţi.

— După tot prin ceea ce a trecut familia? Ce crezi?

— Îmi pare rău.

El îşi trânti şervetul pe masă şi spuse cu un glas ferm, care să se audă până în bucătărie:

— Ni s-a dăruit viaţa asta ca s-o trăim. Cu toţii riscăm. Dacă iubeşti pe cineva, rişti odată cu acea persoană. Acum te rog să mă scuzi, dar a început meciul de fotbal.

Greg simţi zâmbetul lui Annie înainte să se întoarcă.

— Mă crezi sau nu, dar nu eu i-am scris acest discurs, spuse ea, şi după ce deschise cu umărul uşa despărţitoare pentru a ieşi pe verandă, îi dădu paharul lui cu limonada.

El o înconjură cu braţul fără să stea prea mult pe gânduri. Părea ceva foarte firesc.

— Ştii, tocmai mă gândeam. N-am fost în prea multe locuri împreună.

— Cinele la cantină se pun la socoteală?

— Meriţi ceva mult mai bun.

— Aşa e.

El începu să râdă. Stăteau amândoi pe balansoar şi priveau stelele. Comentatorul tocmai spunea scorul partidei când Rusty dădu drumul

la radio înăuntru.

— Un tip extraordinar, murmură Greg.

— Un tip extraordinar.

— E mândru de tine.

— Şi eu sunt mândră de el. A făcut să rămânem toţi împreună după plecarea mamei. A făcut din viaţă o aventură. Totdeauna m-a sprijinit.

— Ceea ce eu nu fac.

— Ceea ce ai putea să faci.

— Niciodată n-ai nevoie de încurajări.

— Poate că n-am nevoie nici de prea multă protecţie.

— Îmi critici felul cum mă ocup de echipă?

— Nu. Sunt prea îmbuibată pentru

a mă certa în legătură cu ceva în momentul ăsta.

Greg luă acest lucru ca pe o deschidere. Se încruntă puţin, îi contură sprânceana şi observă că şi vârful degetului îi era umed din cauza paharului.

— De ce ţi-e teamă?

— De puţine lucruri.

— Annie?

Ea îşi ridică privirea.

— N-am ştiut că se vede.

— Ceva te frământă. Spune-mi ce anume.

Ea îşi puse capul pe umărul lui. Unele îndoieli nedefinite o chinuiseră toată seara. Exprimarea lor în cuvinte implica efort şi riscuri.

— Tata a spus ceva la un moment dat despre modul cum am trăit pentru noi toţi. Am făcut tot ce-am putut ca să compensez absenţa mamei, deşi ştiam că nu-i puteam lua locul. Toată viaţa am vrut să fiu în locul lui Cody.

Râseră amândoi.

— Şi am făcut-o, după moartea lui. Am concurat şi mi-am asumat toate riscurile pe care şi le-ar fi asumat el. Nu mi-am dat voie să mă tem. Şi, pe urmă, au fost operaţiile tatii, bastoanele şi scaunul. Nu mă lăsa să-l dădăcesc, ci îmi spunea să ies şi să trăiesc. Aşa am făcut. Pentru noi toţi.

Ascultară zgomotele serii.

— E chiar atât de rău? o întrebă Greg.

— Este dacă sunt atrasă de tine, din cauza a tot ce-ai pierdut tu. Poate că încerc să iau şi locul lui Pam.

Ideea aceea îl ului. Greg puse jos paharul de limonadă şi opri balansoarul.

— Ar fi foarte greu. Mai ales din moment ce n-ai cunoscut-o.

— Ar putea fi Meryl Streep, maica Theresa şi Jane Pauley la un loc.

— Nu era aşa.

Greg se simţea îngrozitor. Deci ea credea că aceea era problema lui.

— Nu te în la distanţă pentru că aş face comparaţie între voi două. Nu-i vorba de asta, Annie.

— Nu?

Acel cuvânt scurt, întrebat cu un

glas slab, îl făcu să vrea să se destăinuie. Fusese orb, egoist şi încrezut; atât de preocupat de propria lui durere, încât nu-şi dăduse-seama că îşi avea şi ea propriile incertitudini; convins că-i putea primi flirtul şi măgulirile fără să-i dea ceva în schimb.

— Faptul că l-am cunoscut pe tatăl tău m-a făcut să văd unele lucruri. Cât de inversă a fost această relaţie încă de la bun început.

— Dar trăim în secolul douăzeci, Greg. Femeile îi pot urmări pe bărbaţi dacă vor.

— Da, mă tachinezi…

— Tu strigi la mine.

— Tu mă azvârli în toate colţurile.

— Sau te încalec.

Căldura se instală, imediat şi lacomă.

— Vii pe furiş în patul meu.

— Taci, n-am vrut să fac asta.

Cu tot curajul ei, Annie nu uitase că Rusty se afla doar de partea cealaltă a peretelui.

— Te temi să nu audă tatăl tău?

— Ar trebui. Poate fi un individ foarte ţâfnos, mai ales când aduc pe cineva acasă.

— Lasă să mă alunge de la fermă, probabil că aş merita.

— De ce?

Îi atinse gâtul, trasând o linie invizibilă de la lobul urechii ei până la guler.

— Pentru faptul că nu ţi-am spus

genul de lucruri pe care un bărbat le spune de obicei femeii de care se simte atras.

Îi spunea de fiecare dată când o numea Silk, îşi zise ea, de fiecare dată când o privea cu poftă.

— Ca, de exemplu?

— Poate că nu ştiu până nu încerc.

Atâta voise să audă – că le dădea o şansă. Îşi încrucişă braţele, simţind un fior rece pe şira spinării. Neliniştea se uni cu teama până se con! fundară aproape. Dar Annie nu ceda niciodată în J faţa a ceva atât de inutil ca teama sau atât de fragil ca speranţa. O femeie putea face faţă oricărei situaţii dacă îşi păstra sângele rece. El se simţea atras de ea. Măcar putea să-l asculte, chiar

dacă următoarea frază ar fi fost: „Îmi placi, dar…”

Ea îşi înălţă bărbia şi îl privi drept în ochi.

— Ei bine?

— Simt lucruri pe care nu credeam să le mai simt vreodată. Mă chinui.

Ea simţi asta în tonul lui sincer şi în pauza şovăitoare dintre cuvinte.

— A iubi înseamnă a permite cuiva să-ţi pătrundă în suflet. Nu e ceva ce se poate uita.

— Te referi la Pam.

— Ai fost însurat cu ea.

— Am iubit-o, spuse el cu sinceritate.

Nu-şi putea explica deloc cum de dragostea, amintirea acesteia se

schimbaseră în ultimele câteva săptămâni.

— Pare stupid, dar e ceva ce seamănă cu un muşchi lovit, care te doare când îl foloseşti din nou.

— Trebuie să te simţi bine când îţi dai seama că mai există.

— Da, dar ar trebui să te întrebi dacă va mai fi vreodată la fel.

— E neapărată nevoie? Eu nu pot fi la fel ca ea.

El schiţă un zâmbet, încercând să alunge acea îngrijorare din ochii ei.

— Nu eşti ca ea. Mă provoci şi mă conduci şi nu mă laşi nici măcar o clipă să uit că ai o minte a ta proprie.

— Asta poţi s-o mai spui o dată.

— Înjeiegi ce vreau să spun? Sunt

nevoit să admir până şi felul în care mă înfrunţi.

— Zău?

— Mă enervează la culme, dar aşa e. Ai mai mult curaj decât jumătate din tipii cu care lucrez.

O femeie căreia i se oferise un buchet de trandafiri n-ar fi părut mai încântată.

— Mulţumesc.

Greg îşi schimbă puţin poziţia şi continuă:

— Îmi mai place şi felul cum i-ai câştigat pe băieţi. Ea făcu semn spre mâinile lor împreunate şi apoi îşi ridică privirea spre el.

— Şi cum te-am câştigat pe tine?

El nu putu să reziste provocării

ascunse din privirea ei şi nici vulnerabilităţii.

— Felul cum ai încercat.

Ea îşi feri privirea, iar el se simţi din nou ca un ticălos, un sentiment stânjenitor de familiar. Nu voise să spună decât că-i admira curajul. Se ţinuse după el îl bătuse la cap şi nu-i lăsase să se retragă în acea carapace în care stătuse ascuns timp de cinci ani. Îl trăsese tot timpul la lumină şi îi pătrunsese în vise. „Nu ştiu ce pot să-ţi ofer, Annie. Aş vrea să fie de ajuns. Să fie potrivit.

— Nu mă pricep deloc la chestiile astea. Parcă aş fi un muncitor de la o fermă care încearcă să facă declaraţii unei doamne.

Cel puţin în privirea ei nu mai exista durere când râse.

— L-ai putea da lecţii tatii de cum să fie aspru, dar simpatic.

— Niciodată nu m-am priceput să fac declaraţii de dragoste.

— Te descurci în alt mod.

— Zău?

Ea încuviinţă solemn şi îi muşcă uşor buza de jos.

El nu avu nevoie de mai multe încurajări. Când se afla lângă Annie, nu era nevoie decât de puţină obrăznicie, îndrăzneală, o privire plină de dorinţă şi era gata să o strângă în braţe. Să fi fost iubire? Era atât de deosebit de ceea ce simţise faţă de Pam. Şi, totuşi, atât de asemănător. Conta să o ţină

aproape. Important era să o facă să fie a lui.

Cuvintele nu mai contau când gura ei se întredeschise uşor şi îi simţi răsuflarea pe buze. Le atinse pe ale ei. Se trase puţin înapoi doar pentru a-i mai privi o dată ochii somnoroşi. În umbra pe care o arunca, pupilele ei se măriră şi se întunecară.

— Eşti cea mai sexy femeie pe care am cunoscut-o vreodată, Annie.

— Ştiu, spuse ea. Ai de gând să mă săruţi sau să vorbeşti?

O sărută. Cu ochii deschişi de astă dată.

Îşi spuneau mai mult decât prin cuvinte, îşi comunicau dorinţa fără nicio umbră de ezitare.

Ea îşi petrecu braţul pe după al lui. El trase adânc aer în piept ştiind că ea avea să-i simtă încordarea muşchilor spatelui, vrând ca ea să simtă forţa care îl străbătea – forţă pe care ea o crease. Cealaltă mână a ei îi mângâie muşchii încordaţi ai gâtului, făcându-i trupul să se întărească şi trimiţându-i un val de căldură prin piele.

O voia pe Annie cu toată fiinţa lui. Inima i se întărise în locuri care nu se aşteptase să se mai vindece vreodată. O mulţime de sentimente îl invadau când îl atingea ea, aşa cum apele umpleau albiile, sfărâmând bulgării de pământ, topindu-i şi reîntregindu-i. Nu putuse să o spună, dar dacă vindecarea însemna durere, atunci el voia toată durerea pe

care i-o putea da ea.

— Annie.

— Greg.

Trupul ei se întinse spre al lui. Ar fi vrut s-o lase să-i arate drumul, dar ordinele care îi pulsau în sânge îi înfrânseră reţinerea. O strânse până când ea rămase fără suflare. Îşi trecu degetele prin părul ei, cuprinzându-i capul şi ţinându-i-l aproape, îi cuceri gura cu limba, parându-i explorările tulburătoare cu propriile cercetări.

Putea fi ea în multe feluri. Putea să-i arate lucruri pe care nu era în stare să le spună, de care nici măcar nu era sigur până când nu o ţinea în braţe. Dacă putea iubi din nou, Annie avea să fie femeia.

Îşi strecură mâna între genunchii ei, surprinzând căldura adunată în locul unde blugii se atingeau.

— Voi doi aveţi de gând să vă culcaţi curând?

Săriră amândoi ca nişte adolescenţi speriaţi, iar Greg înjură şi să aplecă să ridice paharul pe care îl răsturnase din greşeală.

Tatăl ei privi afară prin uşa despărţitoare.

— Nu puteţi să mă auziţi când mă mişc pe roţile astea, spuse el râzând uşor.

— Bine că nu erai în cărucior şi pe vremea când eram în liceu, altfel mi-ai fi speriat de moarte toţi prietenii, zise Annie.

— Pune-o să-ţi povestească despre acei tipi câridva. Şi nu uitaţi să stingeţi lumina înainte să vă culcaţi.

— Bine, mormăi ea, în timp ce tatăl ei se îndepărta în căruciorul său.

Pentru o femeie care obişnuia să-şi poarte părul într-un singur fel, drept şi pe după urechi, Annie descoperi nenumărate feluri în care să se joace cu el acum. Îşi trecu o şuviţă pe după ureche, apoi o dădu la loc. Îşi dădu la o parte câteva fire de pe obraz.

— Bănuiesc că ar trebui să mergem sus.

— Bine.

Annie îl privi cu atenţie. Inima îi bătea cu putere. Nu ştia dacă era ca urmare a apariţiei neaşteptate a tatălui

ei sau datorită răspunsului sugestiv al lui Greg. Era gata să meargă mai degrabă mai departe decât cu prudenţă. Nu că prudenţa ar fi fost o caracteristică a modului în care Annie înţelegea să-şi trăiască viaţa, dar iubirea şi cascadoria aveau multe în comun. O femeie simţea nevoia să aibă încredere în persoana cu care lucra. Trebuia să ştie clar către ce anume se îndrepta. În braţele lui Greg, pe un balansoar care încă se mai mişca după ce se ridicaseră brusc, fusese gata să facă ceva incredibil de riscant fără să se gândească prea mult la consecinţe.

— Camera ta e în capătul scărilor, spuse ea pentru a fi sigură că nu o înţelesese greşit.

— Şi a lui?

— Jos. Şi nu cumva să-ţi treacă vreo idee prin cap.

Deschise uşa despărţitoare. Greg îşi lipi palma de ea şi îi prinse trupul între al său şi casă.

— Ceea ce-mi trece prin cap sunt mai mult nişte fantezii.

Poate, îşi spuse Annie, cercetându-i privirea în căutarea vreunui semn. Poate că a-l iubi era cea mai mare fantezie din toate. Tocmai îi spusese că era posibil ca el să nu-i poată dărui dragoste la rândul lui.

Avea să sară de la înălţime fără plasă de siguranţă? Avea să dea buzna într-o clădire în flăcări fără să ştie unde se aflau ieşirile? „Avea să facă dragoste

pe bancheta din spate a unei maşini care gonea pe un drum de munte?”

Reuşise numai pentru că fusese Greg acolo.

„Şi pentru că ai sărit la timp”, îi aminti atunci conştiinţa.

El îi ridică bărbia şi un zâmbet uluit îi apăru pe chip.

— Annie a mea e cumva nervoasă?

Nu teama de dormitor o făcu să se uite în altă parte decât în ochii lui. O persoană îţi putea marca existenţa pentru totdeauna, la fel ca un stigmat sau o cicatrice. Nu totdeauna puteai să te ridici în picioare şi s-o iei de la capăt. Cine ştia acest lucru mai bine decât Greg?

— Spune-mi ce s-a întâmplat?

întrebă el cu un glas răguşit.

Ea îi spuse măcar atâta. Şi, după aceea, puţin mai mult.

— Cred că te iubesc, chiar dacă tu nu vrei s-o fac. Bănuiesc că-mi asum un alt risc nebunesc fără permisiunea ta.

Cuvintele ei se transformară în şoapte.

— Nu ştiu dacă voi putea face faţă următorului risc singură.

El îşi trecu o mână prin păr, după care îşi lipi ambele palme de trupul ei. Asemeni lui Sisif, care a fost condamnat să rostogolească o stâncă până în vârful unui deal pentru eternitate, Greg îşi împingea stânca din inimă. De fiecare dată când credea că a dispărut, aceasta se rostogolea înapoi.

— Nici eu nu ştiu, Annie. Nu ştiu ce aş putea să simt. Poate că nu mai sunt în stare să iubesc o femeie aşa cum am făcut odată.

Zâmbetul ei fu trist şi fugar.

— În acest caz, nu cred că sunt chiar atât de curajoasă.

El o privi un moment îndelungat. Nu îşi găsea cuvintele. Ce ar mai fi putut să spună? Era gata să încerce, fir-ar să fie. Dar garanţii…

— Noapte bună, Greg.

Dacă i-a simţit privirea frustrată conducând-o până la scară, nu a arătat. Rămase ascultând până când ea ajunse sus. Aprinse lumina în camera lui, după care străbătu repede holul. Încuietoarea uşii dormitorului ei făcu

un clic ca acela al unui trăgaci apăsat al unei arme îndreptate spre inima lui.

Avea tot curajul din lume şi trebuia s-o părăsească tocmai acum! Pe jumătate îmbrăcată, Annie măsura camera în lung şi-n lat. Începuse să-şi azvârle hainele imediat după ce trântise uşa în urma ei. Se aşeză pe pat, dar nu putu sta locului. Privi drumul pustiu şi drept care ducea de la fermă spre autostradă şi farurile unei maşini care se vedeau trecând în depărtare. Era acasă. Venise pentru că acolo se simţea în siguranţă.

Era locul ei de refugiu, unde să-şi poată linge rănile, atât fizice cât şi sufleteşti, unde să se reîncarce. Când o atingea Greg se simţea mai încărcată

decât o baterie dublu-D. Dacă îl lăsa să o iubească, oare care aveau să fie consecinţele? Dacă o iubea acolo, unde s-ar fi putut duce apoi ca să-l uite?

Trecându-şi braţele printr-o cămaşă din flanel, scotoci apoi într-un sertar după o pereche de pantaloni kaki. Avea să facă o plimbare în lumina Xinii. Dacă nu-şi putea învinge temerile gândind, avea s-o facă obosindu-se. Epuizarea fizică înlătura nelămuririle. Dacă îşi putea închipui clar acele temeri, le putea înfrânge. Pterodactili, dinozauri, urşi, balauri…!

Cum putea o femeie să-l înfrângă pe bărbatul pe care-l iubea? Cum putea ucide balaurul din el?

„Mai ales când e îndrăgostită de

el”.

Annie se înfiora; nu era drept. Pam nu era echivalentul răului. Nu exista aşa ceva. Greg îşi iubise soţia din tot sufletul. Era, oare, drept să-i ceară s-o iubească pe ea? Putea ea să concureze cu o fantomă?

Concurase cu ele toată viaţa. Mama ei, Cody, tinereţea lui Rusty. Tot ce făcuse pentru a trăi. Entuziasmul ei umpluse multe spaţii goale, încerca oare să umple şi absenţa lui Pam?

Dacă reuşise, într-un fel, să compenseze pierderile suferite de familia ei, nu regretase nici măcar o clipă. Dar voia să însemne mai mult pentru Greg decât o înlocuitoare. Mult mai mult. Dacă el nu putea să vadă

acest lucru, ea ce putea să facă?

Un zgomot care se auzi de afară o făcu să se apropie de fereastră. Ei stătea pe verandă şi fumul de la ţigară se înălţa în spirală. Nu fuma decât înaintea unei cascadorii sau când era tulburat; măcar atâta îl cunoştea. Încerca atât de mult să-şi ascundă emoţiile, să şi le protejeze.

„Nu trebuie să te protejezi împotriva mea”.

Mai fusese îndrăgostită, dar niciodată aşa. Fiecare bărbat fusese un egal, un spirit liber ca ea însăşi, fiecare capabil să plece după un adio răspicat.

Greg era cu totul altfel. Se concentrase atât de mult asupra sentimentelor lui, încât nu era sigură

de ale ei. Îl urmărise cum prindea din nou viaţă, nervos ca un urs trezit din hibernare, şi, totuşi, dornic să trăiască încărcat sexual, înviorat. Ea, reuşise totul şi niciodată nu-şi dăduse seama până atunci cât de uşor era să dăruieşti. Să iei însemna să fii vulnerabil, să laşi pe cineva să-ţi pătrundă în suflet. Deodată, toate riscurile erau numai ale ei.

Nu era drept, nu era cinstit, nu existau niciun fel de garanţii.

„Trăieşte viaţa aşa cum este, nu cum ar trebui să fie”.

Uşor de zis, greu de făcut.

Îşi scoase cămaşa din flanel şi îşi trecu mâinile peste spătarul unui scaun de parcă ar fi fost umerii lui. Jos, pe

verandă, el rămase nemişcat şi ea se întrebă dacă simţise cumva. Răsuflarea ei aburi geamul. Se retrase fără prea mult chef.

Desfăcu fermoarul pantalonilor kaki şi îi lăsă să alunece. O cămaşă de noapte din şifon îi fâşâi pe piele. Dacă se plimba prin cameră toată noaptea, nu îl va lăsa pe tatăl ei să doarmă. Mai bine se băga în pat, se uita la stele şi încerca săadoarmă. Poate că balaurui avea să i se arate în vis şi ea avea să găsească un mod de a-l ucide fără să-i facă rău celui pe care acesta îl păzea.

Greg se opri la picioarele rampei pentru căruciorul cu rotile, strivind ţigara fumată pe jumătate, după care porni agale spre deşert, într-o direcţie

aiurea. Se ducea să se alăture cotaţilor care urlau la lună.

Ce spusese greşit? Că nu era sigur că o putea iubi? Nu prea era ceva menit să facă o femeie să-şi pună trupul în joc.

Pam l-ar fi trimis să-şi facă bagajele.

Dar nu se aşteptase ca Annie să fugă de ceva, inclusiv de el.

Ce spusese Rusty la cină? „Rişti. Dacă iubeşti pe cineva, rişti împreună cu acea persoană”. Sigur, era un lucru înţelept spus de un tată căruia; îi păsa de fiica lui, şi care dorea ca Greg să-i dea o şansă. Putea?

Privi peste umăr, spre pătratul de lumină al unui geam de la etaj, care se

micşora pe măsură: ce el se îndepărta de casă.

„Şi mie îmi pasă de ea, bătrâne”.

Pătrunsese în stânca aceea pe care el o numea inimă. Dar acest lucru era echivalent cu iubirea? Era, oare, de ajuns?

Pietricelele scrâşneau sub cizmele lui, pământul fiind extrem de nisipos. Aerul şuiera pe lângă el, purtând miros de salvie. Şi puţina vegetaţie i se sfărâma sub paşi. Animalele nocturne mişunau repede când cizmele lui tulburau praful de pe drum. Pam îi spunea mereu că devenea taciturn când cădea pe gânduri. Nu şi de data asta. Trebuia să stea de vorbă cu cineva, iar Annie îl izgonise. În mai multe feluri.

Îşi frecă ceafa, privind prin ochii întredeschişi la stelele care sclipeau în depărtare. Braţele îi căzură moi pe lângă corp şi acesta îl durea, nefolosit, neîmpărţit.

„Ce să fac, Pam? M-a întrebat dacă te mai iubesc. Asta o supără, ştiu foarte bine. La naiba, mă supără şi pe mine. Te-am iubit. Poate că încă te mai iubesc. Asta înseamnă că ar trebui să încetez să mai trăiesc?”

Se simţea ca un idiot, vorbind aşa de unul singur. Asta nu-l împiedica să se lase într-un genunchi, să ia un pumn de praf şi să-l lase să i se strecoare printre degetele încleştate.

„La naiba, Pam. Te-am iubit atât de mult, încât nu credeam că o să mai pot

să simt ceva vreodată. Asta vrei? Să fiu singur mereu?

Îşi ascultă glasul murind în beznă. Ce rost avea să fie supărat pe ea? Ştia deja răspunsul. Niciodată n-ar fi vrut că el să trăiască singur. Îl iubea. Ar fi vrut să fie fericit.

Numai că nu o spusese niciodată. Nu vorbiseră niciodată despre vreun viitor unui fără celălalt, nu se gândiseră la acest lucru nici măcar o clipă. Erau multe lucruri despre care nu discutaseră.

Şi nici nu aveau s-o mai facă vreodată.

„Nu pot să uit. Dar aş vrea să încerc din nou. Nu am senzaţia că te-aş înşela. Vreau doar să ştiu dacă e-n

ordine. Îmi poţi spune asta?”

Rămase locului înfundându-şi amândoi pumnii în buzunare şi oftă. Era o nebunie să stea aşa şi să aştepte vreun semn.

Un foşnet se auzi pe pământ în spatele lui. Se întoarse brusc aşteptându-se să vadă un coiot sau vreo pisică ieşind din vreunul din hambare. O femeie înalb venea uşor spre el şi părul ei sclipea ca fildeşul în lumina lunii. Aşa cum era înfăşurată în veşmântul care îi învăluia gleznele, cu picioarele, ascunse, părea că pluteşte.

Greg înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— Annie.

Ea nu răspunse.

El oftă din nou şi îşi propti mâinile în şolduri.

— Mergi iar în somn?

Tăcerea ei era ca un răgaz preţios. O putea privi fără ca ea să ştie; părul îi flutura uşor, iar expresia de pe chipul ei era visătoare şi ireală. Trupul de sulj veşmântul subţire era mai substanţial decât privirea aceea goală.

Continua să vină spre el ca şi cum ar fi fost atrasă de glasul lui şi se opri la câţiva paşi distanţă.

— Unde e? întrebă ea neliniştită.

— Îl cauţi pe Cody?

Ea nu spuse nimic.

Greg ştia răspunsul. Venise să-l caute. Îşi ridică privirea spre cer. Dacă Pam râdea cumva, el nu o auzea.

Propriul său râs brutal sfâşie noaptea.

— Te pricepi să trimiţi un semn.

Agitată, Annie se întoarse. Greg îşi aminti că nu trebuia să o trezească, dar nici nu putea să o lase să hoinărească aşa.

— Tatăl tău te-a găsit vreodată aici dimineaţa sau faci asta doar pentru mine?

Nu se aştepta la niciun răspuns. Îi observă din nou picioarele goale.

— Ai putea să te loveşti dacă mergi desculţă, ai putea să cald pe vreun şarpe, un ciob de sticlă, un cui.

Şi să-şi rănească preţioasele degete.

Cel puţin, Annie dormea în acest răstimp. Dar scuza lui care era? Faptul

că îşi făcea griji pentru ea ar fi trebuit să-i dea de înţeles cât de mult îi păsa. Pe Julie McLean o considerase încă de la început drept o colegă. Pe Annie nu:

Nu că ea l-ar fi tratat cu mai mult profesionalism. Cu Annie, totul era personal. Dansa pe lângă el, flirta, provoca, nu-l lăsa să uite deloc că era încă un bărbat. Îi amintise cum era să simţi că trăieşti, să doreşti, ba chiar să doreşti sexual. Mai ales să doreşti sexual.

Dacă şi-ar fi putut aduna sentimentele numindu-le recunoştinţă, i-ar fi mulţumit pentru eforturile făcute şi ar fi lăsat-o în pace. Dar erau mai mult decât atât, treceau pe lângă cicatrici şi dureri ajungând într-un colţ

al inimii pe care nu-l mai folosise de ani de zile – unul pe care Pam îl lăsase în urmă, o comoară îngropată pe care să o găsească o altă femeie.

Annie se îndepărta, încercând să se elibereze.

Iritată şi supărată, ea îi dădu mâna la o parte.

— E aici. Ştiu sigur.

El i se aşează în faţă, lăsând-o intenţionat să se lovească de pieptul lui şi să simtă adevăratul bărbat.

— E aici, Annie. Chiar în faţa ta. Îmi pare rău că ţi-a creat neplăceri.

Ea mişcă din cap în dreapta şi în stânga, de parcă ar fi ascultat un zgomot îndepărtat. Reîncepu să meargă.

El o lăsă să se îndrepte spre casă. Şi degetele de la picioare i se încordau de fiecare dată când ea atingea pământul. Nu mai suporta. Riscul de a o trezi păli în faţa celui de a se lovi de ceva.

— Ţine-te bine, draga mea. Plimbarea de la miezul nopţii s-a terminat, zise el şi o luă în braţe.

Ea nu opuse rezistenţă. Acceptându-i atingerea, îşi lăsă trupul moale. El încercă să nu bage de seamă că şoldurile ei îi izbeau partea inferioară a abdomenului şi dovada din ce în ce mai mare a dorinţei lui. Credea că este prea nervos pentru a se excita. „Da, şi cu patru săptămâni în urmă credeai că n-o să mai iubeşti o femeie

vreodată”. Ar fi vrut s-o facă. Dacă îi lăsa ea.

Îi trecu braţele pe după gâtul lui şi ea se supuse. Privirea continuă să-i fie îngrijorată.

— E în regulă, spuse el de mai multe ori decât era necesar.

Străbătură o sută de yarzi de deşert îndreptându-se spre casă.

— Te duc la culcare.

Îşi încetini paşii. Între acel loc şi casa ei avea o mulţime de explicaţii de dat. Din moment ce ea nu-i putea spune ce simţea, o făcu el.

— Poate că nu mă auzi. Poate că-i o modalitate laşă, dar m-ai urmărit de la început. Într-un fel, am impresia că ţi-a fost uşor. Dar faptul că mergi în

somn înseamnă că eşti îngrijorată şi numai eu sunt de vină. Dacă n-am spus ce-ar fi trebuit, e pentru că nu eram sigur că m-aş putea ţine de promisiuni şi, draga mea, ţi-aş promite orice.

Alţi câţiva paşi. Alte câteva stele sclipitoare.

— Vreau să fiu sincer. Aş vrea să risc. Dar nu suport gândul că ai risca şi tu cu mine.

Pe măsură ce mergea, cuvintele ieşeau mai uşor. Lucruri pe care nu credea că le poate rosti curgeau unui după altul. Cât de mult o dorea, cât de mult îi lipsea când nu era lângă el. Cum forţa sentimentelor lui îl împiedicase să le numească. Cum tot ce încercase să spună pe verandă mai devreme era

adevărat.

— Ştii felul acela zorit în care mergi? De parcă te-ai grăbi să ajungi undeva? Ei bine, îmi place la nebunie.

Şi cascadoriile.

— Ştiu ce vrei să spui în legătură cu aspectele palpitante, felul în care acestea pun viaţa în alumină. S-ar putea să nu-i vindecăm pe oameni, dar le putem arăta ceva interesant. Poate că totul nu-i decât fantezie, dar noi o facem să devină realitate. Tu mi-ai arătat acest lucru, Annie.

Trecură pe sub umbra aruncată de moara de vânt şi o rană veche începu să zvâcnească.

— Fiindcă veni vorba de cascadorii… zise el şi se opri când

ajunseră în dreptul primei barăci, cea mai depărtată de casă.

O lăsă pe picioarele ei pe scândurile verandei.

Fusese gata să spună „Lasă-mă să mă odihnesc o clipă”, dar acele cuvinte nu ieşiră niciodată. Ea se legănă puţin şi se sprijini de el, cu braţele tot agăţate de gât şi cu sânii lipiţi uşor de pieptul lui. El îi sărută bărbia.

— Mai dă-mi o şansă.

Partea de sus a şoldurilor ei îi atingea umflătura dinăuntrul blugilor. Cuvintele îi secară şi nişte flăcări puternice le luară locul.

— Annie.

Se apropie – mai mult de ea, simţindu-i sânii prin cămaşa de noapte

şi prin bluza lui. Îi cuprinse mijlocul subţire şi apoi îi cuprinse în mână un sân, bucurându-se o clipă.

Ochii ei se închiseră şi colţurile gurii se ridicară puţin, semn că visa ceva fierbinte, plăcut şi prea intim pentru privirea lui. Nu era drept să o atingă astfel.

— Ăsta nu-i un vis, spuse el trecându-şi degetul mare peste sfârcul ei, îndemnându-l să se ridice.

Îi privi chipul cu atenţie pentru a vedea un semn că ea simţise, un singur semn. Repetă acest gest de două ori, puţin mai ferm de fiecare dată.

— E ceva real. Fă-o cu mine.

Ea oftă şi rămase neclintită. Urcă şi el pe treaptă lângă ea, proptindu-şi

picioarele de ambele părţi ale ei. Îşi împinse şoldurile înainte cu mişcări lente, chinuindu-se cu gustul a ceva ce nu putea avea decât dacă…

Închise ochii plimbându-şi mâinile uşor peste spatele ei şi trăgând-o spre el. Îi inhală parfumul părului.

— Annie, Annie. Trezeşte-te, şopti el. Am dormit amândoi prea mult.

Ea îşi mişcă mâinile şi el încremeni, aşteptând.

— Atinge-mă, Annie. Atinge-mă şi tu.

Ea o făcu pentru că aşa îi ceruse el şi fiindcă, acelea au fost primele cuvinte pe care le auzi când se trezi. Revenindu-şi dintr-un somn adânc şi tulburător, Annie habar nu avea de

când se trezise sau cât de real era totul. El îi apăruse de atâtea ori în vis. De ce să fi fost în seara aceea altfel?

Palmele ei se frecară de blugii lui uzaţi, la fel de intim ca nişte şoapte în întuneric. Îi simţi muşchii încordându-se, pulpele ferme şi fierbinţi.

Simţi pielea bătătorită a degetelor lui ridicându-i cămaşa, oprindu-se puţin deasupra genunchilor, continuându-şi apoi drumul în sufe, atingându-i uşor părul auriu de pe pulpe şi genunchii i se muiară.

Trupul îi luă foc. Apropierea lui o încălzi şi mai mult. El răsufla din ce în ce mai anevoios. O mână i se lipi pe pulpă şi degetul mare se mişcă timid spre locul de împreunare. Tremurând

din cap până-n picioare, ea ştia că acolo avea să găsească umezeală.

— Ssst, murmură el sesizându-i încordarea şi protejându-i trupul cu al său.

Lăsă cămaşa să-i cadă şi o îmbrăţişă de parcă aerul rece al nopţii o făcuse să tremure. Gestul ar fi putut fi protector. Dar era departe de a fi inocent. Excitat, el. Se lipi de ea cu toată mândria arogantă pe care o poseda un bărbat. Voia clar ca ea să simtă, chiar dacă nu avea să-şi mai amintească nimic mâine dimineaţă.

— Te duc acasă imediat.

— Du-mă acasă acum.

El se opri brusc, Ţinând-o strâns.

— Annie?

— Nu-i vina ta. Îmi pare rău…

Îl dădu la o parte, iar el rămase locului. Lumina lunii îi făcea chipul să pară mai dur, aruncând asupra lui umbre de argintiu şi negru catifelat. O lăsă să hotărască singură dacă să se desprindă din îmbrăţişare sau nu.

— Ştii că nu-i corect să atingi pe cineva fără permisiunea persoanei respective, spuse ea.

— Îmi place foarte mult să te ating. Am mai făcut-o şi altă dată.

— Când eram trează.

— Acum eşti trează, spuse el, şi îi mângâie obrazul punându-i sărutări mărunte pe maxilar. Nu eşti traumatizată, nu-i aşa?

— Nu-i momentul potrivit pentru

tachinări, zise el împingându-l.

El se clătină pe treaptă, extrem de uluit, dar îşi reveni imediat, alăturându-i-se pe platformă, iar trupul lui păru deodată prea mare pentru a împărţi acel spaţiu cu ea.

— E foarte supărător să mă trezesc astfel.

— Cu un bărbat pe care nu-l cunoşti?

— Ba te cunosc. Tocmai de aceea e supărător.

El încetă să mai râdă. Nu crezuse că putea să devină şi mai palidă în lumina lunii.

— Tocmai voiam să te duc înapoi. Pe cuvânt. Nu voiam decât să…

— Sunt convinsă!

Îşi încrucişă braţele, le desfăcu din nou, îşi încleştă pumnii pe lângă corp, după care îi aduse în îndoitura braţelor…

— Voiam să-ţi arăt…

— Ce?

Strânse din dinjk

— În ultimele câteva săptămâni ţi-am arătat ce vreau fizic. Acum voiam să-ţi arăt ce simt.

Annie se limită la a-şi îndoi degetele de la picioare pe scândurile uscate. Sarcasmul părea singura ei protecţie.

— Ai şi sentimente? Acum e prima oară când aud de ele.

— Am încercat să-ţi spun în seara asta.

— Pe verandă.

— Şi acum o clipă.

— Când nu puteam să te aud.

— Nu ştiam cum ai putea s-o iei.

— Dar te-ai gândit să-mi oferi, spuse ea, şi dădu să plece, numai că el o apucă de braţ răsucind-o.

— Nu merit asta. Ştii cum e când ne apropiem unui de altul. Asta nu se schimbă peste noapte, Annie.

— Sau când dorm?

— Niciodată. Te doresc, Annie. Doresc orice clipă îmi poţi oferi.

Liniştea îi învăluia din toate părţile. Se aflau la vreo treizeci de metri de casă, lâhgă cea mai mică baracă. Lumina din curte le arunca umbrele pe scândurile pereţilor. În

depărtare, un coiot se trezi să urle.

— Şi tu ce-mi vei oferi?

Vocea lui sună ca moara ruginită.

— Tot ce pot, zise el luând-o de mână şi trăgând-o pe verandă lângă el. Am simţit-o de prima dată când te-am atins pe bancheta din spate a acelei maşini. Nu mă contrazice. Nu spune că-i vorba doar de dorinţă sexuală. Între noi e ceva deosebit. Putem să facem eforturi pentru restul. Dă-ne o şansă. Îşi plimbă apoi buzele pe umărul ei.

Ea îl lăsă, Domnul s-o aibă în pază.

— Îmi pare rău că te-am speriat, Annie. Îmi pare rău că te-am supărat, dar ai venit dormind până aici…

Senzaţii uşoare îi străbătură pielea. Inima îi bătea ca tunetul de

dincolo de orizont. Îi aştepta jumătate de noapte.

— Mă bucur că ai venit după mine, Annie.

Da. Asta făcijse.

— Atinge-mă din nou.

Până în clipa aceea, Annie îşi învinsese toate temerile şi crezuse că acela era curaj. Poate că dragostea însemna să ceri cuiva să împartă cu tine acele temeri.

— Voi avea nevoie de ajutor.

— Cămaşa asta de noapte n-ar trebui să aibă atâţia nasturi.

Ea râse scurt şi cu răsuflarea tăiată. Tachinările nu reprezentau genul de ajutor la care se gândise.

Dar o făcu să se relaxeze puţin, îi

dădu curaj.

— Nu aştept promisiuni.

— Vrei să spui că nu pot să-ţi promit cel mai fierbinte şi mai grozav act sexual pe care l-ai cunoscut vreodată?

Ea ridică o sprânceană, prefăcându-se neimpresionată.

— Eşti chiar atât de grozav?

El îi înălţă bărbia cu un deget.

— Te îndoieşti?

Trupul ei răspunse imediat. Atingerea unui singur deget o făcu să se înfioare. Îl văzuse! stăpânit de o pasiune violentă; îl văzuse rezistând.

Niciun alt bărbat, cascadorie sau pericol nu o făcuseră să se simtă vreodată mai plină de viaţă. Nu i se

ceruse niciodată atâta – să răspundă pasiunii cu pasiune, asprimii cu dulceaţă, ferocităţii cu tandreţe, să alăture o inimă dornică şi neîncercată de una plină de cicatrici şi prudentă.

El îi înţelese greşit tăcerea şi începu să se plimbe pe veranda îngustă.

— Facem asta pentru că suntem amândoi pregătiţi şi o dorim amândoi. Sau n-o facem deloc.

Grijile lui o făcură să zâmbească, ca întotdeauna.

— Vrei să-mi explici fiecare etapă, şefule?

— Vreau să ştiu dacă eşti de acord cu mine, Annie. Vrei asta?

— Dacă te vreau pe tine? întrebă ea atingându-i cicatricea de pe obraz.

„Trăieşte”, îi şopti inima ei. Când se întoarse şi el să privească, degetele ei îi atinseră buzele, închise ochii de parcă ar fi gustat un nectar.

— Annie.

Curajul îi străbătu fiinţa, simţind nevoia absolută de a trăi clipa, de a lua tot ce-i oferea viaţa, chiar şi tulburările inimii rănite a unui bărbat. Când şansele erau slabe, trebuia să te concentrezi şi mai mult. Când cascadoria era periculoasă, nu trebuia să te gândeşti la eşec.

— Cred că avem nevoie de puţină intimitate.

El întinse mâna pe lângă ea, trăgând de uşa despărţitoare a barăcii şi apoi împinse cu umărul uşor în

ceaiaită, scorojită. Intrară, iar trupul ei se atinse de el.

Fiindcă nu fusese multă vreme folosită, în încăpere nu se afla nimic altceva decât un scaun de lemn vopsit în alb şi un pat îngust. Luna arunca un dreptunghi alb pe pat, o imagine distorsionată a unicului geam. Greg rămase în prag lăsând-o să se obişnuiască, numai că nu erau prea multe de văzut.

— Tata ţine camera asta pentru şef când angajează echipe pe anumite perioade de timp.

— Dacă nu eşti sigură, spune-mi şi plec.

Înfrigurată, ea se aşează pe salteaua acoperită cu un cearceaf cu un

imprimeu decolorat şi o pătură aspră, de un verde închis, strânsă la picioarele patului. Îi datora singurul lucru pe care i-l ceruse mereu, sinceritatea.

— Nu sunt sigură.

El ţinu uşa care scârţâia, cu pumnul încleştat pe clanţă.

— Atunci, poate ar fi bine să plec.

Ea zise uşor:

— Nu vreau să faci nici asta.

Mormăitul lui o făcu să zâmbească.

— De fiecare dată când te-am atins – n-a fost nevoie să vorbim atât de mult înainte.

Cădea cu rapiditate. Trebuia să se încreadă în destin că va cădea în picioare. Luă o atitudine provocatoare,

lăsându-se puţin pe spate „petrecându-şi un picior peste celălalt, bătând nervoasă cu degetele în pata formată de lumina lunii.

— Atunci vino încoace, domnule Ford.

El se apropie şi ea rfezistă tentajei de a-i pune mâna pe picior. Ar fi fost atât de uşor să-i mângâie muşchii încordaţi de sub materialul blugilor. În schimb îşi îngropă palmele în saltea. Aerul prăfuit din baracă îi gâdila plămânii.

— Cine ezită acum? îl tachină ea.

— Vreau să fiu convins că ştim amândoi în ce ne băgăm.

— Într-o mulţime de necazuri şi un pat îngust.

— Annie.

— Îmi pare rău. Gata, nu mai glumesc.

Vorbeau în şoaptă. Ofertele erau tandre, ca începutul tulbure, incert şi şovăitor al iubirii.

— Faci asta numai când ţi-e teamă, spuse el.

— Te tachinez? O fac numai când încerc să nu te mai îngrijorez. Nu-ţi pot oferi trecutul, Greg, dar

— Îţi ofer un prezent grozav.

El îi mângâie obrazul.

— Un dar din partea îngerilor?

Un zâmbet melancolic o salvă.

— Nu începe să fii romantic. N-aş şti cum să procedez.

Îşi scutură părul pe spate. „Tot”, îi

promise ea în gând.

— Nu te lăsa stăpânit de îndoieli.

— Mă tem să nu-ţi fac rău.

— Nu putem să prevedem ce se va întâmplă.

— Mă refeream la acest moment.

Se aplecă să o sărute, dându-i la o parte părul de pe ceafă. Dinţii muşcară uşor, cu blândeţe.

Ea gemu şi scoase un oftat pe jumătate de uimire, pe jumătate de dorinţă.

— Greg.

— Am mai făcut asta, dar întotdeauna ne-a oprit ceva. Acum ce ne va mai opri, Annie? Ce te va mai apăra de mine?

Ea îi simţi puterea crescândă şi

era cât se poate de conştientă de izolarea lor. Nu dimensiunea lui o speria, ci felul în care se stăpânea. O făcea de dragul ei.

Se temea de el? îl iubea şi mai mult. Era dur ca o stâncă, dar avea o inimă imensă. Îşi putea găsi propriul loc în inima aceea, dându-i lucruri pe care Pam nu i le oferise niciodată. Putere, îndrăzneală, provocare.

Supunere. Îi înconjură gâtul cu braţele, legănându-se într-un dans lent, un tango intim al şoldurilor frecate de şolduri. Ea îi sărută pulsul agitat ascuns în scobitura de la baza gâtului. Îşi trecu apoi gura sensibilă peste perii scurţi din locul unde gâtul lui întâlnea partea inferioară şi umbrită de

dedesubt a bărbiei. Îi căută vena încordată de pe gât şi îl muşcă uşor.

El strânse în pumn cămaşa ei de noapte.

— Nu vreau să-ţi fac rău.

— Pasiunea te face să-ţi pierzi capul, altfel nu mai e pasiune, zise ea gâfâind.

— Pot s-o iau încet.

— Şi eu pot s-o iau, Greg. Oricum.

Curajoasa lui Annie. Îşi freca şoldurile de blugii lui şi făcu o adâncitură care îi despărţea genunchii, unde el îşi strecură piciorul. Ea îl sărută din nou pe gât. Mărul lui Adam era ca un nod extrem de strâns. El înghiţi de câteva ori.

— Ai nevoie de mine, spuse ea.

Atitudinea lui rigidă nu se potrivea cu atingerea uşoară a degetelor pe faţa ei. Mâna îi tremura.

— Ai nevoie de o femeie, nu de o fantomă şi nici de o amintire.

Buzele ei le atinseră uşor pe ale lui.

El nu se mai abţinu şi o potopi cu sărutări brutale, lacome şi îndurerate. Se săturase să se mai stăpânească şi să se mai gândească.

— Hai s-o facem.

O strânse în braţe până când ea avu impresia că rămâne fără aer. El deschise gura şi ea se pierdu, rătăcindu-se în deşert.

Annie ştia ce era real şi ce nu. Asemeni unei tornade care o dobora,

iubirea era tulburătoare, pasionată şi adevărată. Nu se puteau spune totdeauna cuvintele potrivite. Nu ardeau lumânări şi nici nu se auzea o muzică adecvată pe fundal, împrejurimile fermei erau dezolante şi aerul nopţii, rece. Baraca era murdară, iar aşternuturile, prăfuite şi rigide.

Dar ei puţin îi păsa. Pentru prima dată el îşi dezvăluia sufletul prin foamea de care îi era stăpânit trupul şi singurătatea lui prin atingeri posesive. O voia pe ea. Îi venea să plângă de bucurie.

— Iubeşte-mă, îi şopti ea atunci.

— Asta şi fac.

Aveau lumina lunii şi stelele ca martori.

El o întoarse până când picioarele ei atinseră marginea patului. Nu era nici blând, nici prudent. Îi ridică până la genunchi cămaşa de noapte şi îi arătă cum să-l înconjoare cu picioarele. O sărută pe gât şi pe umărul gol, argintiu. Ar fi vrut să-i sărute sânii, dar cămaşa îi stătea în cale.

— Dacă nu-ţi scoţi chestia asta, nu-ţi garantez că va mai rămâne întreagă.

Ameninţarea din glasul lui o făcu să se înfioare.

— E tot ce am pe mine.

— Am observat, spuse el printre dinţii încleştaţi, criticându-se pentru ultima oară.

Nu spusese nu.

Decolteul se încheia între sâni, un

V descheiat, îl strânse în pumn. Un gest brusc şi materialul se sfâşie până la mijloc. Aerul îi atinse imediat trupul gol, urmat de răsuflarea şi atingerea lui. Înainte să poată spune ceva, el luă în gură un sfârc tare. Ea se încordă şi scoase un ţipăt slab. Credea, oare, că îi va face rău? Oare avea să o rănească, într-adevăr?

Îşi lipi fruntea de abdomenul ei şi închise ochii strâns. Pauza aceea nu-i ajută prea mult să-şi recapete stăpânirea de sine. Parfumul pielii ei îi umplu nările şi îi simţi căldura. Fâşiile cămăşii ei de noapte îl supărau.

— Annie.

— Nu, spuse ea lăsându-se pe spate, sppijinindu-se pe ambele mâini şi

arcuindu-se spre el. Nu te opri.

— Trebuie, zise el desfăcându-i picioarele din jurul mijlocului său…

Se ridică şi cizmele lui făcură un zgomot pe podeaua de lemn cum mergea când într-o parte ’când în alta, cu o mână strângându-şi ceafa.

— Ce naiba caut aici?

Nu-i scăpă felul în care i se tăie respiraţia şi nici tremurul uşor al vocii.

— Iubindu-mă?

Se simţea prost, nervos, încordat ca un arc care nu avea cum să se relaxeze. Ultimul lucru pe care-l voia era să o facă să se simtă şi ea la fel.

— Numeşti asta dragoste? Pur şi simplu, te atac. Ar trebui să fiu… mai drăguţ.

Ea îl privi uluită.

— Mai drăguţ?

El se înfioră şi apoi se încruntă.

— Un bărbat ar trebui să fie atent cu femeia pe care o iubeşte. Blând, grijuliu, răbdător. Toată lumea ştie asta.

Era scris într-un scenariu, în cel pe care-l purta în sufletul lui.

— Ca Pam? întrebă ea.

Cuvintele acelea îl izbiră cu putere. Se uită în ochii ei nemişcaţi şi văzu acea privire cu care-l {intuia când o bătea la cap cu tot felul de detalii.

— Un bărbat atent…

— Un bărbat atent e totuşi un bărbat. Crezi că trebuie să mă iubeşti la fel cum o iubeai pe ea?

El îşi trecu amândouă mâinile prin

păr. Avea să scoată cuvintele de acolo dacă era nevoie.

— N-am spus asta. E ceva nou pentru mine, Annie.

— E la fel de vechi precum bărbaţii şi femeile.

Poate. Poate că ceea ce fusese-între el şi Pam fusese nou. Aceasta luase un cowboy aspru şi brutal şi îl transformase într-un bărbat tandru, îl învăţase să nu se grăbească şi cum dorea să fie iubită. Annie era cu totul altfel. Ceea ce stârnea în el era extrem de primitiv. Vorbea cu ceva din adâncul lui, întunecat, periculos şi sălbatic. Ceva ce femeile moderne nu doreau în mod obişnuit. Necivilizat era puţin spus. Cuvântul sex nu acoperea

noţiunea, nici pe departe. Voia să fie a lui în modul cel mai primitiv, mai protector şi mai permanent posibil. Voia s-o iubească până când nici unul din ei nu mai putea să meargă drept.

Annie se ridică în capul oaselor. O clipă, el crezu că se clatină, dar nu era decât legănarea uşoară a mersului unei femei care ştia ce vrea. Oprindu-se în faţa lui, îl privi în ochi şi îşi linse vârful degetului arătător, provocator, de parcă ar fi fost un cornet de îngheţată. După aceea îi atinse cu degetul umed cicatricea de pe bărbie. Împingând uşor, spuse:

— Mi-ai explicat destul, şefule. Cred că sunt pregătită.

Ceva înăuntrul lui îi spunea că este

în ordine. Acel ceva vorbea cu vocea lui Annie. Îşi simţea, mâinile neîndemânatice şi glasul îi răsună răguşit.

— Când vrei să mă opresc, să-mi spui.

— Să nu te opreşti, îi şopti ea cu gura lipită de gâtul lui şi cu răsuflarea fierbinte ca deşertul şi umedă ca jungla.

— Annie?

— Să nu te opreşti, murmură ea.

Ajunsese la el şi ştia. Ar fi continuat să-l sărute dacă el n-ar. Fi depărtat-o puţin.

— S-ar putea să fim nevoiţi.

La naiba, poate avea să-l trântească la pământ, dar trebuia să-l

spună.

— Am nevoie de ajutor ca să-mi scot cizmele.

— Poftim?

Cuvântul acela căzu între ei cu forţa unei greutăţi de două tone.

— Nu mă urc niciodată cu ele în pat.

— Sper.

— Mi-am rupt ambele glezne în filmul acela în care…

— …mergeai cu o sută zece mile pe oră. Nu-mi mai spune. Îi spusese într-o seară la cantină tot felul de anecdote despre semieşecuri. Nu le mai considera amuzante. Îi făcu semn spre pat.

— Hai, staf jos.

Patul scârţâi ca nişte unghii pe tablă. El se sprijini cu umerii de perete, strâmbând un calendar îngălbenit. Întinse piciorul, aşa cum i se ordonase.

— Cu cât sunt mai strânse cizmele, cu atât îmi ţin mai bine gleznele.

— Exact.

Îi prinse călcâiul într-o mână şi gamba în alta.

— Cum le scoţi când eşti singur?

— Cu grijă. Au.

Ea se opri înmărmurită şi îl ţintui cu privirea.

— Să nu-mi spui că eşti ca un copil când e vorba de durere.

— N-o să mă prefac că-mi place la nebunie. Nu sunt marchizul de Şade.

— Norocul meu.

— Numai să nu răsuceşti spre stânga.

— Bine. Număr până la trei. Unu. Doi. Trei.

Trase. Nimic. Îşi dădu părul într-o parte-şi o cascadă argintie îi dezgoli ceafa.

Dorinţa de a atinge acea piele delicată cu sărutări obscene aproape că-l făcu să uite de cizme.

Cu şezutul îndreptat spre el, ea îi ţinea laba piciorului pe pulpă şi cuprinse din nou cizma cu braţele.

— Să ştii că nu putem face chestia asta romantic, zise ea atunci.

— Ştiu…

Ea îi aruncă încă o privire.

— Unu. Doi. Trei. Uf. Ai putea să

mă ajuţi şi tu ptjjin.

El ridică din umeri şi îi dădu cealaltă cizmă.

— Dacă zici tu.

— Dacă-mi atingi fundul cu degetul de la picior, eşti pierdut, Ford. Te fac praf cu mâna mea.

Trase din nou de cizmă. Nu se mişcă niciun centimetru.

În timp ce mâinile ei erau ocupate în altă parte, Greg se aplecă în faţă şi îi mângâie şezutul cu o mână. Ea îl pocni uşor, dar el îi cuprinse atunci şezutul cu amândouă mâinile.

Ea se ridică brusc.

— Încetează.

Călcâiul lui lovi podeaua. Se lăsă din nou pe spate şi ridică din umeri de

parcă ar fi vrut să spună „Cine, eu?”, iar abdomenul îi deveni plat.

— Orice spui tu, scumpo, zise el dându-i din nou piciorul.

Privindu-l aşa cum făcea el când era prost dispus, Annie îi încălecă piciorul prinzându-i-l între genunchi, şi îşi puse o mână sub toc, iar pe cealaltă pe călcâi.

— Unu. Doi. Trei.

Cizma ieşi cu zgomot, iar piciorul ţâşni în sus. Annie îl prinse între pulpele ei încordate.

— Ai noroc că am reflexe bune.

— Şi nişte pulpe grozave, zise el frecându-şi piciorul între ale ei, stârnindu-i astfel o mulţime de senzaţii. Vrei s-o scoţi şi pe cealaltă?

Îi aruncă o privire furioasă şi îi încălecă celălalt picior cu tot respectul pe care l-ar fi acordat unui gard electrificat.

— Îţi place.

— N-aş fi bărbat dacă nu mi-ar plăcea.

— Unui care înfurie, mormăi ea. Acum, hai, ajută-mă.

Nu era prea mult de făcut. Îşi îndreptă degetul mare de la picior în clipa când ea trase şi o auzi mormăind. Se cuibări apoi sprijinindu-se în cot. O atinse din nou şi o auzi Ţinându-şi răsuflarea într-un mod cu totul deosebit. După aceea îşi plimbă mâna liberă pe pulpa ei ridicându-i şi cămaşa de noapte.

— Ai un corp minunat.

Pulpele ei se încordară de fiecare parte a gambei lui.

— Dacă ai face ani de gimnastică aerobică, l-ai avea la fel.

— Nu-i nimic pe lângă ce-o să-ţi fac eu ţie.

Fusese amuzant să tragă de nişte cizme de cowboy cu toată puterea, îşi spuse Annie. Dezvelind un obraz rotunjit în aerul nopţii, el îi mângâie o aluniţă cu degetul mare făcând-o să geamă şi să se agite. Ştia că a prins-o în capcană. Îşi plimbă degetul de-a lungul pielii ei fierbinţi şi, deodată, pe neaşteptate, ea îl simţi sărutând-o.

Trase odată cu putere şi cizma ieşi. Mişcarea o făcu să înainteze câţiva

paşi, rămânând cu cizma în mână.

— Gata!

Încălţat numai cu ciorapii, el se apropie ca o umbră şi o împinse uşor până ajunse cu spatele lipit de perete, când o înconjură cu braţele.

— Faţă-n faţă e şi mai bine, murmură el.

Gura lui o acoperi pe a ei furându-i orice speranţă de a mai respira din nou.

Cizma căzu cu zgomot, dar ei nici nu auziră.

El îşi plimbă mâinile peste trupul ei, cuprinzându-i din nou şezutul pentru a o ridica spre el.

— Sunt cel mai mare risc pe care ţi-l vei asuma vreodată şi ştii asta foarte bine.

Ştia că nu poate rezista unei provocări. Degetele lui se ocupară de fermoar. Centura ieşi din găici, catarama căzu cu un clinchet pe podea.

Înainte ca Annie să-i tragă blugii în jos peste şoldurile înguste, Greg duse mâna la spate după portmoneu.

— O să avem nevoie de asta.

Îl văzu rupând folia pachetului cu dinţii, după care arătă spre cămaşă care era ultimul său articol de îmbrăcăminte.

— Crezi că poţi s-o deschei? După cum mă simt în clipa asta, s-ar putea s-o sfâşii.

— Am fi chit, zise ea jucându-se cu fâşiile cămăşii de noapte, degetele ei alunecându-i în jos printre sâni.

Frecă tivul cămăşii lui din bumbac între degete, atingând uşor pielea întinsă de dedesubt. Un nasture, doi, apoi mai sus şi mai sus. Desfăcu cămaşa larg şi îşi lipi palmele de pieptul lui gol. Când îi sărută un sfârc, muşchii lui se încordară într-un spasm de dorinţă.

Două trupuri se zvârcoliră şi se răsuciră până ajunseră la saltea. Ca şi Greg, nu era prea moale. Dar, ca şi trecutul, nu mai conta acum.

El voia să facă totul în ritmul ei; încerca. Pieptul îi lucea de transpiraţie. Ea îl gustă atunci cu limba, iar ceea ce făcu după aceea ar fi transformat şi pe cel mai mare domn din lume într-un sălbatic nemilos.

— Mă înnebuneşti, îngăimă el.

Ea scoase doar un geamăt nearticulat.

— Annie.

— Mi-ai promis totul, iubeşte-mă. Trăieşte cu mine.

Ultimele lui fărâme de stăpânire dispărură când o strânse în braţe. Mai făcuse acest lucru pe bancheta din spate a unei maşini, când se purtase ca un adevărat domn. Dar acum nu era mo! mentul potrivit pentru reţineri. Aceasta era sinceritatea absolută pe care oamenii o numeau iubire, dorinţa de a merge până dincoio de limită, de a găsi acea persoană care să te ducă acolo, până la margine – şi mai departe.

Annie se arcui spre el, pielea

frecându-se de piele. Îşi strecură mâna între ei, conducându-l înăuntru şi primindu-l cu plăcere.

— Dansează cu mine.

El îşi pierdu controlul. O mai sărută o dată. O picătură de sudoare îi alunecă de pe tâmplă căzând pe buzele ei. Împingând zguduitor, o penetră, absorbindu-i ţipătul.

Când totul se termină, rămaseră întinşi unul lângă altul, răsuflând anevoios. Nu spuseră nimic. Nenumărate senzaţii îi străbăteau lui Annie pielea. Terminaseră cu câteva minute în urmă. Era gata. Şi, totuşi, ceva îi şoptea că acela nu era decât începutul.

Uttgţjrefteee

O surprinse privind ţintă în tavan şi îi sărută ochii făcându-i să se închidă. Mâna i se plimba peste trupul ei. Niciodată nu se simţise mai goală. Pătura zăcea răvăşită la picioarele patului. Cunoştea acel sentiment. Suprafaţa ei netedă fusese răvăşită aşa încât ajunsese de nerecunoscut, iar marginile ei fuseseră întoarse pe dos.

Actul lui sexual fusese nemilos. Nu crud, ci prădalnic şi posesiv. O făcuse să se scufunde până în străfundul sufletului şi înapoi, înnebunind-o de dorinţă, satisfăcând-o de fiecare dată, ducând-o din ce în ce mai departe până când ea trebui să se încreadă în el pentru că altceva nu mai exista.

Câteva minute mai târziu,

amintirile o înfierbântară, un sărut cald, şi o atingere intimă atât de adâncă şi de pricepută, încât ea gemuse şi implorase mai mult. El îi potolise pasiunea, posedând-o cu o poftă nestăpânită.

— Acum, Annie, acum.

Ea îl înconjură cu picioarele, pe care şi le încolăci în jurul mijlocului, dăruindu-i trupul în întregime.

— Annie.

O perdea veche îi flutura deasupra capului şi ea o strânse până se rupse, materiaiui fragil sfâşiindu-se „iar firele plutiră deasupra lor ca o pulbere de stele.

Asta da viaţă! Fiecare părticică din ea fremăta. Timpul nu putea şterge

amprenta atingerii lui şi nici efectul zguduitor al împreunării lor. El îi adulmecă braţul, sărutându-i-l apoi şi muşcându-l uşor. Ea încercă să-şi recapete suflarea, dar îi era imposibil. Stătea cu ochii închişi şi apropierea lui era extrem de intensă.

— Nu, îl ruga ea încet.

— Îmi place să te privesc.

Îi căută privirea cu o curiozitate învecinată cu îngrijorarea.

— M-ai privit în noaptea când am venit în patul tău.

— Atunci n-am făcut asta, spuse el, şi râse trecându-şi degetele peste abdomenul ei.

— Nu cred că cineva ar putea să doarmă şi să facă aşa ceva.

— Îhî, făcu el sărutându-i buzele uşor.

Ea nu era pregătită pentru mai mult şi, sincer vorbind, nici el nu era. Era incredibilă. Ar fi trebuit să i-o spună, dar, după privirea ei, îşi dădu seama că ştie.

Reveni asupra subiectului imediat ce-şi aduse aminte.

— Te-am mai privit şi înainte, pe film. Reluări ale cascadoriei cu calul. Când dansai cu mine pe marginea prăpastiei. Acum am o altă imagine, expresia de pe chipul tău în timp ce dansai sub mine.

Trasă conturul roşeţii ei, lăsând lumina să facă dragoste cu ea. Trecu peste ea, acoperind-o cu alb, iar

adierea vântului îşi luă şi ea partea de mângâieri. Trebuia să o atingă unde o atingea aerul, să posede ceea ce ea dăruia din plin nopţii. Putea face lucruri pe care niciun iubit din vise n-ar fi putut face, împlinind un vis de existenţa căruia nici măcar nu ştia. Iubea pe cineva din nou.

Realitatea îl străbătu iute, umplându-i inima. Pluti în aer şi ancoră pe pământ lângă o femeie. Aşteptă durerea inevitabilă; o cunoştea de prea multă vreme pentru a se simţi bine fără ea. Dar dispăruse. Golul fusese umplut. Dumnezeu ştia. Că, probabil, nu merita două iubiri într-o viaţă. Nu avea să ia niciodată acest lucru drept cuvenit.

Dar, odată cu iubirea, apărură o.

Mulţime de alte emoţii. Protecţie, tandreţe, preocupare – toate existând şi înainte într-o formă sau alta. Toate muitipiicate acum. Trebuia să o apere şi să-i ţină de cald. Nime nu avea să-i distrugă şi cea de a doua şansă.

Ar fi vrut să o pecetluiască, să o desăvârşească. Excitarea creştea încetul cu încetul. O curta pe a ei cu vârful degetelor. Văzu cum îi fluturau genele, ritmul lor imitându-l pe cei al perdelei sfâşiate de deasupra lor. Îi atinse vânătăile făcute când o strânsese cu putere. Sărutul lui implora iertare. Oftatul ei îi spuse, însă, că nu era necesar.

— Te iubesc, Annie.

— Ştiu.

— Eşti sigură, hm?

Ea zâmbi, ameţită şi mulţumită. Îşi ţuguie buzele trimiţând un sărut nopţii. Se cuibări apoi mai bine în pat. Greg privi şi aşteptă. Iubita lui nu era chiar atât de somnoroasă precum pretindea. Atingerea lui o tulbură puţin.

Annie simţi o muşcătură delicată pe sân, un porumbel zburând cu inima ei în gheare. Îşi ţinu răsuflarea când o făcu iar, anticiparea creându-i senzaţii şi mai plăcute.

— Nu ştiu dacă o să reuşim, murmură el.

— Să nu mă provoci niciodată.

El râse încet, scăzut şi murdar. Putea să fie extrem de diabolic. Fusese tot ce se aşteptase ea şi chiar mai mult,

capabil de a face vânătăi, de a muşca şi de a fi prea greu fără să-şi ceară scuze. Cu alte cuvinte, un bărbat adevărat. Bărbatul pe care-l iubea ea. Ştiuse de la bun început că avea nevoie de ea. Dar nu bănuise cât de mistuitoare putea fi acea dorinţă.

— Am fost prea brutal? întrebă el. Pot să fiu şi blând. De data asta.

Annie îşi ţinu răsuflarea şi îşi ascultă trupul. Urmările fostei întâlnjri se împreunară cu fiorii unei noi dorinţe.

— Te vei lăsa purtat de dorinţă şi, în cele din urmă, vom face ce-am făcut şi înainte, se plânse ea încet.

Un zâmbet viclean îi strâmbă trăsăturile.

— Mare păcat ar fi.

Tulburarea îi dădea ghes şi simţi o nouă dorinţă. Se rostogoli pentru a-i întâlni trupul şi nu putu să-şi ascundă admiraţia.

— Cum de reuşeşti să mă faci să te doresc din nou?

Se hârjoniră puţin până când el o aduse în locul unde o voia, deasupra lui.

— Sunt bun, bănuiesc.»

— Ah, nu, zise ţuguindu-şi buzele sexy şi pline. Eşti rău, domnule Ford. Foarte, foarte rău.

— Cine a urlat, tu sau un coiot? îl întrebă ea după aceea.

Greg – râse aspru şi o ciupi uşor de şezut, după care degetele lui îi mângâiară pulpa albă. Moara scârţâi.

La fel şi patul.

Vorbeau în şoapte însoţite de mângâieri. Îi spuse lucruri pe care i le spusese când dormea şi nu-l putea auzi, când fusese în ea şi le-ar fi putut înţelege greşit ca fiind cuvinte rostite sub stăpânirea pasiunii şi nu ceea ce erau, de fapt, adevărul adevărat.

— Te iubesc.

— Nu-i nevoie să spui asta.

— Vorbesc serios, Annie, zise el întorcându-i chipul.

Nu se supărase când ea îşi răsucise capul pe pernă în timp ce făcuseră dragoste, cu cât mai sălbatic cu atât mai bine. Acum, însă, acel gest îl deranja într-un mod cu totul diferit. Îl speria.

— Uită-te la mine. Te iubesc. Nu ştiu cum sau când a apărut, dar sentimentul ăsta există de câtva timp. Numai că n-am ştiut cum să reacţionez.

— Crezi că eu ştiu?

Vulnerabilitatea ei îl străpunse ca un cuţit. Nimeni nu avea să-i cunoască vreodată temerile aşa cum i le cunoştea el. Din seara aceea, avea să aibă grijă să nu aibă niciun motiv să se îndoiască de dragostea lui.

Ea îşi întoarse privirea, dându-i răgaz.

— Risc mai mult decât tine.

— N-ai fost rănită atât de mult ca mine.

— De aceea ne-am înţelege bine împreună. Eu pot pătrunde în locuri

unde îngerilor le e teamă să pună piciorul. Sau fantomelor, zise ea apoi atingându-i cicatricea de sub ochi. Ţi-era frică să iubeşti din nou; e firesc…

— Nu, mi-era frică să nu pierd ceea ce iubesc. Am început să fac diferenţa. N-aş vrea să te pierd vreodată.

Ea îl lovi uşor cu şoldul şi încercă să zâmbească.

— Nu plec nicăieri. Când mi-am pus ceva în cap, mă ţin de acel lucru.

— Nu te uiţi înapoi.

— Şi nici nu am regrete.

— Problema e că nu ştii niciodată ce se poate întâmplă.

Ea îl sărută repede.

— Iubirea nu are coborâşuri.

Înţelegi? Merită fiecare minut.

— Trăieşte tot, spuse el râzând şi o trase aproape. Ţi-e uşor s-o spui.

— Greg, să nu mă părăseşti.

— Sunt aici.

— Nu, nu erai, erai la sute de mile distanţă. Ce s-a întâmplat cu Pam nu se va întâmpla şi cu noi.

— Ştiu. O să ajungem să avem nouăzeci de ani şi eu o să mă ţin după tine într-un cărucior cu rotile.

— Sau eu o să mă ţin după tine.

— Iar?

Ea râse gutural.

— Iar.

Annie adormi înainte de ivirea zorilor. Greg stătea în întuneric şi îndoielile împotriva cărora îl prevenise

ea, îl copleşiră. Ca într-o scenă de luptă cu spada, el le înfruntă una câte una, sfâşiind, lovind, parând. Se gândi cum i se; transforma stomacul în nisip mişcător de fiecare dată când Annie făcea ceva primejdios. Îşi aminti explozia de pe platoul de filmare şi scheletul negru al maşinii. Arăta la fel ca nervii lui când, pentru o fracţiune de secundă, nu ştiuse de ea. Îşi aduse aminte de săritura lui Dickens şi de rostogolirea lui Annie. De căderea lui Julie McLean şi ţipătul ei de durere.

O strânse pe Annie mai aproape, punându-i capul pe umărul lui. Întinse mâna peste ea pentru a umple o pernă de care nu avea nevoie dacă el o ţinea acolo unde o voia.

„Pentru orice eventualitate”. Devenise motto-ul vieţii lui, cuvinte după care trăia orice coordonator de cascadori.

Nu cascadoriile i-o luaseră pe Pam, ci viaţa. Cum putea spera să o învingă? Annie ar fi spus că trăind din plin, bucurându-se cât puteau. Căzuse într-o capcană pe care se jurase că o va evita. L Iubea din nou. Şi nu putea decât să se roage la Dumnezeu să nu i-o ia.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea.

El îşi slăbi strânsoarea şi o acoperi cu pătura aceea îngrozitoare.

— Voiam doar să fiu sigur că n-o să fugi.

— N-o să mai umblu în somn.

— Nu?

— Cred că am găsit ceea ce căutam.

Se furişară înapoi în casă odată cu răsăritul soarelui. O oră mai târziu, Rusty suna clopoţelul care îi chema la masă. Coborâră scările împleticindu-se şi devorară micul dejun cu poftă, în timp ce Annie evita veselă privirea bănuitoare a tatălui ei.

La opt, Annie şi Greg se urcară în camionetă. Rusty se încruntă când văzu că Annie se urcă fără să aştepte ca Greg să-i deschidă portiera. Rămânând cu mâinile pe frânele căruciorului, o clipă refuză să strângă mâna tânărului.

— Aşa se tratează o femeie?

Greg ridică din umeri.

— Nu mă învinuiţi pe mine. Nu eu

am crescut-o. Annie fluieră, stând cu cotul rezemat pe geamul deschis al camionetei.

— Aici ai avut dreptate, tată!

Bătrânul se încruntă.

— Hai, plecaţi şi aveţi grijă cum conduceţi.

— Bine, tată.

— Şi spuneţi-le băieţilor de la studiouri că uneori se pot folosi şi de un bătrân simpatic într-un cărucior.

— Da, tată.

— Şi aveţi grijă că e un radar la sud de Barstow.

— Bine, tată, mormăi Greg.

Annie râse şi făcu cu mâna până când praful stârnit de cauciucuri ascunse ferma şi intrară pe autostradă.

— Când trebuie să ajungem la Los Angeles? întrebă ea.

— La prânz.

— Nu prea avem cine ştie ce timp.

— Mm.

Annie îl mai văzuse îmbufnat, dar niciodată a doua zi dimineaţă după ce făcuseră dragoste. Instinctele ei de femeie îi spuneau să nu se piardă cu firea. Din păcate, acele instincte fuseseră totdeauna înlocuite de înţepături. Mai degrabă înfrunta o teamă decât să se ascundă în spatele ei.

— Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară.

— Da?

Parcurseră zece mile.

— Se pare că mai târziu, mormăi ea proptindu-şi bărbia în mână şi privind cactuşii de pe marginea şoselei. Mâinile sus, amice, îi strigă ea unui saguaro.

Observă că zâmbetul lui Greg devenise mai inexpresiv decât dungile galbene de pe şosea.

Tăcerea lui îi măcina răbdarea. Spusese că o iubeşte. Jurase. Cuvintele sunau pline de speranţă şi emoţionante când i se şopteau în suflet. Ar fi vrut să vorbească, să-l înfrunte, să-l împiedice să se retragă în carapacea lui. Îi studie maxilarul încleştat şi îşi dădu seama că n-ar fi avut succes.

Între timp, erau câteva adevăruri pe care

— Trebuia să le recunoască ea însăşi. Poate că nu avea să fie în stare să-i ofere altceva decât o iubire prudentă şi şovăitoare. Putea o femeie care se oferea din toată inima sa facă faţă unui bărbat care nu făcea la fel? El controla fiecare aspect al vieţii şi muncii lui, şi îşi pierdea stăpânirea de sine într-o singură noapte de pasiune zguduitoare. O sută de asemenea nopţi preţioase aveau să fie de ajuns?

De la început avusese nevoie de destulă încredere pentru amândoi. Puţină îndrăzneaia putea oricând să pună capăt incertitudinii. Îl iubea şi ştia chiar de la el că o iubeşte. Greg Ford nu minţea.

Foindu-se sub centura ei de

siguranţă, Annie îşi ghemui picioarele sub ea pe scaunul îmbrăcat în vinilin.

— Nu-i la fel de sigur aşa, remarcă el.

Ea îşi trase centura între sâni.

— Ştiu.

Cu cotul atârnat pe geam, întinse cealaltă mână şi îi mângâie faţa absentă.

— Annie.

— Nu mai auzise acel ton prevenitor din seara trecută când pusese mâna într-un loc neaşteptat pentru el. Preluase conducerea pentru o clipă, îl făcuse să se relaxeze, să accepte şi să se bucure. Acum, însă, avea alte motive în cap.

Degetul ei trasă un arc sub

cicatricea de pe tâmplă.

— De unde ai asta?

— De la o potcoavă.

Ea se înfioră.

— Te-a lovit un cal?

El îşi încleştă mâinile pe volan.

— Jucam potcoave şi mă contraziceam cu un tip în legătură cu cine aruncase mai aproape de băţ. Când m-am aplecat să mă uit de aproape, un tâmpit a mai aruncat una.

— Au.

El începu să râdă atunci.

— Trebuie să mai spun că eram cu toţii beţi

morţi? Era una din zilele acelea de nebunie când lucram la fermă.

Annie îşi aminti de o noapte de

nebunie, li frecă uşor semnul lăsat de o tăietură pe bărbi.

— Şi asta?

— De la volanul unei maşini. În timpul filmării unei scene cu urmăriri.

— Aha.

În ciuda faptului că drumul nu era aglomerat, îi solicita întreaga atenţie. Sau aşa voia el să dea impresia. Annie aruncă o privire în oglindă din partea ei. Toată autostrada era a lor.

— Şi asta? întrebă ea oprindu-şi degetele pe gâtul lui.

— Aia nu-i o cicatrice.

— Dar ce e?

El înghiţi în sec.

— Urma unei muşcături de azi-noapte.

Ea apăsă uşor şi pulsul lui îi răspunse.

— Annie, trebuie să conduc.

— Dar sunt curioasă.

Atunci el îi descrise şi celelalte cicatrici înainte ca mâinile ei să înceapă să caute.

— Cea pe care o căutai este de la o sticlă spartă în timpul filmării unei bătăi în bar, cea de pe umăr este de la un cuţit retractabil care nu s-a retras înăuntru, iar cea de pe fluierul piciorului e din timpul unei cascadorii cu motocicleta. Osul a perţprat pielea.

Acel amănunt îngrozitor nu o tulbură pe Annie câtuşi de puţin. Îşi plimbă mâna peste pieptul lui oprindu-se deasupra inimii.

— Şi asta? întrebă ea încet.

Cea mai adâncă din toate. O privi cât de mult îndrăzni. Pe un astfel de drum se vedea pe o distanţă de mile întregi. Dar, uneori, nu vedea ceea ce se afla chiar în faţa lui.

— Nu dispar niciodată, Silk.

— Absolut niciodată?

— Se şterg.

Aşa cum se întâmpla şi cu dragostea uneori? Annie ghici cuvintele care rămaseră nerostite. La lumină, cicatricile se vedeau mai bine şi riscurile păreau mult mai mari. El avea un trecut de care ea trebuia să ţină seama. Depăşirea acestuia, acceptarea lui cu toate defectele, le puteau îmbogăţi iubirea făcând-o să devină mai

profundă. Şi mult mai precară.

— Nimeni n-a spus că va fi uşor, zise ea.

— Nici nu e.

O privi până când drumul îi solicită din nou atenţia.

Se întinse şi îi căută mâna, pe care i-o aşeză pe pulpă.

— Dar merită.

Ea zâmbi cu îndrăzneală.

— Fireşte. Riscurile dau gust Vieţii.

Un gând îl făcu deodată să închidă ochii pe jumătate.

— Vrei să dea gust chiar acum?

— Cum?

Doamnei îi plăcea să fie provocată. Greg profită din plin, frecându-i uşor

dosul palmei în sus şi în jos pe pulpa lui. Îi desfăcu centura de siguranţă şi o trase pe scaunul lui.

— E prudent să conduci aşa? îl întrebă ea câteva clipe mai târziu.

— Ai încredere în mine. Doar sunt profesionist.

Poate că Greg Ford nu minţea, îşi spuse Annie, dar niciodată nu-l auzise denaturând adevărul aşa cum făcu la studio. Dând vestea proastă directorului de la care împrumutaseră maşina, Greg prezentă lucrurile în aşa fel încât omul rămase convins că un asteroid îi pulverizase: maşina sau că o turmă de bizoni furioşi i-o zdrobiseră.

Annie susţinu versiunea lui Greg sută la sută bătând din gene, părând

nevinovată, sinceră, sârguincioasă şi entuziastă, pe rând.

Directorul se foi în fotoliul său.

— Folosesc o maşină a studioului de trei săptămâni. Vreţi s-o luaţi şi pe asta?

— Nu avem nevoie decât de o Corvette gri metalizat, model ’90. Cel mult şase zile.

— Ştiu.

— Numai pentru filmări de exterior. Fără explozii în apropierea ei.

Sprâncenele de culoarea nisipului ale directorului se ridicară brusc.

— Am avut impresia că aţi spus o turmă de bizoni…

Annie sări imediat şi îşi aşeză şezutul pe marginea biroului. În câteva

minute, îl linguşi de nu mai ştia de el.

— E numai pentru o scenă micuţă. N-o s-o las să-mi scape din ochi.

Numai Dumnezeu ştia de unde învăţase acel ton pisjcos.

Greg aproape că se înecă.

Directorul se mai îmbună.

— Fără cascadorii.

— Numai scene de exterior, promise Annie. Peste câteva minute străbătu culoarui şi urcă în lift fluturând un set de chei pe sub nasul lui Greg.

— Mierea e mai bună decât oţetul.

— Hai s-o ştergem de aici înainte să afle ce s-a întâmplat cu adevărat…

Dădură fuga în parcarea studioului, şi îi înmânară cheile unui

paznic.

— O Corvette, te rog.

— Am înţeles, doamnă!

— Ai mai condus vreodată aşa ceva? întrebă Greg neîncrezător când Annie se urcă la volanul maşinii a doua zi dimineaţă.

El o să ia camioneta pentru că nu avea încredere în Corvette, care putea fi prea nervoasă. Era nouă şi mai puţin cunoscută.

Annie auzise acest lucru de două ori deja…

— Ford, ştiu să conduc…

El îşi propti ambele coate pe portieră, aplecându-se să o sărute.

— Cu siguranfă că ştii cum să mă înnebuneşti.

Făcuseră dragoste până la epuizare, copleşiţi de euforie şi de fericire. Ea oftă când îşi aduse aminte.

— Ţi-am spus cât de enorm de fericită reuşeşti să mă faci?

— Ah, numai de vreo câteva sute de ori.

Îl sărută uşor pe buze, după care porni motorul, dând înapoi.

— Ultimul care ajunge în Arizona e un bleg.

— Hei!

Ea frână făcând cauciucurile să scrâşnească.

— Ştii drumul înapoi? Ai nevoie de hartă? Vrei să ne potrivim ceasurile?

Privirea încruntată nu rezistă mult şi cedă în favoarea unui zâmbet.

— Tu ia-o prin partea de sus a deşertului, eu o iau prin cea de jos.

— Şi o să ajung în Arizona înaintea ta. Pa.

Îi aruncă un sărut din zbor şi porni cu viteză.

Încetinind înaintea unui semafor, se uită încântată în cutia cu compact discuri pe care directorul o lăsase în maşină. Se familiarizează cu aceasta, observând o uşoară defecţiune a frânelor şi o tendinţă de a trage spre dreapta. Orele de conducere de înaltă performanţă o învăţaseră să se descurce aproape cu orice. Greg nu credea. Dar nici ea nu a făcut prea multe eforturi pentru a-l convinge. El era profesionist până în măduva

oaselor, numai că, trebuia, mai întâi, să dobândească ceva din caracterul ei jucăuş.

Noaptea precedentă fusese, cu siguranţă, jucăuş. Lui Annie i se uscă gâtlejul numai când îşi aduse aminte. Opri în dreptul unui restaurant de pe autostradă, făcu cu oclaiul unor tineri care îi priveau mai mult maşina decât pe ea şi bău o cafea. Avea să ajungă în Arizona în jurul orei nouă seara. Păcat că ea şi Greg erau nevoiţi să parcurgă acel drum de paisprezece ore separat. Apucaseră să vorbească foarte puţin pe drumul spre Los Angeles. Dar în actul lor de iubire vorbiseră enorm.

La ferma tatălui ei arseseră. În apartamentul lui Greg, însă, nu se

grăbiseră, savurându-se reciproc şi ca şi dragostea lor nou aflată. El putea să fie un amant blând şi atent, la fel de preocupat de plăcerea ca şi de siguranţa ei. Niciodată nu întrebase de anticoncepţionale, luând precauţiile ca pe ceva firesc. De asemenea, cerea mai mult decât oricare dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse vreodată. Sinceritate absolută, concentrare totală şi reacţii uluitoare.

— Şi atenţie, spuse cu glas tare sorbindu-şi cafeaua.

Plimbarea ei prin apartament fusese un exemplu perfect de atenţie. Zâmbise când el deschisese uşa cu modestie.

— Nu-i nimic deosebit. Probabil o

harababură. Nu mai ştiu cum era când am plecat la filmări.

Locuinţa lui era plăcută. Cu pereţi albi imaculaţi, cu un geam care dădea spre colineie Hollywood-ului, câteva afişe înrămate ale filmelor în care apăruse şi el, majoritatea înfăţişând scene de acţiune, maşini în viteză său cowboys bătându-se. În timp ce el răsfoia corespondenţa nedeschisă, ea s-a plimbat prin apartament.

Dormitorul o atrase. Razele soarelui treceau prin ferestrele mari. O cuvertură în carouri viu colorate acoperea patul mare de mijloc, iar pe măsuţa de toaletă se aflau câteva fotografii înrămate ale unei brunete care râdea.

Stând în prag, Greg îşi drese glasul.

— Am uitat de ele.

Annie dădu din umeri şi îşi încrucişa braţele.

— Sunt aici de multă vreme.

De mai demult decât mine, îşi spuse ea atunci.

— Nu sunt decât nişte fotografii. Contează doar ce-i aici, zise el ducându-şi mâna la piept, după care o luă pe Annie în braţe. Am iubit-o. Dar şi pe tine te iubesc. O să te iubesc totdeauna. Dacă o să-mi dai voie.

Ea îl înconjură cu braţele, ţinându-i strâns.

— Te iubesc.

— Nu vreau să te pierd.

— Nu o să mă pierzi.

La o sută de mile distanţă de Los Angeles, Annie schimbă compact discul şi, în acest timp, privi în oglinda retrovizoare.

— Să te pierd? Nu pot să scap de tine nici măcar două ore!

Şeful nu vorbise nici măcar o clipă serios când spusese că ea & a meargă spre Arizona. Camioneta lui se afla la două sute de yarzi în spatele ei şi se apropia.

Încetini ea, încetini şi el.

Mări ea viteza, mări şi el viteza.

Mult prea protectorul ei nu o scăpa din ochi.

Annie se enervă, dar după aceea începu să râdă.

— O să te las să-mi porţi de grijă tot restul vieţii, oare?

Nu crezuse niciodată că-i va plăcea aşa ceva, dar nu putea să nege sentimentul liniştitor de care se simţea stăpânită. O iubea cu adevărat.

Apăsă pe accelerator şi depăşi un transportor de tractoare.

— O să te distrezi încercând să ţii pasul cu mine, Ford.

Şaptezeci şi cinci de mile pe oră nu era o viteză prea mare pentru şoselele uscate şi drepte, din fericire eliberate de traficul din Los Angeles. Sau, cel puţin, aşa se gândea ea. Lasă-l pe grijuliul domn Ford să o urmărească, avea să ajungă înaintea lui la Monument Valley. Iar, în seara aceea, în

camera lui sau în a ei, avea să-l înveţe câteva lucruri despre cum să se ţină aproape.

— N-o să mă pierzi niciodată, Ford. Niciodată.

— Silk, murmură Greg uitându-se la aburul care ieşea din radiator.

— Nu-i nicio problemă, spuse cel de la staţia de benzină dându-i o cârpă roşie. Punem puţină apă şi va fi ca nou.

Greg îşi şterse ceafa cu cârpa, ihhalând mirosul de benzină. Nu era momentul potrivit pentru ca vechea lui camionetă să-l dezamăgească. Faptul că acela era motivul pentru care îi dăduse lui

Annie cealaltă maşină nu era o consolare.

Desfăcu o sticlă cu suc de struguri şi îşi clăti gura. Probabil că iubita lui cu păr ca fildeşul râdea în hohote acum. Parcă o şi vedea legănându-se îndrăzneţ când el va intra în cantină, cu cel puţin o oră în urma ei. Avea să vină la el şi să-i dea sărutul destinat învinsului.

Acolo, în soarele acela zăpuşitor, ideea îi plăcu. Nu conta că pierdea, ci că o iubea.

O ajunse din urmă, când soarele se pregătea să apună. Când părăsi zona muntoasă din San Francisco, la nord de Flagstaff, zări maşina gri metalizat pe care o urmărise toată ziua. Un Cadillac imens se ţinea după ea, iar ocupanţii săi îşi scoteau mâinile pe geam când o

depăşeau, frânau, rămâneau în spatele ei şi, în general, conduceau ca nişte idioţi. Greg privi şi apăsă mai mult pe acceleratorul rablei lui pentru a micşora distanţa.

Mergând nebuneşte, tinerii aleseră momentul când să ajungă în dreptul ei şi să o depăşească pentru ultima oară. Deodată, un camion se văzu ivindu-se în capul colinei şi coborând cu toată viteza.

Aflându-se cu jumătate de milă în spate, Greg strânse volanul atât de tare, încât pielea scârţâi. Şoferul camionului apăsă cu toată puterea pe frână, ceea ce-l făcu să derapeze, blocând astfel ambele benzi de circulare. Cadillac-ul fugi de spate, iar

frânele maşinii Corvette scrâşniră. Annie trase mult spre dreapta, lăsând intenţionat Cadillac-ul să se strecoare între ea şi camion, în timp ce maşina ei ieşi de pe drum.

Neputincios, Greg nu văzu decât un nor de praf şi nu auzi decât un bărbat care striga răguşit:

Şi zgomotul surd al unui pumn care izbea volanul.

Annie aduse din nou maşina pe drum de parcă ar fi condus ca o nebună în fiecare zi. Opri şi aşteptă cinci secunde să se aşeze praful, după care îşi desfăcu centura şi coborî. Adrenalina îi curgea prin vene. În timp ce camioneta lui Greg oprea la vreo zece yarzi în spatele ei, Annie examină

maşina. Vopseaua părea să fie în regulă.

— Se poate considera o cascadorie? întrebă ea cu glas tare şi clătinând din cap, se rezemă cu şezutul de portieră aruncându-i un zâmbet lui Greg care venea prudent spre ea. Câteva urme de la pietrele care au izbit-o, dar nu cred că are şi altceva mai grav. Pun. Pariu că ai crezut că am mai pierdut o Corvette.

Chipul lui era complet lipsit de expresie. Examină maşina el însuşi.

— Arată bine. Copiii?

— Copiii. Cadillac-ul a dispărut demult. Din fericire, n-a fost nimeni rănit, dar ar fi putut fi şi mai rău.

Cine ştia acest lucru mai bine

decât Greg? Annie se grăbi să-i explice.

— A fost o îndepărtare şi o derapare controlată. Nicio problemă.

— Ştiu. Am văzut. Ce-ar fi să mergi în urma mea până la hotel? Ar trebui să ajungem într-o oră şi jumătate.

Ajunseră după două ore, deoarece Greg conduse tot timpul cu cincizei şi cinci de mile pe oră. Annie nu se plânse, însă. Avea destul timp pentru a-şi aminti chipul lui tras şi paloarea pielii. Acel incident îl speriase mai mult decât pe ea. În clipa când vor ajunge la hotel, îl va linişti. „A fost în regulă, repetă ea. Mă simt foarte bine. N-o să mi se întâmple nimic rău. Mă descurc”.

Dar nu-i dădu şansa să spună nimic din toate acestea. Când ajunseră

în dreptul camerei lui, o descuie şi deschise uşa larg pentru a putea intra amândoi.

— Mă inviţi înăuntru? glumi ea în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Aş vrea să rămâi.

Adrenalina ei găsi un nou motiv pentru a curge. Intră.

— Greg, ştiu ce era să se întâmple astăzi. Ştiu că te-ai speriat. Dar totul e-n regulă. S-a rezolvat. Eu nu sunt Pam şi n-o să mor într-un accident de maşină. Ştiu că te temi să nu mă pierzi deodată. Dar nu înţelegi? Sunt o profesionistă. Ai încredere în mine.

El se apropie de ea.

— Ştiu toate astea, Annie. Nu vreau să discutăm acum.

Ridurile din jurul gurii îi trădau încordarea. La fel şi rugămintea rostită pe un ton răguşit:

— Scoate-ţi bluza. Te rog.

Ea se opri deodată, surprinsă.

— Bine.

Degetele îi tremurau când descheiară nasturii unul câte unul. O privea ca şi cum nu se putea sătura de ea. Nu auzise niciun cuvânt din ce spusese ea.

După ce trase jaluzelele, el aprinse lumina din baie, lăsând uşa deschisă foarte puţin. Făcu un semn spre întrerupătorul din spatele ei şi ea îl apăsă. În timp ce ea abia se obişnuia cu lumina aceea slabă, el apăru din umbră.

— Te-am văzut pe ecran, pe platoul

de filmare, în patul meu. Aş vrea. Să te privesc în seara asta.

Ea încuviinţă, coborându-şi bluza peste umeri. Nu putea să-l tachineze, să facă acest lucru în joacă. Însemna prea mult pentru el. Pentru ea important era să-l convingă de faptul că totul era în regulă.

Dar cuvintele nu voiau să iasă. Descheie nasturii blugilor şi o unghie i se zgârie de fermoar când acesta fu deschis. Simţea fiori reci într-o încăpere sufocantă, care fusese închisă timp de două zile. Şi două nopţi fierbinţi.

Ambele nopţi şi le petrecuseră în alte paturi, unul în braţele celuilalt. Seara aceea era cu totul altfel. Avea

nevoie de ea mai mult ca oricând. Dar el păstra distanţa.

— Cât mai vrei? întrebă ea.

— O să-ţi spun când să te opreşti.

Ea se duse atunci şi se aşează pe un scaun pentru a-şi Scoate cizmele şi şosetele. Picioarele îi tremurau când îşi scoase blugii. Acea încăpere care înainte fusese întunecată, acum părea plină de lumini care-i jucau pe pieie.

Înaintă puţin şi îşi trecu mâna peste tăblia patului, care aproape că sfârâi sub degetele ei fierbinţi. Îşi îndreptă umerii, simţind cămăşuţa de mătase frecându-i-se de sfârcuri. Dădu să o apuce de poate, gata să o tragă peste cap, dar el întinse mâna din întuneric şi o prinse de mijloc. Ea trase

adânc aer în piept…

— Continuă, îi spuse el.

Ea ridică bluza mai mult, simţindu-se goală în faţa lui şi incredibil de singură.

El îi cuprinse un sân.

— Continuă.

Ea o trase peste cap şi o lăsă apoi să cadă. Mâinile lui Greg îi traseră în jos slipul, care alunecă uşor în jurul gleznelor. După ce îl dădu la o parte, el o întoarse.

Ea închise ochii când îi simţi degetele atingându-i spatele uşor în locuri pe care nu le crezuse niciodată atât de erotice, sub omoplaţi sau pe şolduri, spre buric. Mai existau şi alte locuri pe care el le cunoştea foarte

bine. Pe acestea le atinse apoi.

Ea nu mai putu să îndure ca el să se poarte cu ea ca şi cum ar fi fost o statuie perfectă.

— Greg.

— Taci.

— Nu-mi spune mie să tac, îi şopti ea furioasă, înconjurându-i gâtul cu braţele. E în regulă. Ceva îngrozitor era să se întâmple astăzi. Era. Dar nu s-a întâmplat.

— Te iubesc.

Inima ei se opri o clipă. Cum puteau acele cuvinte să sune atât de definitiv?

— Mă simt foarte bine. N-o să mi se întâmple absolut nimic.

— N-ai de unde să ştii.

— Cred asta. Suntem nişte profesionişti, ne Putem descurca în orice situaţie. La naiba, noi facem ca accidentele să se întâmple.

El strânse în pumn câteva şuviţe de păr înainte să-i dea drumul să-i alunece printre degete.

— Nu întotdeauna.

— Ce i s-a întâmplat lui Pam…

— N-are nicio legătură cu noi. Nu în seara asta. Sărută-mă, Annie. Dăruieşte-mi noaptea asta. Ea îl înconjură cu braţele dându-i un sărut care îl lăsă fără suflare şi pe care nu avea să-l uite niciodată.

— Te iubesc. O s-o fac în fiecare noapte.

Mâinile lui i se plimbau peste tot

trupul, lipind-o de el, depărtând-o din când în când pentru a-şi bucura privirea.

— Vei face orice îţi voi cere?

Pofta lui o făcea să tremure. Inima îi stătu în loc.

— Orice.

El râse scurt şi îi înălţă bărbia.

— Annie a mea e nervoasă.

Nu de felul cum făcea dragoste se temea ea. Ceva nu era în regulă în felul cum o atingea şi cum o venera de parcă ar fi fost ceva extrem de preţios. Îi lipi mâna de pieptul ei şi îl făcu să-i simtă bătăile inimii. Era acolo, vie şi plină de dragoste. Dar el nu-i vorbea.

O întinse pe pat şi rămase în picioare, alături, privind-o şi, deodată,

îşi sfâşie cămaşa. Îndoielile ei dispărură. Aveau să stea de vorbă dimineaţă. Aveau timp o viaţă întreagă pentru a sta de vorbă.

Avu grijă ca el să ştia acest lucru într-o duzină de feluri, până când zorii îi colorară pielea în trandafiriu, iar trupurile le luceau de sudoare.

Annie se trezi brusc. Complet îmbrăcat, Greg stătea la capătul patului, ţinându-i un picior în poală. Îşi întinsese un picior pe lângă trupul ei.

— Mama ta nu te-a învăţat deloc cum să te porţi? întrebă ea împingându-i cizma de cowboy din pat.

El îşi urcă din nou piciorul cu o mişcare leneşă.

— Dacă m-ar fi văzut cu tine azi-

noapte, m-ar fi dezmoştenit.

Annie se încruntă.

— Mamele nu ştiu nimic despre genul de lucruri pe care le-am făcut noi azi-noapte.

Râsul lui sună ca o încuietoare ruginită iar zâmbetul ei dispăru. Pe întuneric reuşise să dea! impresia că nu observă acea privire îngrijorată de adio.

— Cât e ceasul?

— Cinci dimineaţa.

Mai aveau o oră până când trebuiau să ajungă i pe platou. Deci mai era destul timp ca să spună ce avea de spus.

— Greg, ce s-a întâmplat ieri…

El îi mângâie scobitura piciorului de parcă ar fi fost un sculptor în

dragoste sub forma unei stânci.

— Nu te mai juca aşa şi ascultă-mă. Ieri a fost doar o întâmplare.

— Aproape fatală.

— Dar n-a fost aşa.

— Ar fi putut fi.

— N-a fost.

Apucând cearceaful, ea se ridică în capul oaselor, fără să dea atenţie sânilor goi şi aşternutului răsucit în poală.

— Astfel de lucruri nu se întâmplă în fiecare zi.

— Ba da, dacă eşti cascadoare.

— Ştiam că o să spui asta odată şi odată. Ştii foarte bine că obişnuita autostradă americană e mai periculoasă decât orice cascadorie.

— Sunt perfect de acord. Ştii foarte bine ce faci la lucru. Ai pregătirea, mintea şi curajul necesare. Dacă nu te superi.

— Consider că-i un compliment.

El îşi strâmbă gura încercând să zâmbească.

Annie trebuia neapărat să ajungă la Sufletul lui. Era mult prea calm. Ca şi cum nimic şi nimeni nu l-ar fi putut face să se răzgândească.

— Greg, eu n-o să mor într-un accident.

— Nu face promisiuni pe care nu le vei putea ţine.

Părea atât de obosit şi de sigur.

Annie avu impresia că în încăpere nu mai era pic de aer. Camera aceea

fusese plină de dragoste şi dăruire numai cu o noapte în urmă. Îi oferise tot, ştiind în adâncul sufletului că şi el făcea la fel – îi dădea totul şi apoi avea s-o alunge.

Cum putea să o doară atât de mult când se aşteptase la aşa ceva? Cum de izbutea el să o înfurie atât de mult şi să rămână totuşi atât de calm?

Nu obişnuia să lovească atunci când era furioasă, dar Annie era o luptătoare şi nu putea să se lase învinsă.

— Deci ai de gând să fugi.

Un zâmbet apăru pe chipul lui. Refuză să înghită momeala.

— Nu pot s-o fac, Annie. Nu pot să iubesc pe cineva şi să las să fie luat cu

forţa de lângă mine. Nu pot să risc.

Îi mângâie glezna de parcă ar fi fost o bucată de marmură preţioasă. Ea se aplecă înainte, strângându-i mâna în jurul gleznei până când pulsul se simţi extrem de puternic.

— E prea târziu, zise ea atunci. Mă iubeşti şi va trebui să iei totul cum ţi se oferă, la fel ca noi toţi.

El îşi încleştă maxilarul şi licărirea de furie fu asemenea unei umbre.

— Mă doare groaznic să te las să pleci, te rog să mă crezi, dar mult mai mult m-ar durea dacă te-aş pierde pentru totdeauna. Dacă pleci, voi şti cel puţin că exişti undeva.

Ea îşi smulse piciorul din strânsoarea lui înjurând într-un mod

foarte nedemn de o doamnă şi azvârli cearceaful la o parte. Agitându-se prin cameră, găsi hainele împrăştiate peste tot, dar nimic nu-i era de folos fără lenjeria de corp. Se îmbrăcă, totuşi, punându-şi bluza fără cămăşuţă. Şi blugii fără chilot. Le va găsi el mai târziu. Spera să se simtă bine şi că îi va fi milă de sine când le va găsi.

— S-a făcut, zise ea. Fugi şi ascunde-te în gaura ta protectoare. Nu risca să trăieşti, nu risca să iubeşti pe cineva pentru că s-ar putea să nu iasă exact aşa cum ai plănuit tu în scenariu.

— Annie.

— Nu-mi spune. Mă iubeşti. O scuză jalnică pentru faptul că mă părăseşti.

— Ştiu…

— Şi ce-ai de gând să faci?

Stătea acolo, cu fermoarul închis pe jumătate, cu nasturii la fel, părul îngrozitor de încurcat şi cu buzele umflate şi trandafirii. Lacrimi de neputinţă îi ţâşniră deodată.

— Ei bine?

Greg nu-şi putea lua ochii de la ea.

— O să-ţi explic ultima ta cascadorie, după care ne vom despărţi.

— Aşa simplu?

Glasul ei strangulat îl străpunse ca un cuţit. Al său era liniştit şi rece ca o piatră.

— Nu te lupta cu mine în această privinţă, Annie, pentru că nu vei putea să câştigi.

Punându-şi cizmele, ea zări o bucată de mătase în jurul tpgului. O strânse în mână şi porni spre uşă.

— Deci atâta durează la tine „totdeauna”.

— Moartea durează mai mult.

Umerii ei se lăsară în jos şi îşi rezemă fruntea de uşă.

— Nu pricepi chiar deloc? Tocmai asta face ca dragostea să fie atât de nepreţuită.

El nu răspunse. Ea trânti atunci uşa în urma ei şi o deschise pe cea a camerei ei din celălalt capăt al culoarului. Nu apăru pe platoul de filmare două zile.

Annie stătea lângă masa pliantă de lângă rulotă în timp ce Greg explica

ultima zi a filmărilor. Arăta groaznic: Cearcăne vineţii îi conturau ochii, iar obrajii îi erau ridaţi. Tensiunea de care ea voise să-l scape încă din prima zi, revenise de două ori mai puternică, iar el însuşi era de două ori mai nefericit şi mai singur.

„Pentru că nu poate suporta să piardă două femei”, îşi spuse ea. Îşi petrecuse patruzeci şi opt de ore încercând să înţeleagă acest lucru. Nu avea niciun rost pentru el să iubească o cascadoare când pierduse deja o soţie. Nu îl putea învinui. Putea, oare?

— O să dăm foc grajdului, spuse el, şi apucând creionul, îl trecu rapid peste schemă, explicând fiecare detaliu. Au trimis toate animalele înapoi la

Hollywood în afară de doi cai. Aceştia vor avea dresorii lângă ei, gata să-i lege la ochi şi să-i scoată imediat ce fumul artificial va fi introdus înăuntru. După aceea, în centrul atenţiei este femeia care a rămas în podul cuprins de flăcări.

— Adică cu, comentă Annie. O femeie curajoasă.

Râseră cu toţii.

Greg continuă, însă, netulburat. Îşi frecă cicatricea de pe bărbie şi spuse:

— Focul va fi pus în aceste colţuri. Când Chris şi Jackson ies, scara care duce spre pod este lovită şi dărâmată. Ascultă cu atenţie, Jackson.

— Am înţeles.

— Chris, tu te înţepi în furcă şi

cazi în această boxă. Te târăşti afară prin deschizătura pe care am făcut-o aici.

— Îţi mulţumesc că nu mă arzi de viu, şefule.

— Cu plăcere. Am montat ventilatoare care să trimită fumul spre stânga, aşa încât aparatul de filmat să aibă o imagine clară a podelei şi a scării.

O macara va ridica un alt aparat de filmat până la fereastra de sus pentru a vedea ce se petrece în pod.

— Se petrec foarte multe în poduri, interveni Bill.

— Fiji atenţi. Grinzile cad aici şi aici. Pereţii trebuie să se prăbuşească aici şi aici, zise Greg după care făcu o

pauză şi apoi adăugă: E nevoie de foarte multă concentrare.

Belinda Saint ţipase două zile în timp ce fumul artificial se ridica printre ţigle. Dar Annie era cea care trebuia să scape cu adevărat din clădirea cuprinsă de flăcări. Se uita la Greg în loc să privească schemele.

— Am înţeles, zise ea pentru că el o privea şi pentru că siguranţa ei era vitală pentru el.

Nu însă şi dragostea ei.

— Flăcările sunt extrem de imprevizibile, o preveni el.

— Aşa e.

Vocea ei era şi sugestivă şi tristă, în acelaşi timp.

— Este foarte important să înţelegi

totul.

— Încerc.

Toţi cei aflaţi în jurul mesei îi priveau, doi oameni nefericiţi care încercau să-şi îndeplinească sarcinile. Jackson se foi în geaca lui de piele, bătând cu degetele în casca pe care o ţinea sub braţ. Se uită la Amos. Negrul ridică din umeri şi îi aruncă o privire lui Chris. Acesta se scărpină şi se uită la Bill. Bill făcu o grimasă spre Tony. Tony îşi ţuguie buzele, fluierând o melodie tristă spaniolă.

Annie ar fi vrut să le strige să facă ceva, să-i bage minţile în cap acelui şef al lor încăpăţânat ca un catâr. Dar ei doar îşi mişcară picioarele aşteptând alte instrucţiuni.

Greg le explică unde aveau să se afle ceilalţi postaţi, manevrând extinctoarele şi furtunurile. Îşi drese glasul înainte să-i vorbească lui Annie din nou.

— Avem lemn proaspăt. Substanţa cu care e acoperit pentru a crea impresia de vechime se aprinde foarte repede. Odată ce va arde, s-ar putea ca lemnul însuşi să fumege şi să te facă să vezi mai greu.

Annie nu-l vedea decât pe el.

— Mă descurc eu.

— Vreau să fiu sigur că totul e în regulă.

După felul în care o durea inima, ea nu era prea sigură.

— Nu poţi prevedea totul.

— De aceea stăm de vorbă aici.

— Zău?

Greg îşi păstră calmul, privind-o ca şi cum l-ar fi durut dacă o făcea. Şi îl durea, într-adevăr.

Jackson se îndepărtă de grup, tăindu-i drumul asistentului de producţie înainte ca acesta să se apropie prea mult.

— Eşti gata, Ford? strigă micuţul.

Greg se uită la Annie, apărând-o de senzaţia de a fi grăbită, aşezându-se între ea şi orice i s-ar fi putut întâmplă.

— Să ştii că avem toată dimineaţa la dispoziţie pentru a repeta asta.

— Şi pe urmă?

Amândoi ştiau ce se va întâmplă apoi – se va sfârşi totul. Filmările,

prietenia, relaţia lor. Atâta fusese doar?

— Continuă să vorbeşti, zise Annie îndreptându-şi din nou atenţia asupra schemei.

El bătu cu creionul în masă numărând până la zece, după care îşi luă privirea de la ea. Îi ţintui pe ceilalţi ca o rază laser, oprindu-se asupra lui Amos.

— Va depinde de tine şi de Tony. Voi doi alergaţi înăuntru, puneţi scara la loc şi urcaţi până la ea. Amos, tu ajungi sus şi primeşti un glonţ în spate. Ai grijă să nu-l dărâmi pe Tony în cădere.

— Nici nu-mi trece prin cap, spuse Amos.

— Tony, tu-ţi continui drumul până

sus, o iei în braţe şi o aduci jos.

— Cu mare plăcere.

Zâmbetul insinuant al latinului atârnă ca un balon de plumb.

Annie abia izbuti să zâmbească. Obrajii îi erau prea umflaţi pentru a se putea ridica, iar ochii prea roşii pentru a sclipi.

— Înţeleg că va trebui să ţip şi să mă agit tot timpul?

— Ţii la viaţa ta.

— Da, aşa e.

Greg îşi încleştă maxilarul. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Rezumând totul în câteva fraze rigide, îi trimise pe toţi la grajdurile din celălalt capăt al oraşului. Annie rămase în urmă.

— Mi-ai spus odată să vin la tine dacă mi-e teamă, spuse ea. Ei bine, mi-e teamă.

— Dar poţi să faci asta.

Votul lui de încredere mai mult o răni decât îi fu de ajutor. De ce nu putea el să aibă încredere în amândoi?

— Ceea ce mă sperie cel mai mult e faptul că te pierd şi nu pot să fac nimic.

— Annie!

— Mă pot descurca în orice situaţie. Nu ţi-am dovedit asta când mergeam cu şaptezeci de mile pe oră?

— Şaptezeci şi cinci. Nu mi-ai dovedit decât că nu putem avea încredere în destin. Nu pot să risc, Annie.

Vârî sub braţ scenariul şi puse cronometrul în buzunarul cămăşii lângă un pachet de Jigări mototolit.

Inima îi era îndurerată, dar furia era şi mai mare.

— Bănuiesc pe oricum n-ar fi o căsnicie reuşită.

Punându-şi pălăria Stetson pe cap, el o privi prudent de sub boruri.

— Ce vrei să spui?

— Probabil că m-ai ţine desculţă şi însărcinată tot timpul, ca să fii sigur că sunt la adăpost.

— E şi asta o idee.

Ea pufni văzându-i zâmbetul trist şi îşi încrucişă braţele. Merseră împreună până la grajduri.

— Probabil că nu m-ai lăsa

niciodată să plec seara de acasă.

— Nu singură.

— Ar fi şi o puşcă lângă pat pentru a mă apăra de hoţi.

— N-ar exista arme în casă.

— Aşa e. Nu-i sigur. Bineînţeles, va fi un sistem de alarmă ultimul răcnet.

— L-aş face cu mâna mea.

— Şi m-ai conduce peste tot. Ai pune sisteme de siguranţă în baie şi la fiecare priză.

El aproape că izbucni în râs, dar adevărul era mult mai profund.

— Nu mă poţi apăra tot timpul, indiferent câte măsuri de precauţie iei, zise ea.

— Exact asta am spus şi eu.

— Şi eu.

Se opri deodată în mijlocul străzii, scormonind praful cu vârful cizmei.

— Greg, am un anunţ de făcut. Eu voi muri.

El spuse atunci dur:

— Frecare murim la rândul nostru.

Halal tactici de şoc. Fugi după el, abţinându-se să nu-şi agite braţele şi să nu strige furioasă.

— Dar n-am de gând să las ca acest lucru să mă împiedice să trăiesc. Tu, însă, asta facil

El se opri la limita platoului de filmare şi avu tupeul să se întoarcă să o sărute pe obraz.

Buzele lui sărutară, însă, aerul.

— Nu contează, şuieră ea. Nu pot sta de vorbă cu tine.

Cu capul plecat şi cu pumnii încleştaţi, ea intră apoi în grajd, ignorând privirile colegilor ei care îşi ocupau locurile. Întunericul parfumat o învălui imediat.

— Crezi că o să mă dau bătută? murmură ea călcând apăsat.

O azvârlise mai rău decât orice cal când îi spusese că totul se sfârşise. Hotărârea lui tăcută de a o exclude din viaţa lui o lăsase fără suflare şi aproape fără dorinţa de a lupta.

Dar nu pentru multă vreme. Se gândise la accident de o sută de ori, retrăind ultima lor noapte împreună şi fiecare noapte ce o precedase. Se gândise la toate discuţiile purtate cu el, la fiecare atingere a lor, la fiecare sărut

disperat.

Asemeni unei păsări care se lupta cu furtuna, se oprise, în cele din urmă, asupra unuia din ultimele lucruri pe care el le spusese în timp ce ea se afla în prag, gata să-l părăsească. „Nu te lupta cu mine, Annie, pentru că n-o să câştigi”.

Ştia foarte bine că nu rezista unei provocări. Totuşi, îi aruncase una. Întrebarea era cum să rezolve totul înainte ca filmul să se termine?

— Băieţi, sunteţi complet inutili.

— Da, dar nu contează pentru că nu pe noi ne iubeşti, spuse Amos privindu-şi colega nefericită care stătea pe o claie de fân în pod.

— Îl cunoaşteţi cu mult înaintea

mea.

— Nu în acest fel, zise Tony.

Annie îşi balansă picioarele peste margine, privind cum operatorii montau un reflector uriaş îndreptând mai multă lumină spre interiorul grajdului.

Asemeni unor băieţandri, Amos şi Tony urcau şi coborau scara în fugă, se apucau unul pe altul de glezne, se aruncau şi se rostogoleau când atingeau pământul. Annie şi Cody se jucaseră la fel odată. Ar fi vrut să li se poată alătura şi ea.

Dar când Amos se prefăcu împuşcat în spate şi execută o cădere minunată în fân, Annie nu-şi aminti decât de degetele lui Greg care îi

atingeau şira spinării. Poate că scena morţii lebedei avea să-l convingă de cât de mult o iubea.

Nicio şansă, l-ar fi amintit doar cât de mult avea de pierdut.

— Dar mă va pierde dacă nu-şi bagă minţile-n cap!

Amos şi Tony nu o puteau ajuta.

Se concentră asupra lucrurilor care urmau. Din păcate, a juca rolul „feţei” în scena aceea însemna că nu trebuia decât să nu se lase salvată, într-un fel aşa cum Greg Ford nu voia să se lase iubit. Omul acela era înnebunitor.

Dintr-un megafon se auziră o mulţime de ordine de neînţeles. Asistentul de producţie se plimba pe lângă grajd cu radioemiţătorul în mână.

Se uită înăuntru după Greg. Unul dintre caii rămaşi îi adulmecă urechea. El scoase un ţipăt şi se dădu la o parte…

— Când terminăm chestia asta?

— Aproape că am terminat, strigă Greg conducând o macara cu un aparat de filmat spre podul de fân din exterior.

Asistentul fugi spre el.

Annie se răsuci când Greg îi bătu în geam. Îl deschise, iar el dirijă braţul mai aproape, calculând unghiurile.

— Annie, mişcă-te puţin spre stânga. Gata, rămâi acolo.

Inima îi stătu în loc când îşi dădu seama ce avea de gând să facă. Se aflau la o înălţime de şase metri fără plasă de siguranţă. Fără să se gândească mai mult decât unul care sare peste o

groapă în trotuar, se ghemui şi sări.

Annie îşi scutură paiele de pe fusta de velur. O bluză cu guler înalt şi o broşă în formă de camee îi completau costumul.

— O mişcare foarte îndrăzneaţă, Ford. Ai repetat-o cumva înainte?

— Arăţi foarte feminină azi.

— Pune-mă la încercare.

Preocupat de munca sa, el înşirui o mulţime de detalii, uitându-se pe o pagină prinsă de scenariu. Jumătate din ordine le strigă operatorului, cealaltă jumătate i se dădu ei.

— Stai în acest perimetru, altfel vei ieşi din cadru.

— Bine.

— Amos, trebuie să-ţi vedem faţa

aici, da, şipuţin din piept, ca să te poată prinde în cadru. Tony, celălalt aparat de filmat te va prinde până ajungi în acest punct. După aceea o salvezi pe Annie şi-o duci jos.

Repetă totul încă de două ori. În final, întrebă dacă existau nelămuriri.

— Cred că-i de ajuns, şefule, spuse Tony.

— Ne descurcăm noi, adăugă Annie.

— Grozav. Aş vrea să mai repetăm totul o singură dată.

Annie şi Tony schimbară o privire.

— Greg, am înţeles.

El se uită la ea mergând cu spatele spre scară.

— Repetăm până voi fi mulţumit.

Ea îşi ridică braţele.

— Mergi, fugi, sari. Eu stau aici şi mă opun.

Tony îl urmă pe Greg jos, sărind peste ultimele câteva trepte. Un strigăt de durere îi făcu pe toţi să încremenească. Annie veni la marginea podului şi privi în jos, îngheţată de spaimă şi cu inima bătându-i puternic.

— Cş s-a întâmplat?

Făcând o grimasă, Tony se duse şchiopătând spre un stâlp, murmurând o serie de înjurături în spaniolă.

— Şi-a sucit glezna, strigă Greg.

Tony îl răsplăti cu o altă înjurătură.

— Tony, femeile sunt cele care ar trebui să-şi sucească gleznele în astfel de scene, nu salvatorii lor, îi strigă

Annie din locul unde se afla.

Tony se desprinse de stâlp doar pentru a-i arăta un gest deloc măgulitor, iar ea râse. Greg, însă, îl privi furios.

— Acum, ce facem, şefule?

O privi încruntat.

— Va trebui să repetăm totul cu mine în locul lui.

Annie îşi dădu ochii peste cap.

— L-ai explicat lui Tony de trei ori. N-am putea s-o facem, pur şi simplu?

— Ascultă-mă.

— Când e vorba de cascadorii, nu mai ai deloc simţul umorului. Asta se ştie, Ford.

— Exact.

Stând tolănită în fân, Annie ascultă

bătaia care avea loc jos.

— Prostul, murmură ea atunci pentru sine.

Podul se cutremură când Amos se aruncă de pe scară.

— Prost, încăpăţânat şi enervant!

Şi o mare prostie din partea ei să vrea să plângă pentru ceva ce nu putea controla. Dacă nu o iubea, foarte bine, era destul de tare ca să poată pleca.

„Dar te iubeşte şi o ştii foarte bine”.

— Eşti gata?

Ea îşi ţinu răsuflarea, enervată brusc de privirea lui încruntată în clipa când îşi făcu apariţia în capul scării. Nu părea mai încântat decât ea.

— La ce te-ai gândit mai precis?

— Vreau să fii atentă.

Ea îi atinse cicatricea de pe obraz, iar vocea îi deveni sugrumată şi ochii i se umplură de durere.

— Sunt gata.

Ochii lui se întunecară. Dar nu aveau timp de pierdut. O ridică în braţe cu un geamăt şi porni cu spatele spre scară.

Ea îi cuprinse cu braţele uşor gâtul neînduplecat şi rigid.

— Doar nu vrei să cazi din cauza mea, nu?

Nu suporta să tachineze pe cineva care suferea atât de mult în interior, dar scopul ei fusese, încă de la început, să-l facă să zâmbească. Doar nu avea să renunţe tocmai acum.

Tot drumul până jos o ţinu strâns între el şi scară. Ajuns sus, o răsuci în braţe şi fugi spre uşă ferindu-se de o bârnă care se prăbuşi în urma lor. Tehnicienii scoaseră un chiot ironic de bucurie când îi văzură ieşind.

— Bine, murmură Greg, punând-o pe picioarele ei. O facem iar.

— Iar?

— Iar.

Ea urcă din nou scara. Stând întinsă în fân, căscă în timp ce Greg şi Amos fugeau printre gloanţe. Greg apăru încă o dată la marginea podului.

— Eroul meu, oftă ea.

Coborâră scara şi fugiră afară. În lumina soarelui dogoritor, asistentul de producţie se plimba agitat.

— Acum? scânci el.

— Încă o dată, zise Greg.

Annie urcă scara posomorâtă, blagoslovindu-l

I pe Greg neîncetat.

— Ce mă poate salva de tine şi de repetiţiile tale extraordinare?

— Absolut nimic.

— Ha, făcu ea trântindu-se în fân ca un sac de făină.

Greg se lăsă într-un genunchi lângă ea. În timp ce macaraua se mişca afară pe lângă geam, el îi: scoase cu blândeţe paiele din păr.

— Unul din astea ţi-ar putea intra în ochi, să ştii. Inima îi stătu locului când îi auzi tonul.

— Ţi-ar păsa?

— Mai mult decât ar trebui să-i pese unui om cu mintea întreagă.

— Cine a spus că eşti un om cu mintea întreagă? Eşti insuportabil, meticulos, extraordinar de enervant…

— Încerc.

Ea nu se mai putea preface, mai ales când el o mângâia astfel.

— Şi mă iubeşti. Hai, recunoaşte, îi puse un sărut uşor pe buze.

— Încerc.

Ea scoase un suspin.

— Atunci de ce renunţi la noi? La ce bun să iubeşti pe cineva dacă nu trăieşti lângă persoana respectivă? La naiba, mă faci să plâng din nou.

El îi dădu o batistă, lăsând-o să-şi şteargă lacrimile care nu voiau să se

oprească.

Îi veni ideea în aceeaşi clipă când îşi dădu seama că trebuia să coboare din nou scara cu ea. Trebuia să fie sigur că nu avea să păţească nimic. Pur şi simplu, nu exista alternativă. Nu putea să plece în timp ce ea risca singură, atât fizic, cât şi emoţional. Trebuia să fie alături de ea totdeauna pentru a o pregăti. Dacă moartea le întuneca orizontul, nu le putea stinge şi dragostea.

Ce dacă depăşea bugetul şi programul? Ce dacă depăşea orice zid pe care îl înălţase în jurul inimii lui? Dacă asta însemna să-şi trăiască viaţa îngrijorându-se pentru ea, fie.

— Cât o să mai dureze? întrebă,

asistentul de producţie de la picioarele scării.

— Tot timpul din lume, spuse Greg.

Annie abia dacă îl auzi, fiindcă îşi sufla nasul în continuare.

El scoase atunci cronometrul pe care i-l dăduse Pam, trecându-şi degetul mare peste cuvintele gravate. „Destul timp”, scria. Nu fusese destul timp pentru el şi Pam, dar era pentru el şi Annie – dacă el avea curajul să o facă.

Lumina se reflectă în geamul zgâriat al ceasului, aruncând o rază sclipitoare în părul lui Annie şi asupra lacrimilor care îi şiroiau pe faţă. Greg privi spre geam.

— Te pricepi teribil să trimiţi cuiva

un semn.

— Poftim? făcu Annie suflându-şi nasul din nou.

Greg trase de marginea batistei.

— Dacă cu şi Amos depăşim timpul destinat bătăii, dacă fumul e prea gros aici sus sau flăcările prea fierbinţi, flutură asta şi oprim totul imediat. Ai înţeles?

Un drapel de predare. Îl flutură pentru el.

O clipă el ar fi vrut să se întindă spre ea, dar se ridică imediat.

— Încă o dată.

— Dar ăia îţi cer scalpul.

— Vrei să fiu sigur că vei fi în siguranţă.

— Sunt în deplină siguranţă.

— Ai ochii roşii, nasul îţi curge şi nu te poţi concentra asupra scenariului nici măcar două secunde.

— Te iubesc, e clar? Mă simt oribil.

— Asta am vrut să aud, spuse el luând-o în braţe. Eu te iau.

— Da, şefule, mormăi ea.

— Mergem cu spatele spre scară.

— Am înţeles.

O strânse mai tare la piept.

— Nu te las să faci asta singură. Pricepi? Nu te-aş lăsa niciodată s-o faci singură.

Ea îşi ridică privirea ţinându-l de gât în timp ce el mai cobora o treaptă. Un zâmbet curios însoţea licărirea care îi apăruse în ochi.

Greg, precauţia, atenţia lui faţă de

detalii şi de ea, toate duceau la ceva ce ar fi trebuit să vadă demult.

— Mă aflu aici pentru tine, spuse el cu răsuflarea tăiată chinuindu-se cu un nod care i se pusese în gât. Ai înţeles?

— Da, şefule, zise ea pur şi simplu radiind.

— Când o s-o facem de-adevăratelea, să te ţii strâns de mine. Nu te zvârcoleşti, pentru că n-ai ajuta cu nimic. Nicio răsucire în plus, niciun risc mai mult.

Ea încuviinţă atât de viguros, încât două lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji.

— Am înţeles, şefule.

Cum să-i poată rezista? Cum se

putuse gândi că ar fi putut privi viaţa în ochi spunând: „Nu, mulţumesc, m-am săturat?”

Ajunşi jos, el îi lipi capul de umărul lui şi alergă spre uşă. În lumina puternică a soarelui, o răsuci o dată, de două ori, de trei ori, până când ameţiră amândoi şi începură să râdă ca nişte nebuni. El scoase atunci un chiot, iar ea îi aruncă pălăria în văzduh.

Toţi rămaseră cu gurile căscate. Lui Annie puţin îi păsa. Se clătină când el o lăsă jos, dar o prinse imediat; totdeauna avea s-o prindă.

— După ce o să se potolească praful şi se vor termina toate cascadoriile, vei veni înapoi în camera mea.

— Am înţeles, şefule.

— Şi te vei mărita cu mine.

— În camera ta? Adică, am înţeles, şefule.

— Mai ai ceva de spus?

Annie îşi înclină capul într-o parte şi în ochi i se văzu o licărire.

— Pentru un cowboy bătrân şi ramolit te pricepi extraordinar de bine să vrăjeşti o femeie, spuse ea după care se înălţă pe vârfuri şi îşi sărută eroul dur până când ajunseră să se topească în soarele de amiază.

Asistentul de producţie îşi drese glasul. Tuşi. Strănută.

— Ai astm? îl întrebă Greg.

— Suntem gata acum?

— Aproape, spuse Greg după care

îi dădu cronometrul lui Annie. Poartă noroc.

„Destul timp”, citi ea şi îi atinse cicatricea de lângă ochi.

El îi duse mâna la inimă.

— Mie totdeauna mi-a purtat noroc.

— Atunci ne va purta amândurora. Timpul e totul, să ştii.

— Dragostea este, zise el şi o sărută din nou.

Silk?

— Da?

— Hai s-o facem.

Elicopterul îşi văzu de drum străbătând cerul violet al dimineţii, împrăştiind câteva clipe un grup de persoane care se vedeau la marginea

lui Monument Valley. Acolo, Annie şi Greg îşi celebrau nunta.

Nuanţe de mov şi roşu pătau orizontul, anunţând o zi caniculară. Preotul deschise Biblia. Vântul îi răvăşi paginile. Strânse cartea la piept şi întrebă:

Putem începe?

Rusty Cartwright înaintă în căruciorul său dându-şi fiica în „căsătorie. Coborârea căruciorului din elicopter fusese partea cea mai înspăimântătoare. Greg nu ar fi trebuit să-i spună niciodată bătrânuiui cât de imposibil, de periculos şi deîngrozitor putea să fie.

După ce Rusty se alătură celorlalţi invitaţi, Greg îi strecură braţul lui

Annie pe după al lui.

— Să nu spui niciodată unui cascador că ceva e imposibil, şopti el.

— Nici fiicei lui, zise ea zâmbind.

Cei cinci cascadori din echipă stăteau drepţi, în smochingurile lor, cu nişte zâmbete identice pe chipuri. Preotul se zăpăcea de fiecare dată când vântul îi reamintea cât de aproape se aflau de ceruri.

— Dacă vreţi, putem numi asta repetiţie şivenim altă dată, spuse Greg.

Bietul om spuse atunci cu un glas piţigăiat:

— Repetaţi după mine. „Cu acest inel…

Greg îi strânse mâna lui Annie.

— Te iubesc, spuse el refuzând,

pentru prima oară, să asculte de scenariu.

Deja insistase să se renunţe la cuvintele

— „Până ce moartea ne va despărţi”. Făcea ceva pentru veşnicie.

— Acum puteţi săruta mireasa, spuse preotul.

Annie zâmbi din nou. Greg o înconjură cu braţele. Se sărutară şi se îmbrăţişară strâns.

Jackson apăsă pe butonul unei cutii care scoase zgomote de petarde, Amos desfăcu o sticlă de şampanie şi petrecerea începu. Citind pasajele cele mai liniştitoare pe care putu să le găsească, preotul îşi răsuci patrafirul în mână. Rusty râse uşor, întinzându-şi

paharul pentru a i se umple din nou.

Annie şi Greg nici nu observară. Din ziua aceea aveau să trăiască permanent pe muchie, aveau să muncească şi să iubească împreună. Viaţa însăşi era un joc de noroc, iar dragostea era cel mai mare risc.

Greg ştia acest lucru extrem de bine.

— E pentru vecie, Annie. Te iubesc.

— Te iubesc, spuse şi ea luându-i capul în mâini şi simţind durere pentru fiecare cicatrice care îi provocase suferinţă, îndrăgind fiecare semn care îl făcuse să fie bărbatul pe care îl iubea.

Îşi puse mâna pe inima lui şi simţi bricheta pe care i-o făcuse cadou de

nuntă. Poate nu avea s-o folosească prea des, dar avea s-o ţină la el în permanenţă. Gravase pe ea cuvintele care le defineau dragostea:

„Dansează cât cântă muzica”.

Sfârşit